

2025.
Április - Június

101. évfolyam, 2. szám
SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK
Felnőttek részére

2. RÉSZ

JÁNOS EVANGÉLIUMA

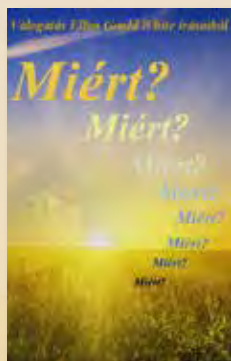
A Jó Pásztor gyengéden vezeti és óvja a gondjaira bízott nyájat

Tartalom

1. JÉZUS AZ ÉLETNEK AMA KENYERE	5
2. A GALILEAI VÁLSÁG	10
3. JÉZUS A SÁTOROS ÜNNEPEN	15
4. SENKI NEM BESZÉLT ÚGY, MINT EZ AZ EMBER	20
5. ÉN SEM KÁRHOZTATLAK	26
6. JÉZUS A VILÁG VILÁGOSSÁGA	31
7. A VILÁGOSSÁG ELUTASÍTÁSA VAGY VISSZATÜKRÖZÉSE	36
8. JÉZUS ÉS ÁBRAHÁM	41
9. JÉZUS ÉS A VAK	46
10. SZEMBENÉZNI A LELKI VAKSÁGGAL	52
11. JÉZUS, A JÓ PÁSZTOR	57
12. JÉZUS ÉS LÁZÁR	62
13. A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET JAVASOLT OLVASMÁNYOK	67
Rövidítések jegyzéke	72
	122

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Miért? Mert...

MIÉRT oly sok a szenvedés, a fájdalom világunkban, ha Isten kezében tartja a mindenséget?! Bibliai példákon keresztül megtaláljuk a MIÉRT-re a választ, s a remény biztató szavai segítenek hétköznapjainkban, küzdelmeinkben!

Megrendelhető:

6760 Kistelek, Damjanich u. 20.

Tel.: +36 70/77-818-98

E-mail: hnarm.hu@gmail.com

A könyv megtekinthető www.miertmert.hu oldalon

ELŐSZÓ

János evangéliumának megírása későbbi keltezésű, mint a másik három evangélium (az úgynevezett szinoptikus evangéliumok), de szintén az 1. században íródott. A 19. században bibliakritikusok megpróbálták cáfolni, hogy Kr. u. 150 előtt íródott volna, ezzel próbálták vitatni azt a tényt, hogy János apostol volt a szerzője. A kritikusok egyik érve, hogy a gnosztikus filozófiát tükrözi, ezért nem íródhatott meg akkor, mielőtt a gnoszticizmus komoly veszélyt jelentett volna a hitre. (A gnoszticizmus egy filozófiai és vallási irányzat volt, melyet a korai szekták egyike vallott, amely azt állította, hogy a hit helyett a tudás az üdvösség kulcsa.) Az ilyen torz vád már rég cáfolva lett.

Ezzel szemben fellelhető néhány bizonyíték, mely a negyedik evangélium létezését igazolja, és azt a nagy tiszteletet, amelyet már Kr. u. 115-ben is tanúsítottak iránta. Az egyik ilyen bizonyíték egy kis papiruszdarab felfedezéséből származik, amely néhány verset tartalmaz János evangéliumából (18. fejezet, 31-33., 37-38. vers), ez Rylands Papyrusként ismert és P52 jelölést kapott, és paleográfaiilag Kr. u. 125-re dátumozzák. Ezt a töredéket, amelyet a 2. század elején Egyiptomban találtak, a negyedik evangélium első és széles körű terjesztésének kézzelfogható bizonyítékának tekintik. A híres újszövetségi tudós, Adolph Deissmann megerősíti:

„Az evangélium késői eredetére vonatkozó hipotézisek sokasága János evangéliumára vonatkozóan gyorsan elhervadt, mint a melegházi növények. A Rylands papiruszban bizonyos okirati bizonyítékunk van arra, hogy János evangéliuma nemcsak hogy létezett a 2. század első felében, hanem másolatai már Egyiptomba is eljutottak. Az evangélium eredetét ezért sokkal korábbi időre kell tenni.” (Deutsche Allgemeine Zeitung, 1935. december 3.).

János írása nemcsak az első keresztények körében szolgált meghatározott célt; lelki útmutatást, segítséget és bátorítást hozott Krisztus követőinek a legkülönbébb körülmények között, korokon át.

Az Úrnak „új világossága van számunkra, és mégis értékes régi világosság, amely az igazság Igéjéből ragyog. Nekünk csak a fényugarak megcsillanásai vannak, amelyek még várnak ránk. Nem használjuk fel azt a nagy világosságot, amelyet az Úr már adott nekünk, és így nem kapjuk meg a megnövekedett világosságot; nem járunk a már ránk ragyogó fényben.

Parancsolattartó embereknek nevezzük magunkat, de nem ismerjük eléggé az isteni törvény messzeható alapelveinek hatalmas mélységét. Nem fogjuk fel annak szent jellegét. Sokan, akik az igazság tanítóinak vallják magukat, nem rendelkeznek világos látással az Isten törvényének tanítása terén, mert nincs élő ismeretük az Úr Jézus Krisztusról.” – 1Sz 368.

Ezen evangéliumnak a folyamatos tanulmányozása segítsen bennünket abban, hogy jobban megismerjük Jézust!

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. április 5. Szombat

Az oroszországi prohorovkai imaház újjáépítésére

Oroszország a területét tekintve a világ legnagyobb országa, 6 612 073,2 négyzetmérfölddel (17 125 191 km²) és 147 000 000 lakossal. Több mint 180 nemzetiség lakik ezen a hatalmas területen, akiknek viszont különböző vallási meggyőződésük van. A legkiemelkedőbb az orosz ortodox (41,1%), ezt követik az egyéb keresztények (6,3%), az iszlám (6,5%), a neopogányok és tengristák (1,2%), a buddizmus (1,2%), akik nem gyakorolják hitüket (25,2%), az ateisták (13%), és a többiek pedig semmilyen vallást nem vallanak.

A HNARM kezdete óta az örökkévaló evangélium üzenete nagyon nehéz körülmények között terjedt itt. Sok hívőnek súlyos üldöztetést kellett elszenvednie – és néhányan az életük árán is tanúskodtak a megfeszített és feltámadt Megváltó mellett.

Az 1990-es évek végén egy bibliamunkás a feleségével Oroszország középső régiójába költözött, hogy missziómunkát végezzen. Erőfeszítéseik és imáik eredményeként létrejött egy hívő csoport, viszont nem volt helyük összejövetelekre és istentiszteletre. Végül 2006-ban találtak egy kis házat egy telken Prohorovkában, a Belgorod megye Prohorovszkij kerületének városi közigazgatási központjában – egy gabonát, cukorrépát, napraforgót és gyümölcsöt termő mezőgazdasági területen a Pszol folyó mentén, a várostól délkeletre. Kurszk városában, ahol hatalmas vaslelőhelyek találhatók.

Világosan láttuk, hogy Isten keze munkálkodik, amikor csodálatos módon eltávolított sok akadályt, és megáldotta ennek a háznak a megvásárlását. A munka ezen a vidéken tovább nőtt, és nem sokkal később az épület túl kicsi lett ahhoz, hogy Isten összes imádója helyet foglaljon. Néhány éve engedélyt kaptunk egy új helyiség építésére, és elkezdtük az imaház építését. A testvérek adományoztak és keményen dolgoztak, de ennek a projektnek a befejezéséhez szükségünk van olyan emberek nagylelkű segítségére szerte a világon, akik szeretik az Urat. Ennek a projektnek a befejezése lehetőséget ad az evangéliumi munka továbbfejlesztésére a szomszédos régiókban, mint jelzőfény az üdvösség utolsó üzenetének terjesztésében. Áldjon meg az Úr mindenkit, akinek a szíve kész segíteni a jelen igazság sikerét a világnak ezen a vidékén!

Hittestvéreitek a prohorovkai gyülekezetből és az oroszországi unióból

JÉZUS AZ ÉLETNEK AMA KENYERE

„Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképen meg nem éheznek, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35)

Javasolt olvasmány: [Gondolatok a Hegybeszédről, 23-25. \(Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot\)](#)

„Krisztus testét esszük..., amikor hit által megragadjuk Őt, mint Megváltónkat.” – TII 147.

1. TÖREKVŐ BUZGALOM

Márc. 30. Vasárnap

a. Milyen meggyőződés lett úrrá sok emberen a kenyerekkel történt csoda után? [Jn 6:14](#). Mit akartak tenni ezek az emberek? [Jn 6:15. er.](#)

„Meggyőződésük a nap folyamán egyre erősödött. Az eddigieket megkoronázó tett bebizonyította, hogy a régvárt Szabadító köztük van. A nép reménye mind magasabbra szárnyalt. Ő az, aki Júdeát földi paradicsommá, tejjel-mézzel folyó földdé teszi. Ő minden kívánságot teljesíthet. Megtörheti a gyűlölt rómaiak hatalmát. Megszabadíthatja Júdát és Jeruzsálemet. Meggyógyíthatja a csatában megsebesült katonákat. Egész hadseregeket láthat él élelemmel. Legyőzheti a nemzeteket, és hozzájuttathatja Izraelt a vágyva vágyott uralomhoz.

Elkeseredésében a nép kész azonnal királlyá koronázni Őt. Látják, hogy nem igyekszik felhívni a figyelmet, vagy tisztességet szerezni magának. Ebben alapvetően különbözik a papoktól és vénektől, és attól tartanak, hogy sohasem fogja magának követelni Dávid trónját. Tanácskoznak, és abban egyeznek meg, hogy erőszakkal elragadják Őt, és kikiáltják Izrael királyának. A tanítványok is csatlakoznak a sokasághoz, és kijelentik, hogy Dávid trónja Mesterük jogos öröksége. Krisztus – mondják – csak szerénysége miatt utasít vissza ilyen megtiszteltetést. Hadd emelje trónra a nép Szabadítóját! A gőgös papok és vének kényszerüljenek tisztelni Őt, aki Isten hatalmába öltözöttén jó.” – JÉ 313-314.

a. Mit tett Jézus, hogy megakadályozza a sokaságot és a tanítványokat abban, hogy megvalósítsák terveiket, hogy földi trónra ültessék Őt? Jn 6:15.

„[A tanítványok és a sokaság] buzgón szervezkednek céljuk véghezvitele érdekében. Jézus azonban látja, mi van készülöben, és tudja, amit ők nem, hogy mi lenne az eredménye egy ilyen mozgalomnak. A papok és vének már így is fejdadászatot indítottak ellene. Azzal vádolják, hogy elvonja a népet tőlük. Ha trónra akarnak emelni, azt erőszak, lázadás követné, és a lelki ország munkálása akadályokba ütközne. Késlekedés nélkül véget kell vetni a mozgalomnak. Jézus magához szólítja tanítványait, és megparancsolja, hogy szálljanak hajóra, és azonnal térjenek vissza Kapernaumba, Ő pedig majd elbocsátja a népet.

Krisztusnak egyetlen eddigi parancsát sem volt ilyen nehéz teljesíteni. A tanítványok rég vártak egy olyan népi megmozdulásra, amely Jézust trónra emeli – nem tudták elviselni a gondolatot, hogy lelkesedésük semmivé váljék. A húsvét megünneplésére összegyűlt tömeg látni akarta az új prófétát. Követői számára ez a legmegfelelőbb alkalomnak látszott, hogy szeretett Mesterüket Izrael trónjára ültessék. Ennek az új, hő reménynek a fényében nehezükre esett távozni, és Jézust otthagyni egyedül a kietlen parton. Tiltakoztak a rendelkezés ellen, de Jézus most olyan hatalommal beszélt, amit még sohasem alkalmazott velük szemben. Tudták, hogy hasztalan lenne részükről a további ellenkezés, és csöndben a tenger felé fordultak.” – JÉ 314.

b. Mit tett a sokaság a csodát követő napon? Jn 6:22-25.

„A kenyerek csodájának híre elröppent közelre, távolra egyaránt, és másnap igen korán reggel a nép sereglett Bethsaidába, hogy lássa Jézust. Rengetegen jöttek a tengerről és a szárazföldről is. Akik előző este itt hagyták Őt, most visszatértek, remélték, hogy még itt találják, mert nem volt hajó, mellyel átmehetett volna a másik partra. Keresésük eredménytelen maradt, és sokan visszatértek Kapernaumba, hogy tovább kutassanak utána.

Eközben Jézus – csupán egynapos távollét után – megérkezett Genezáret-be. Amint kiderült, hogy ott kötött ki, az emberek 'azt az egész környéket befutván, kezdék a betegeteket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, amerre hallják vala, hogy ő ott van' (Mk 6:55).” – JÉ 319.

a. Mi volt Jézus őszinte, de figyelmes válasza a sokaság számára? [Jn 6:26-27](#).

„Jézus nem elégítette ki kíváncsiságukat. Szomorúan így szólt: 'Nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok' (Jn 6:26). Nem valamilyen méltó okból keresték Őt, hanem mert ettetek a kenyerekből, és remélték, hogy ha hozzá csatlakoznak, még kaphatnak időleges javakat. A Megváltó intette őket: 'Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre' (Jn 6:27). Ne csak az anyagi javakat keressétek. A fő erőfeszítés ne a jelen élet-ről való gondoskodásra irányuljon, hanem keressétek a lelki táplálékot, azt a bölcsességet, amely az örök életbe is átnyúlik.” – JÉ 320.

b. Milyen kérdést tettek fel a zsidók Jézusnak Isten cselekedeteivel kapcsolatban? [Jn 6:28](#). Mutasd be az Úr válaszát! [Jn 6:29](#).

„Egy pillanatra felkeltette hallgatói érdeklődését. Felkiáltottak: 'Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?' Számos fárasztó dolgot cselekedtek, hogy Istennek ajánlják magukat, és készek voltak bármilyen új rendelkezést meghallgatni, mellyel nagyobb érdemet szerezhetnek. Kérdésük ezt jelentette: Mit tegyünk, hogy kiérdemeljük a mennyet? Milyen árat kell fizetnünk, hogy elnyerjük az eljövendő életet?

'Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött' (Jn 6:29). A menny ára Jézus. Hit által vezet az út a mennybe, mert Ő 'Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!' (Jn 1:29)” – JÉ 320.

„Bűneinket megbánni vagy megtérni annyit jelent, hogy saját énünktől elfordulunk, és Krisztushoz járulunk; és ha Krisztust úgy fogadjuk el, hogy hit által élete bennünk él, ez jó cselekedetekben fog megnyilvánulni.” – GH 89.

„Segítse népét az Úr, hogy eszükbe vegyék a buzgó munka szükségességét... Otthon, a gyülekezetben és a világban Krisztus munkáját kell végezniük. Igyekezetükben nem hagyja magukra őket. Az angyalok segítenek nekik, és Krisztus is segít.” – 8B 18.

a. Milyen jelet akartak a zsidók, és milyen történelmi tényt említettek? Jn 6:30-31. Mit mondott Jézus a mennyei kenyérről? Jn 6:32-33.

„A zsidók Mózeszt a manna adományozójaként tisztelték: az eszközt dicsérték, és szem elől tévesztették azt, Aki a munkát bevégezte. Atyáik zúgolódtak Mózes ellen, kételkedtek, tagadták isteni küldetését. Most az utódok ugyanabban a szellemben utasítják el azt, Aki Isten üzenetét hordozza számukra. 'Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret' (Jn 6:32). A manna adományozója ott állt közöttük. Maga Krisztus vezette a zsidókat a pusztán át, és táplálta őket naponta a mennyei kenyérrrel. Az az eledel a valódi mennyei kenyér előképe volt. Az igazi manna az életadó lélek, amely Isten tökéletes teljességéből árad.” – JÉ 321.

b. Mit kértek Jézustól, mivel csak az elfogyasztott kenyérré koncentráltak? Mit magyarázott el az Úr? Jn 6:34-36.

„A Krisztus által használt hasonlat ismerős volt a zsidók számára. Mózes a Szentlélek sugallatára ezt mondta: 'Az ember nem csak kenyérral él, hanem mindazzal..., ami az Úrnak szájából származik' (5Móz 8:3). És Jeremiás próféta megírta: 'Szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömömre váltak nékem és szívemnek vígasságára' (Jer 15:16). Maguknak a rabbiknak volt egy mondásuk: a kenyér megevése lelki értelemben a törvény tanulmányozását és a jó cselekedetek gyakorlását jelenti. Gyakran mondogatták, hogy a Messiás eljövetelkor egész Izrael megelégtetik. A próféták tanítását világossá tette a kenyerek csodájában rejlő mély lelki tanulság. Krisztus ezt a tanulságot akarta megvilágítani hallgatóinak a zsinagógában. Ha megértették volna az Írásokat, e szavait is megértik: 'Én vagyok az életnek ama kenyere' (Jn 6:35). Csak egy nappal azelőtt ették fáradtan és éhesen a kenyeret, melyet Ő adott. Ahogyan a kenyérből fizikai erőt, frissességet nyertek, úgy kaphattak Krisztustól lelki erőt az örök életre.” – JÉ 321-322.

a. Mi volt az a két szorosán összefüggő ígéret, amit azok kapnak, akik azonosulni tudnak Krisztussal? Hogyan adhat ez reményt minden bűnösnek? Jn 6:37-40.

„Mindenkinek, aki hittel elfogadja Őt – mondta –, örök élete lesz.” – JÉ 322.

„Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy Hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígéretét: 'Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem' (Jn 6:37). Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! Dáviddal együtt te is imádkozd: 'Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál' (Zsol 51:9).

Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Mikor még messze vagy, eléd megy. Ha bűneidet bánva csak egy lépést is teszel felé, sietve zár karjába, mert végtelenül szeret. Meghallja a töredelmes lélek kiáltását. Azt is észreveszi, amikor felébred a vágy szívedben Isten után. Nincs egyetlen ima – ha dadogva hangzik is, nincs egyetlen könnycsepp – ha titkon hull is, nincs egyetlen őszinte vágy Isten után – ha gyenge is, amellyel Isten Lelke ne azonosulna. Sőt, még mielőtt az ima felhangzik, vagy a szív sóvárgása kifejezésre jut, Krisztus lelki erőt küld annak az embernek, akinek szívét kegyelme érintette.” – KP 137-138.

b. Hogyan zúgolódtak a hitetlen zsidók? Mit ígért Jézus azoknak, akik hisznek Benne? Jn 6:41-51.

1. Mit terveztek Krisztus követői a kenyerek csodája után?
2. Mi volt a legfőbb oka, hogy a sokaság Jézust követte?
3. Mutasd be Jézus szavait a János 6:29-ben!
4. Milyen szemléltetést használt Krisztus a lelki élet forrásának ábrázolására?
5. Hogyan nyilvánították ki a zsidó vezetők a Krisztussal szembeni előítéleteiket?

A GALILEAI VÁLSÁG

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek.” (Jn 6:53)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 417-421. \(Tanulmányozzuk naponta a Bibliát!\)](#)

„Csak az a hit élő, amely felfogja és magába szívja az igazságot, míg lényének részévé, életének és tetteinek indítékává válik.” – 5B 419.

1. ÉLET KRISZTUS TESTÉBEN ÉS VÉRÉBEN

Ápr. 6. Vasárnap

a. Milyen hatással voltak Krisztus szavai az egyházi vezetőkre? [Jn 6:52](#).
Hogyan magyarázta meg az Ő testéről és véréről tett állítást? [Jn 6:53-55](#).

„A rabbik most dühösen kiáltottak fel: 'Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?' (Jn 6:52) Úgy tettek, mintha Nikodémushoz hasonlóan szó szerint értették volna szavait, amikor az megkérdezte Őt: 'Mimódon születhetik az ember, ha vén?' (Jn 3:4). Bizonyos mértékig megértették, mire gondolt Jézus, de ezt nem voltak hajlandóak elismerni. Szavait kiforgatták, ezzel akartak a népben előítéleteket kelteni.” – JÉ 324.

b. Mit jelent valójában enni Isten Fiának a testét és inni a vérét? [Jn 6:56-57](#); [1Jn 3:24](#); [5:12](#).

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára.” – JÉ 324-325.

a. Milyen további magyarázattal tette világossá Jézus a szavainak jelenlétét? Jn 6:63.

„Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez.” – JÉ 325.

„Krisztus élete, mely életet ad a világnak, Igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten Igéjét szólta, amikor az Ószövetség összes prófétája és tanítója által szólt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, és a Megváltó az Igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor látható jelenléte visszavonul, az Ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden Igével kellett élniük, 'amely Istennek szájából származik' (Mt 4:4).

Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fenn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteti. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet kapnia saját maga számára. Ahogyan magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy magunknak kell bevennünk az Igét is. Ne pusztán más értelmének a közvetítésével kapjuk meg. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét. Vegyünk egy verset, és agyunkat összpontosítsuk a feladatra, hogy megbizonyosodjunk a gondolatról, melyet Isten a versbe helyezett számunkra. Addig időzzünk a gondolat felett, míg sajátunkká nem válik, és megismerjük, 'mit szól az Úr.' – JÉ 325-326.

b. Hogyan írja le Jeremiás próféta ezt az élményt? Jer 15:16. (angolból fordítva: „Ha szavaid elém kerültek, ételem lett...”)

„Ha szaván fogjuk Istent, akkor meglátjuk szabadítását... Fogadjuk be Isten szavát. Táplálkozzunk az Igével, és éljük is azt, ez Isten Fiának teste és vére. Ennünk kell testét, innunk a vérért – hit által befogadnunk lelki tulajdonosságait.” – 6B 51-52.

a. Milyen válságot okoztak Krisztus szavai a tanítványai körében? Mire figyelmeztet ez minket? Jn 6:60-61, 65-66.

„A próba túl nagy volt. Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal el akarták Őt ragadni és királlyá tenni. Ez a zsinagógai beszéd – mondották – felnyitotta szemüket. Most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint szavai közvetlenül bizonyították, hogy nem Ő a Messiás, és a Vele fenntartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem remélhetnek. Üdvözölték csodatévő erejét, meg akartak szabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titokzatos lelki királysággal, melyről beszélt. A nem őszinték, az önzők, akik azelőtt keresték, többé nem vágyakoztak Utána. Ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabadulás érdekében használja fel, akkor semmi közük Hozzá...

Az igazság Igéje elválasztotta a polyvát a búzától. Sokan elfordultak Jézustól, mert túl hiúk és öngazultak voltak ahhoz, hogy elfogadják a dorgálást, túlságosan szerették a világot, semhogy magukévá tették volna az alázatos életet. Sokan ma is ugyanezt teszik. Emberek ugyanúgy megpróbáltatnak, mint a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság otthonra lel a szívben, látják, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Látják, hogy teljesen meg kell változniuk, de nem hajlandók az önmegtágadó munkát elkezdeni. Ennélfogva ingerültek, ha bűneiket felfedezik. Sértődötten zúgóldódnak: 'Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?' (Jn 6:60)" – JÉ 327.

b. Mit kérdezett Krisztus a tizenkettőtől, miután a többi tanítvány elhagyta Őt? Jn 6:67. El tudjuk-e ismételni mi is Péter bölcs választát? Jn 6:68-69.

„Jó vagy rossz hír, vagy sötétség, vagy Sátán összes ügyvivőinek minden el-lenségeskedése ellenére, az Igazság Napja nyugodtan világít, fénylik, kikutatja a gonoszt, elnyomja a bűnt, megeleveníti az alázatosok lelkét. 'Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad!' ” – BP 133.

a. Általában mi mondható el azokról, akik elfordulnak Krisztustól? Jn 2:19. Milyen álláspontot foglaltak el az elégedetlen tanítványok?

„Mihelyt a csalódott tanítványok elfordultak Krisztustól, egy másik lélek vonta irányítása alá őket. Semmi vonzót nem találtak Benne, Akire nemrég még odafigyeltek. Ellenségeit keresték, mert az ő szellemükkel, munkájukkal érezték egynek magukat. Félremagyarázták szavait, meghamisították állításait, kételkedtek indítékaiban. Eljárásukat azzal támasztották alá, hogy minden mozzanatot összeszedtek, amit ellene fordíthatnak, és ezekkel a hamis jelentésekkel olyan felháborodást szítottak, mely veszélybe sodorta Jézus életét.” – JÉ 328.

b. Mi történik a mennyei értékeket megvető hallgatókkal? Rm 16:17-18.

„Dicséret és hízelgés jól esne..., az igazságot azonban nem fogadják szívesen, nem akarják hallani. Amikor tömegek követik Őt, jóllakatja a sokaságot, zúg a diadalkiáltás, akkor hangosan dicsérnek, ám ha a Szentlélek vizsgálata felfedi bűneiket, és megparancsolja, hogy hagyják el azokat, akkor hátat fordítanak az igazságnak, és többé nem járnak Jézussal.” – JÉ 328.

c. Ki egyesült még az ellenséggel az ő szívében azokon kívül, akik elhagyták Jézust? Miben nyilvánult meg ez a félszívúsége? Jn 6:70-71.

„Amikor Krisztus a kapernaumi zsinagógában az élet kenyeréről beszélt, Júdás életében fordulat következett be... Júdás ekkor megértette, hogy Jézus sokkal inkább lelki, mint evilági javakat kínált az embereknek. Mivel előrelátó embernek tekintette magát, felismerni vélte azt a tényt, hogy az Úr nem szerezhet magának semmi tisztességet ezen a földön és így tanítványainak sem adhat magas rangú állásokat. Ezért elhatározta, hogy csak annyira kötődik Krisztushoz, hogy bármelyik pillanatban elszakadhasson Tőle. Eltökélte magában, hogy éber lesz, és az is volt!

Ettől az időponttól kezdve olyan kételkedéseket hangoztatott, amelyek zavart keltettek tanítványtársai lelkivilágában. Vitás kérdéseket vetett fel, félrevezető nézeteket, érzelmeiket ébresztett, és azokat az érveket ismételte, melyeket a farizeusok és az írástudók használtak Krisztus igényével szemben. Az összes kis és nagy bajokat, a kereszteket, a nehézségeket és a nyilvánvaló akadályokat, amelyek az evangélium előrehaladásának az útjába kerültek, Júdás bizonyítékokként használta fel Isten üzenetének igazságával szemben.” – JÉ 622-623.

a. **Milyenné vált Júdás? Jn 12:4-6; Péld 3:32.** (angolból fordítva: „Mert a hamisság utálatos az Úr előtt, de az ő titka az igazaknál van.”)

„[Júdás] a Szentírásból azokat a helyeket idézte, amelyek semmi kapcsolatban nem voltak azokkal az igazságokkal, amelyeket Krisztus hirdetett. Ezek az íráshelyek, kiragadva összefüggésükből, összezavarták a tanítványokat és növelték elbátortalanodásukat, amely miatt már egyre jobban szenvedtek és gyötrődtek.” – JÉ 623.

b. **Milyen ígéret erősödik meg gyakorta a vallásos életünkben – még olyan esetekben is, mint ez a galileai válság? Rm 8:28.**

„Amikor Jézus megismertette velük a próbára tévő igazságot, amely oly sok tanítványát meghátrálásra bírta, tudta, hogy mi lesz szavainak következménye, de volt egy irgalmas célja, melyet be akart tölteni. Előre látta, hogy a kísértés órájában minden szeretett tanítványa komolyan megpróbáltatik. Gyötrelme a Gecsemánéban, elárulása, megfeszítése igen nagy erőpróba lett volna számukra. Ha nem kellett volna előzetesen is próbát kiállniuk, sokan, akiket csak önző indítékok vezettek, velük maradtak volna. Amikor Urukot elítélték a bírák előtt, amikor a sokaság, amely az imént még királyként magasztalta, kicsúfolta és elátkozta, amikor a forrongó tömeg ordított: 'Feszítsd meg!' (Mk 15:13), amikor világi becsvágyukban csalatkozniuk kellett, ezek az önző emberek úgyis megszakították volna a szövetséget Jézussal. Ez a tanítványoknak keserű, szívet tépő bánatot okozott volna, ami betetőzi szomorúságukat, csalódásukat dédelgetett reményeik romjain. Abban a sötét órában a Tőle elfordulók példája másokat is magával sodorhatott volna. Jézus akkor idézte elő a válságot, amikor még személyes jelenlétével erősíteni tudta igaz követőinek hitét.” – JÉ 329-330.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Ápr. 11. Péntek

1. **Hogyan „eszitek az ember Fiának testét és... isszátok az ő vérért”?**
2. **Mit jelent az, hogy Jézusra nézni?**
3. **Miért sértettek egyeseket Krisztus szavai?**
4. **Mit tettek ezután? Mire figyelmeztet ez bennünket?**
5. **Milyen lehetett Júdás lelki állapota ezután? Hogyan hatott ez rá?**

JÉZUS A SÁTOROS ÜNNEPEN

„És csodálkoznak az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala.”
(Lk 4:32)

Javasolt olvasmány: [Gondolatok a Hegyibeszédéről, 35-39. \(Boldogok vagytok, ha szidalmaznak\)](#)

„Jézus ismerte a lelki szükségleteket. Pompa, gazdagság, tisztesség nem elégítheti meg a szívet. 'Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám' (Jn 7:37). Szívesen fogadja a gazdagot, a szegényt, a magas és alacsony sorsút. Ígérete szerint könnyít a megterhelt lelken, megvigasztalja a szomorkodót, reményt nyújt a csüggedőnek.” – JÉ 381.

1. JÉZUS ÉLETE A CSALÁDBAN

Ápr. 13. Vasárnap

a. Milyen kihívással kellett szembenéznie Jézusnak a saját otthonában?
Jn 7:5.

„Jézus kicsiny korától kezdve fejlesztette jellemét, és még a szülei iránti szeretet és tisztelet sem téríthette el az Isten szava iránti engedelmisségtől. 'Meg van írva' (Mt 4:4) – ez volt a magyarázat minden olyan tetteire, amely eltért a családi szokásoktól. A rabbik befolyása azonban megkeserítette életét. Már ifjú korában meg kellett tanulnia a hallgatás és a türelmes állhatatosság kemény leckéjét.

Testvérei a rabbik mellé álltak. Ragaszkodtak ahhoz, hogy a hagyományokat úgy kell megtartani, mintha Isten parancsolta volna őket. Sőt, az emberi előírásokat Isten szava fölé helyezték, és rendkívül bosszantotta őket, hogy Jézus milyen világosan látja a jó és rossz közötti különbséget. Jézusnak az Isten törvénye iránti szigorú engedelmisségét makacsságnak minősítették. Meglepődve tapasztalták a rabbiknak adott válaszaiban megmutató tudást és bölcsességet. Tudták, hogy Őt nem a bölcsek tanították. Be kellett látniuk, hogy Jézus volt tanítójuk. Elismerték, hogy tudása magasabb rendű. Azt viszont nem fogták fel, hogy Ő bejáratos az olyan tudás forrásához, amely számukra idegen volt.” – JÉ 63.

a. Mit javasoltak Krisztusnak a testvérei az éves sátoros ünnepre készülve? Jn 7:3-4.

„[Krisztus] testvérei helytelenítették, hogy elzárkózik a nemzet nagy és tanult embereitől. Úgy érezték, ezeknek a férfiaknak igazuk van, és Jézus hibázik, ha szembehelyezkedik velük. Másfelől látták szeplőtlen életét, és bár nem csatlakoztak tanítványaihoz, mélyen érintette őket munkája. Galileai népszerűsége hízelgett becsvágyuknak, még mindig remélték, hogy bebizonyítja hatalmát, és a farizeusok belátják: Ő az, akinek mondja magát. És mi van, ha Ő a Messiás, Izrael Fejedelme! Büszke elégedettséggel dédelgették ezt a gondolatot.

Annyira izgalomban voltak, hogy sürgették Krisztust, menjen Jeruzsálembe. 'Menj el innen, – javasolták –, és térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat, amelyeket cselekszel. Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak' (Jn 7:3-4). A 'ha' kételyt és hitetlenséget fejezett ki. Gyávának, gyengének mondták. Ha tudja, hogy Ő a Messiás, miért ez a furcsa tartózkodás és tétlenség? Ha valóban rendelkezik ilyen erővel, miért nem megy bátran Jeruzsálembe, hogy alátámassza igényét? Miért nem viszi véghez Jeruzsálemben azokat a csodákat, melyek Galileában hírlenek felőle? Ne rejtőzz el félreeső tartományokban, mondták, hogy csodás tetteidet tudatlan parasztokra, halászokra pazarold! Mutasd meg magad a fővárosban, nyerd meg a papok és vezetők támogatását, egyesítsd a nemzetet, alapítsd meg az új országot!" – JÉ 378.

b. Milyen problémával szembesülnek mindig a szelídek? Zsol 86:14.

„Jézus testvéreit azok az önző indítékok vezérelték, melyek gyakran húzódnak meg a törtetők szívében. Ez volt az uralkodó szellem a világban. Megbotránkoztak, mert Krisztus ahelyett, hogy időleges trónra vágyna, az élet kenyerének jelentette ki magát. Nagyon letörttek, amikor oly sok tanítványa elhagyta. Maguk is elfordultak Tőle, hogy meneküljenek a kereszttől. Be kellett azonban látniuk: munkája nyilvánvalóvá tette, hogy Ő Isten Küldötte.” – JÉ 378-379.

a. Milyen ellentmondásos vélemények hangzottak el Jézusról? Jn 7:11-12.

„Krisztus csodáinak híre mindenhová elterjedt Jeruzsálemből, ahová csak a zsidók szétszóródtak, és bár több hónapon át hiányzott az ünnepekről, az érdeklődés nem terelődött el Róla. A világ minden részéről sokan jöttek el a sátoros ünnepre abban a reményben, hogy találkoznak Vele. Az ünnep kezdetén sokan keresték. A farizeusok és vének figyelték, jön-e, mert remélték, itt az alkalom, hogy elítéljék. Zavartan kérdezték: 'Hol van Ő?' (Jn 7:12) – de senki sem tudta. Mindenkinek körülötte forogtak a gondolatai. Az írástudóktól és papoktól való félelmében senki sem merte Messiásnak elismerni Őt, de mindenütt csendes, komoly beszélgetés folyt Róla. Sokan védték, mint Isten küldöttét, mások azonban a nép megcsalójának bélyegezték.” – JÉ 379.

b. Miként hallgattatta el Jézus az önmagával kapcsolatos ellentmondó véleményeket? Jn 7:14-18; Lk 4:32.

Az ünnepek kellős közepén, amikor a Vele kapcsolatos izgalom tetőfokára hágott, a sokaság színe előtt belépett a templomudvarba. Mivel hiányzott az ünnepről, azt hangoztatták, hogy nem merte kitenni magát a papok és vének hatalmának. Megjelenése mindenkit meglepett. Minden hang elcsitult. Mindenki csodálta bátor és méltóságteljes viselkedését hatalmas ellenségei közepette, akik az életére törtek.

Jézus ott állt a hatalmas tömeg érdeklődésének központjában, és úgy szólt hozzájuk, ahogy ember még sohasem. Szavaiból kitűnt, hogy sokkal jobban ismeri Izrael törvényeit, intézményeit, az áldozati szolgálatot és a próféták tanításait, mint a papok és rabbik. Áttörte a formalizmus és a hagyomány korlátait. Látszott, hogy a jövődő élet képe kitárul előtte. Mint aki látja a Láthatatlant, úgy beszélt földi és mennyei dolgokról, biztos hatalommal, emberiről és isteniről. Szavai a legtisztábbak és legmeggyőzőbbek voltak, és mint Kapernaumban, az emberek újra megdöbbenek tanításán, 'mert beszéde hatalmas vala' (Lk 4:32)...

Mindenki álmélkodott, mennyire ismeri a törvényt és a próféciákat.” – JÉ 380.

a. Mit vett észre Jézus a rabbik szívében? Milyen kérdést tett fel nekik? Jn 7:19.

„Jézus bebizonyította az írástudóknak istenségét, mert megmutatta, hogy olvas szívében. Már a bethesdai gyógyítás óta összeesküdtek elvesztésére. Ezzel ők maguk hágták át a törvényt, melyet állítólag védelmeztek. 'Nem Mózes adta-é néktek a törvényt?' – kérdezte Jézus –, 'és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni?' (Jn 7:19).” – JÉ 354.

b. Krisztusnak adott válaszukban mivel vádolták Őt a rabbik? Hogyan reagált Ő erre? Jn 7:20-23.

„Ezt a rágalmat [hogy csodálatos művét a gonosz ösztönözte] Krisztus figyelemre sem méltatta. Kimutatta, hogy bethesdai gyógyítása összhangban állt a szombatparancsolattal, és ezt igazolja az a magyarázat is, melyet maguk a zsidók fűztek a törvényhez. Így szólt: 'Mózes adta néktek a körülmetélést... és szombaton körülmetéletek az embert' (Jn 7:22). A törvény értelmében minden gyermeket a nyolcadik napon kell körülmetélni. Ha a megjelölt időpont szombatra esik, a szertartást akkor is végre kell hajtani. Mennyivel inkább összhangban áll a törvény szellemével egy embert 'egészen' meggyógyítani 'szombaton.'” – JÉ 384.

c. Mutasd be Krisztus következő figyelmeztetésének nagy jelentőségét! Jn 7:24.

„A vének elnémultak, sokan felkiáltottak a nép közül: 'Nem ez-é az, akit meg akarnak ölni? És ímé nyíltan szól, és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus?' (Jn 7:25-26)” – JÉ 384-385.

„[Krisztus] nem a külsőt nézi; nem úgy ítél, mint az ember. Nem rangja, tehetsége, végzettsége vagy beosztása szerint értékeli az embert. 'Hanem arra tekintek én – jelentette ki –, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi' (Ésa 66:2).” – ST October 21, 1897.

a. Hogyan ábrázolja a Szentírás a társadalom mentális állapotát – amely gyakori volt a múltban is, de manapság még jellemzőbb? Ésa 59:14-15.

„A gonoszság eszközei összefogják és rendezik seregeiket. Erőt gyűjtenek az utolsó nagy válságra. Rövidesen fontos változások mennek végbe e világban, és a végső mozzanatok sebesen peregnek le...

Az ellenségnek sikerült megrontani az igazságszolgáltatást, és az ő gondolkodásával megtölteni az emberek szívét... Az éhezők kiáltásai Isten elé jutnak, miközben az elnyomás és csalás minden eszközével hallatlan vagyonokat harácsolnak össze.” – 6B 11-12.

b. Miért bízhatunk Isten útjaiban a zűrzavar közepette? Ésa 55:8-9.

„Jóllehet a véges emberi elme képtelen megérteni a végtelen Isten terveit, és nem ismeri fel teljesen szándékai megvalósulását, de sokszor tévelygés vagy hanyagság az oka annak, hogy csak homályosan fogja fel a menny üzenetét. Nemritkán az embereknek – még Isten szolgálóinak is – a gondolkozását annyira eltompítják az emberi nézetek, az emberi hagyományok és hamis tanítások, hogy csak részben tudják felfogni azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket Isten kinyilatkoztatott Igéjében.” – NK 308.

„Amit Isten a gyermekeiről elgondolt, magasabb rendű annál, hogy akár a legmagasztosabb emberi gondolat elérhetné. Szent törvényében jellemének tükrét adta.” – 8B 63.

1. Milyen volt az a környezet, ahol Jézus nevelkedett?
2. Hogyan ismétlődik ma Krisztus testvéreinek magatartása?
3. Milyen ellentmondásos vélemények terjedtek el Jézusról?
4. Milyen lelkületet tanúsítottak a rabbik Jézus iránt?
5. Milyen ellentét van az ember és Isten útjai között?

SENKI NEM BESZÉLT ÚGY, MINT EZ AZ EMBER

„Felelének a szolgák: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” (Jn 7:46)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek a Prédikátoroknak, 241-243. \(Imádkozzatok a késői esőért\)](#)

„Az igazság megértése és értékelése – mondotta – inkább a szíven, mint az éssen múlik. Az igazságot lélekben kell elfogadni, ehhez az akarat beleegyezése szükséges.” – JÉ 383.

1. JÉZUS ÉS AZ EMBERI ÉRDEKEK

Ápr. 20. Vasárnap

a. Mit kérdeztek egyes zsidók, amikor hallották és látták Jézust nyilvánosan prédikálni? [Jn 7:25-26.](#)

„Krisztus hallgatói közül sok jeruzsálemi lakos előtt nem volt ismeretlen a vének Ellene irányuló összeesküvése, és úgy érezték, ellenállhatatlan erővel vonzódnak Hozzá. Nőtt bennük a meggyőződés, hogy Ő Isten Fia.” – JÉ 385.

b. Hogyan hatott Sátán a vezetőkre, hogy kétséget keltsen? [Jn 7:27.](#)

„Sátán azonban kész volt kételyt ébreszteni, az utat ehhez saját téves elgondolásaik képezték a Messiásról és eljövételéről. Általánosan hitték, hogy Krisztusnak Bethlehemben kell megszületnie, de egy idő múlva eltűnik és másodszori megjelenésekor senki sem tudja, honnan jött. Nem kevesen úgy tartották, hogy a Messiás nem lesz természetes rokonságban az emberiséggel. A Messiás dicsőségéről alkotott népszerű elképzelés nem egyezett meg a názáreti Jézussal, sokan helyt adtak a megállapításnak: 'De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való' (Jn 7: 27).” – JÉ 385.

a. Mit mondott Jézus a kétkedő hallgatóinak, gondolataikban olvasva? Jn 7:28.

„Miközben kétség és hit között ingadoztak, Jézus folytatta gondolataikat, és válaszolt nekik: 'Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek' (Jn 7:28). Állításuk szerint ismerték Krisztus származását, valójában azonban teljesen tudatlanok voltak Felőle. Ha összhangban éltek volna Isten akarataival, felismerték volna Fiát, amikor megnyilatkozott nekik.” – JÉ 385.

b. Jézus megcáfolására szolgáló érvek hiányában, milyen eszközökkel próbálták Őt a zsidó vezetők elhallgattatni? Jn 7:30. er. Valójában miért nem tudták letartóztatni? Jn 7:30. ur.

„Krisztus szavait nem lehetett nem megérteni. Világosan ismétlődött az állítás, melyet hónapokkal azelőtt tett a Magas Tanács színe előtt: Isten Fiának jelentette ki magát. Ahogyan a vének akkor is megpróbálták halálra adni Őt, úgy most is el akarták ragadni. Egy láthatatlan erő azonban megakadályozta őket, határt szabott haragjuknak, és így szólt: eddig és ne tovább!” – JÉ 385.

c. Hogyan fejezték ki sokan a Jézusba vetett hitüket? Mit terveztek a vezetők, amikor felismerték az emberek rokonszenvét iránta? Jn 7:31-32.

„A farizeusok vezetői nyugtalanul figyelték az események folyását, észrevették a rokonszenv kifejezéseit a tömegben. Siettek a főpapokhoz, megterveztek Jézus elfogatását. Jobbnak látták akkor elfogni, amikor egyedül van, nem mertek kezet vetni rá a nép színe előtt.” – JÉ 385.

a. Milyen szemléltetést használt Jézus az ünnep utolsó napján, hogy megvigasztalja a bűnben elfáradt lelkeket? Jn 7:37-38.

„Az Isten beszédét befogadó szív nem olyan, mint a vizét elpárologtató tavacska vagy mint a repedezett víztároló, amely elveszti kincsét; hanem mint a kiapadhatatlan források táplálta hegyi patak, amelynek friss, habzó vize szikláról sziklára csörgedez, és felüdíti a fáradt, szomjas, teher alatt roskadozó embert. Olyan, mint az állandóan áramló folyó, amely útjában egyre mélyül és szélesedik, amíg életadó vize szétárad az egész földre. A patak, amely csobogva halad útján, hátra hagyja ajándékait – a zöldellő természetet és a termékenységet. Partjain üdőbb a fű, dúsabb a fa lombja, és több virág nyílik. Amikor a föld csupaszra és barnára ég a nap perzselő hevétől, zöldellő sáv jelzi a folyó útját.

Igy van ez Isten hűséges gyermekeivel is. Krisztus vallása éltető, mindent átható elvekben, élő, tevékeny lelkiségben mutatkozik meg. Ha szívünk nyitott az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, ezek az elvek úgy áradnak tova, mint patakok a kietlenben; gyümölcsöt teremnek a sivárság és terméketlenség helyén.” – PK 147-148.

„Ha valaki szomjúhozik’ megnyugtató reménységre, a bűnös hajlamoktól való szabadulásra, ahhoz Krisztus így szól: ’jöjjön énhozzám, és igyék’ (Jn 7:37).” – NOL 119.

b. Hogyan érthető meg jobban ez a felhívás? Jn 7:39.

„Krisztus az evangélium örömeiben tárja elénk az igazság elveit. Tanításaiban az Isten trónjától folyó tiszta patakok vizét ihatjuk.” – 8B 309.

„Élő vallásosságra van szükségünk. A kötelességeit tágan értelmező ember sokat érhet el, ha Istennel tart fenn közösséget, ha Krisztusért lángol a lelke. Ha nem iszik sekély, zavaros, szennyezett patakból, hanem csak a tiszta forrás vizéből, akkor erőt sugározhat. Ahogyan egyre növekszik a külső nyomás, Isten azt kívánja, hogy a szent és komoly igazság, amelyben hiszünk, életet leheljen a gyülekezetbe. A Szentlélek, Isten fiaival és lányaival együttműködve szétzúzza az akadályokat, és megvédi területeit az ellenségtől. Isten döntő győzelmeket tartogat igazságát szerető, parancsolatait megtartó népének. Megérttek már a mezők az aratásra. Miénk a világosság. A gazdag, dicsó mennyei hagyaték elérhető közelségbe kerül – az igazság képében –, mégsem képeztünk munkásokat a gyorsan érő aratás betakarítására.” – 5B 423.

a. Milyen következtetésre jutottak sokan abból, ahogyan Krisztus az élet vizére utalt? Jn 7:40; (vö. 5Móz 18:15).

b. Míg egyeseket reménységgel töltött el egy ilyen kilátás, addig másokra hogyan hatott? Jn 7:41-44.

c. Milyen parancsot kaptak a tisztek uralkodóiktól? Jn 7:45. Miért nem tudták rávenni magukat Jézus letartóztatására? Jn 7:46.

„Az ünnep utolsó napján a papok és vének tisztségviselőket küldtek ki, hogy letartóztassák Jézust, de azok nélküle tértek vissza. A főemberek haragosan kérdezték: 'Miért nem hoztátok el őt?' (Jn 7:45) Emezek ünnepélyes arccal válaszoltak: 'Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!' (Jn 7:46).

Akármilyen kemény volt is a szívük, az Ő szavai meglágyították. Mialatt Jézus beszélt a templomudvarban, közelebb jöttek lassan, hátha meghallanak valamit, amit ellene fordíthatnak. De ahogy hallgatták, elfelejtették, miért küldték őket. Elbűvölten álltak. Krisztus kinyilatkoztatta magát nekik. Látták, amit a papok és vének nem: az isteni dicsőséggel elárasztott embert.” – JÉ 387.

„Ugyanezért vette a természetből az isteni igazság szemléltetésére szánt hasonlatait, mert azokat mindenki ismerte. Így készítette elő szívük talaját a jó mag befogadására. Megértette hallgatóival, hogy azonosítja a maga érdekeit az ő érdekeikkel, hogy szíve megértéssel dobban együtt az övékkel, örömben és bánatban. Ugyanakkor benne látták a hatalom és kiválóság megtestesülését, amely messze túlszárnyalta a legtiszteltebb tanítókét. Krisztus tanításai szembeszökően egyszerűek, fennkölteket és mindeddig ismeretlen hatalomtól duzzadóak voltak. Ezért önkéntelenül kiáltottak fel: Ember így még nem beszélt! A nép örömmel hallgatta, de a papok és a fejedelmek, akik árulói lettek a rájuk bízott igazság őrzésének, gyűlölték Krisztust magukért a megnyilvánuló kegyekért, melyek tömegeket vonzottak el tőlük, hogy kövessék az élet világosságát. A vezetők tekintélye miatt a zsidó nemzet nem ismerte fel Krisztus isteni jellemét, ezért megtagadta az Üdvözítőt.” – 5B 530.

a. **Hogyan fedték meg a főpapok és a farizeusok a szolgálkat? Jn 7:47-49.**

b. **Mutasd be a Nikodémussal folytatott beszélgetést – felfedve növekedését a Krisztussal való éjszakai találkozására óta a János 3. fejezetében! Jn 7:50-52.**

„[Nikodémus] az igazságot szívébe rejtette; három évig alig mutatkozott gyümölcse. Bár Nikodémus nem is vallotta meg Krisztust nyíltan, mégis többször keresztezte a papok tervét a Magas Tanácsban, amikor Őt elveszíteni igyekeztek.” – AT 69.

„A Nikodémusnak adott tanítás nem volt hiábavaló [a János 3. fejezetben leírt éjszakai találkozáson]. Meggyőződött Jézus szavairól és szívével elfogadta Őt. Beszélgetése óta buzgón kutatta az Írásokat és fölismerte az örömezenet igaz keretébe foglalt igazságot.

Nikodémus bölcs kérdést vetett föl, mely megnyerte volna a Magas Tanács tetszését, ha az ellenség félre nem vezette volna őket. De ők újra megteltek előítéllettel, így a názáreti Jézus mellett szóló mégoly meggyőző érvnek sem volt súlya előttük. Nikodémus ezt a feleletet kapta: 'Vajon te is galileus vagy-é? Tudakozódjál, és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta.'

A papok és fejedelmek a Sátán akarata szerint félre voltak vezetve, hogy Jézust galileainak tartsák. Akik tudták, hogy Betlehemben született, elhallgatták, nehogy a félrevezetés erejét veszítse.” – TII 148.

1. **Miért vonta magára Jézus az emberek figyelmét és tiszteletét?**
2. **Hogyan próbálták megállítani a zsidó vezetők Jézust?**
3. **Milyen felhívást tett Jézus az ünnep utolsó napján?**
4. **Mutasd be az ebből eredő nagy vitát!**
5. **Ha azokra az emberekre gondolok, akiket ismerek, mit kell felidézniem Nikodémussal kapcsolatban?**

Misszióra világszerte

Ma is időszerű a felhívás:

„Gyülekezeteinkben ébresszük fel a hittérítő, lélekmentő lelkületet. A gyülekezet valamennyi tagja gondolkozzék rajta, hogyan segíthetné Isten munkáját, mind itthon, mind külföldön. Alig ezredrészét végezzük annak, amit a hittérítés mezején végeznünk kellene. Isten felhívja munkásait, foglaljanak el Neki új területeket. Szolgáló angyalok fognak együttműködni a gyülekezet olyan tagjaival, akik önzetlenül fáradoznak a Mesterért.

Krisztus a lélekmentés céljaira szervezte meg a földi gyülekezetet, és látni kívánja, hogy az egész gyülekezet utakat és módokat talál, melyek segítségével az előkelő és kevésbé képzett, a gazdag és szegény is meghallja az igazság üzenetét. Nem mindenkit hív el személy szerint külföldi mezőkre, de mindenki segíthet imájával, és a missziómunkára adott ajándékokkal.

Az egyik buzgó keresztyén amerikai üzletember munkatársával beszélgetve megjegyezte, hogy ő is Krisztusért fáradozik a nap huszonegy óráján át. Összes üzleti kapcsolatomban – mondta – Mesteremet igyekszem képviselni. Ha alkalom kínálkozik, másokat is próbálok megnyerni számára. Egész nap Krisztusért fáradozom. És éjjel, míg alszom, egyik emberem Kínában fáradozik az Úrért.

Magyarozatképp hozzáfűzte: Fiatalkoromban eltökéltem, hogy hittérítő leszek a pogányok között. Mikor azonban apám meghalt, át kellett vennem az üzletet, hogy gondoskodni tudjak családomról. Most ahelyett, hogy magam mennék, egy missziómunkást finanszírozok. Munkásom az egyik kínai tartomány városában állomásozik. Tehát míg alszom, képviselőmön át még mindig Krisztusért fáradozom.” – 6B 30.

Most jobban mint valaha, annak van az ideje, hogy missziómunka által befektessünk a mennyország bankjába. Később sem lesz könnyebb, de már késő lehet. Lelkek pusztulnak el Krisztus és a jelenvaló igazság nélkül, de az Úr értékes fényt bízott ránk, hogy az egész bolygón elterjedjen.

Kérlek, adj bőkezűen, hogy az Úr gazdagon áldjon meg téged és ajándékosd! Köszönjük!

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

ÉN SEM KÁRHOZTATLAK

„Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!” (Jn 8:11. ur.)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 2. kötet, 73-77. \(Vegyük körül szeretettel a tévelygőket\)](#)

„A keresztény szeretet késedelmes a bírálatra, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani, a vándort a szentség ösvényére állítani, és lépteit ott megerősíteni.” – JÉ 390.

1. CSAPDA JÉZUSNAK

Ápr. 27. Vasárnap

a. Mit csináltak az írástudók és a farizeusok, amíg Jézus a templomban tanított? [Jn 8:2-3.](#)

„[Krisztust] hamarosan félbeszakították. Farizeusok és írástudók csoportja közelített hozzá, magukkal vonszoltak egy halálra rémült nőt, akit kemény, mohó hangon azzal vádoltak, hogy megszegte a hetedik parancsolatot.” – JÉ 388.

b. Milyen kérdést tettek fel a farizeusok Krisztusnak a törvény iránti látszólagos nagy tiszteletet tanúsítva? Mi volt a valódi szándékuk? [Jn 8:4-6. er.](#)

„Tettetett megbecsülésük jól álcázott összeesküvést leplezett Jézus elpusztítására. Megragadták ezt az alkalmat, hogy véghezvigyék elítélését, mert azt gondolták: bármilyen döntést is hoz, megvan az ok a vádemelésre. Ha felmenti az asszonyt, akkor Mózes törvényének megvetésével vádolhatják. Ha halálra méltónak ítéli, bevádolhatják a rómaiaknál, amiért az ő hatáskörükbe tartozó dolgokba avatkozik be.” – JÉ 388.

a. Hogyan reagált Jézus a farizeusok hazugságára? Jn 8:6. ur.

„Jézus egy pillanatra körbenézett a helyszínen – a szegényében remegő áldozaton, a kemény tekintetű, emberi együttérzést nélkülöző méltóságokon. Szeplőtlen tisztaságú lelke visszarettent a látottaktól. Jól tudta, miért hozták eléje ezt az ügyet. Olvasott a szívekben, a jelenlévők mindegyikének ismerte jellemét és életútját. Az igazságnak ezek az úgynevezett őrei maguk vitték áldozatukat a bűnbe, hogy törbe csalhassák Jézust. Jézus úgy tett, mintha nem hallotta volna kérdésüket, lehajolt, a földre szegezte tekintetét, és írni kezdett a porba.” – JÉ 388-389.

b. Hogyan mutatta meg Jézus, hogy maguk a vádlók sem mentesek a bűntől? Mit tettek ezután? Jn 8:7-9.

„A vádolók vereséget szenvedtek. Színlelt szentségük köpenye lehullt róluk, bűnösen, ítélet alatt álltak a Végtelen Tisztaság előtt. Reszkettek, hogy életük rejtett bűnei a sokaság elé kerülnek, és egyenként, lehajtott fővel és lesütött szemmel oldalogtak el, áldozatukat otthagyták az irgalmas Megváltóval.” – JÉ 389.

c. Mire tanítanak Jézusnak a vádlókhöz intézett szavai? Lk 6:42.

„Vannak, akik elhamarkodottan akarnak megreformálni számukra helytelennek tűnő dolgokat. Vélik, hogy őket kellene azok helyébe választani, akik hibákat követtek el. Lebecsülik, amit ezek a munkások elvégeztek, míg mások tétlenek és gáncoskodók voltak. Viselkedésükkel azt állítják, hogy 'nagy dolgokra vagyok képes és sikeresen fejleszteném a művet.' Utasítottak, hogy így szóljak azokhoz, akik vélik, hogy el tudják kerülni a hibákat: 'Ne ítéljete, hogy meg ne ítéltessetek.' (Mt 7:1) Elkerülheted a hibákat az egyik helyen, de a másikon súlyos hibákra vagy hajlamos, melyeket igen nehéz lenne helyrehozni, és amelyek zavart támasztanak a munkában. Ezek a tévedések talán többet ártanak, mint amit testvéreitek követtek el.” – 7B 279.

a. Milyen kérdést tett fel Jézus az asszonynak, miután vádlói távoztak? Hogyan befolyásolta az életét a helyzet kezelése? Jn 8:10-11.

„Az asszony félelemtől meggörnyedve állt Jézus előtt. Jézusnak e szavai – 'aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ' – halálos ítéletként hatottak rá. Nem mert a Megváltó szemébe nézni. Némán várt a sorsára. Meglepetten látta, hogy vádlói szótlanul és zavartan elvonulnak. És ezután ezeket a biztató szavakat hallotta: 'Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!' Megindultan vetette magát Jézus lábához, és zokogástól elcsukló hangon elrebegette szeretettől áthatott háláját, és keserű könnyek közt vallotta meg bűneit.

Új élet kezdete volt ez számára – a tisztaság, a béke és az Istennek szentelt élet kezdete. Ennek az elbukott embernek a felemelésével Jézus nagyobb csodát művelt, mint a legsúlyosabb fizikai betegség meggyógyítása. A lelki betegséget gyógyította meg, amelynek örök halál lett volna a vége. Ez a bűnbánó asszony Jézus egyik legrendíthetlenebb követője lett. Önfeláldozó szeretettel és hűséggel fejezte ki háláját Jézus megbocsátó irgalmáért. A világ csak megvetette és kigúnyolta ezt a megtévedt asszonyt, de a büntelen Lény, Jézus megszánta gyengeségét, és segítő kezét nyújtott felé. Míg a képmutató farizeusok megbélyegezték, Jézus így szólt hozzá: 'Eredj el és többé ne vétkezzél!' – NOL 51-52.

„Jézus jelleme a tökéletes igazság szépségében ragyog fel ezzel a tettel: megbocsátott ennek a nőnek, és jobb életre bátorította. Nem enyhíti a bűnt, nem csökkenti a bűnösség érzetét, nem elítéli, hanem megmenteni akar. A világ csak lenézni és megvetni tudta ezt a tévelygő asszonyt, Jézus azonban a vigasz és remény szavait szólja.” – JÉ 390.

b. Ismertesd Krisztus üdvözítő kegyelmének hatását! Lk 7:37-40, 47-48.

„Jézus ismeri minden ember körülményeit. Minél bűnösebb az ember, annál nagyobb szüksége van a Megváltóra. Isteni szíve azokhoz fordul a legnagyobb szeretettel és megértéssel, akik a legkilátástalanabban bonyolódtak bele az ellenség hálójába. Saját vérével pecsételte meg az emberi nem felszabadítási dokumentumát.” – NOL 52.

a. Milyenek legyünk a körülöttünk lévő emberekhez? Csak hogyan lehetséges ez? 2Kor 1:3-5.

„A körülményeknek kevés közük van a lelki élethez. Amit a szívünkben ápolunk, az tör felszínre minden tettünkben. Aki békében él Istennel és embertársaival, azt nem lehet boldogtalanná tenni. Nem lakik szívében irigység, gonosz gyanakvás sem talál otthonra nála, nem él benne gyűlölet. Az Isten szívével együtt dobbanó szív felülemelkedik az élet nehézségein és próbáin.” – 5B 357.

„Jézust az átélt szenvedések képesítették arra, hogy másokat vigasztaljon. 'Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek' (Zsid 2:18). Ebben a szolgálatban minden lélek kiváltsága, hogy osztozzon, aki belépett az Ő szenvedéseinek közösségébe.” – GH 18.

b. Milyen reménységet és kiváltságot ad az, ha Krisztus nyomdokait követhetjük? 2Kor 1:6-7.

„Ha nem érzed megtiszteltetésnek, hogy részt vehetsz Krisztus szenvedéseiben; ha lelkedet nem terheli felelősségtudat a halálukon levőkért; ha nem vagy kész áldozatot hozni, hogy pénzt takaríts meg az elvégzésre váró feladatokra, nem lesz számodra hely Isten országában. Minden lépésnél vegyünk részt Krisztus szenvedéseiben és önfeláldozásában.” – 9B 103-104.

c. Milyen tulajdonságok a legfontosabbak a hármas angyali üzenetben hívők számára? 1Kor 13:13, 4-8.

„A türelem, az engedékenység, a béke és a szeretet azok a jellemvonások, melyeket Isten parancsolattartó népének legjobban ápolnia kell. Amikor hiányzik belőlünk a szeretet, helyrehozhatatlan kár ér minket.” – 6B 398-399.

a. Mit tesz egy igazi hívő, amikor egy keresztény bűnbe esik, szemben a hamis hívővel? Gal 6:1-3; Rm 15:1-3.

„Tartsátok szemetek előtt, hogy a tévelygők visszaszerzésének a mi felelős-günkké kell válnia. Nem szabad ezt büszkén, fontoskodón, vállveregetőn tenni. Ne hirdesse modorod: Hatalom van a markomban, és használni is fogom. Ne olvass vádakot a tévelygő fejére. Végezzétek az intést a szelídség szellemében. De ügyelj, hogy magad kísértésbe ne essél. A ránk bízott, testvéreinkért elvégzésre váró munka nem abból áll, hogy kivessük, csüggedésbe és kétségbeesésbe taszítsuk őket az ilyen szavakkal: 'Csalódtam benned, és nem is próbálok segíteni rajtad.' Aki bölccsé és erőssé fújja fel magát, aki lecsap az elnyomott, kétségbeesett emberre, arra, aki segítség után eped, a farizeusok szelleméről tesz tanúságot, és tekintélyének maga szabta palástját ölti fel. Azzal a lelkiülettel ad hálákat az Istennek, hogy nem olyan, mint a többi emberek, és még azt képzei, hogy eljárása dicséretre méltó, és hogy ő túl erős ahhoz, hogy kísértésbe essék. Pedig 'ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.' (Gal 6:3) – 6B 398.

„Nem Krisztus követője, aki lesüti a szemét, elfordul a tévelygőtől, és hagyja akadálytalanul lezuhanni a lejtőn. Akik elől járnak mások bevádolásában, buzgón a törvény elé vonják őket, azoknak élete gyakran bűnösebb a meghurcoltakénál. Az emberek gyűlölik a bűnöst, de szeretik a bűnt. Krisztus gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Ez a lelkiület jellemzi minden követőjét is. A keresztény szeretet késedelmes a bírálatban, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani, a vándort a szentség ösvényére állítani, és lépteit ott megerősíteni.” – JÉ 390.

1. Milyen csapdát készítettek az írástudók és a farizeusok Jézus számára?
2. Hogyan tanúsítottak látszólagos tiszteletet a képmutató zsidók a törvény iránt?
3. Mit voltak kénytelenek bevallani magukról a zsidó vádlók?
4. Milyen reménységet nyert a hibázott nő, akivel rosszul bántak?
5. Hogyan lehetek Jézushoz hasonló, amikor tévedő lelkekkel foglalkozom?

JÉZUS A VILÁG VILÁGOSSÁGA

„Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világoSSága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világoSSága.” (Jn 8:12)

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 1. kötet, 405-409. (Járjatok a világoSSágban)*

„Amiképpen a Hold és a csillagok a Nap visszatükröződése miatt fénylenek, úgy a világ nagy gondolkodói – amennyiben tanaik igazak – az Igazság Napjának sugarait tükrözik vissza. A gondolat minden fény sugara, az értelem minden felvillanása a világ VilágoSSágától származik.” – EÉ 9-10.

1. VISSZAEMLEKEZÉS A TEREMTÉSRE

Máj. 4. Vasárnap

a. Mit teremtett Isten az első napon? 1Móz 1:3-5.

„Kezdetben, a teremtő szóra, világoSSág ragyogott fel a sötétségből.” – JÉ 392.

b. Ki volt jelen a világ teremtésénél, de nem csak megfigyelőként, hanem aktív résztvevőként? 1Móz 1:1-2; Jn 1:1-2; Kol 1:16.

„Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki. Krisztus volt az, aki kiterjesztette az eget és lerakta a föld alapjait... Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét.” – JÉ 12.

„A kéz, amely fenntartja az úrben a világokat, az a kéz, amely szabályos rendben és fáradhatatlanul működésben tart mindent mindenütt Isten világoSSágában, ugyanaz a kéz, amelyet értünk keresztre szegeztek.” – EÉ 130.

- a. Milyen irányítást kaptak Izrael fiai a pusztában? 2Móz 13:21-22. Mutasd be a felhőoszlopba és a tűzoszlopba burkolt jelenletet! 2Móz 13:21. er.; 1Kor 10:1-4.

„Amikor csak Isten megnyilatkozott népének, a világosság mindig jelenlétének szimbóluma volt. Világosságot foglalt magába a felhőoszlop nappal és a tűzoszlop éjjel, ez vezérelte Izrael hatalmas seregeit.” – JÉ 392.

- b. Mi van megírva Krisztus jelenlétéről, amikor Izrael a pusztában volt? Milyen védelmet ígért Isten a népének? Zsol 105:39; Ésa 4:3-5.

„Ésaiás prófécijának versei közül az egyik legszebb és legvigasztalóbb szakasz utal a felhőoszlopra és a tűzoszlopra, mint olyanra, amely Istennek népéről való gondoskodását ábrázolja a gonosz hatalmasságokkal való végső nagy küzdelem idején.” – PP 239.

- c. Hogyan jelent meg Krisztus a Sínai-hegyen? Hogyan reagált Mózes és a nép? 2Móz 19:16-18; 20:18-19; Zsid 12:21.

„Az Úr dicsősége emésztő tűzként lebegett a hegycsúcson az összegyűlt sokaság szeme láttára... Jahve jelenlétének jelei olyan rettenetesek voltak, hogy Izrael seregei remegni kezdtek a félelemtől és arcukra estek az Úr előtt.” – PP 260.

„Olyan dicsőséges volt [Krisztus] jelenlétének megnyilvánulása, hogy azt halandó ember nem tudta elviselni. Mózes, akit Isten oly nagy kegyelmében részesített, így kiáltott fel: 'Megijedtem és remegek' (Zsid 12:21). De Isten megerősítette, hogy elviselje ezt a nagyszerű dicsőséget, és a hegyről annak visszatükröződése látszott az arcán, annyira, hogy az emberek nem tudtak ránézni.” – SD 225.

a. Hogyan nyilvánult meg Krisztus jelenléte a sátorban? 2Móz 40:34-35.

„Izrael sokasága buzgó érdeklődéssel gyűlt össze, hogy megtekintse a szent épületet. Mialatt tiszteletteljes meglepődéssel elmélkedtek azon, amit láttak, a felhőoszlop a szentély fölé vonult és leereszkedve beburkolta azt. 'És a felhő befedezte a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betöltte a hajlékot' (2Móz 40:34). Így nyilatkozott meg Isten fensége, és egy ideig Mózes sem léphetett be a szent helyre. A nép elérzékenyülve nézte a kezük munkáját elfogadó jelet. Ünneplés félelem és tisztelet nyugodott meg mindenkin. Szívük boldogsága az öröm könnyeiben fejeződött ki és a hála szavait halkán mondták el azért a tényért, hogy Isten leereszkedett hozzájuk, hogy közöttük lakozzék.” – PP 307.

„A kegyelem trónja felett volt a 'Sechina', vagyis az Isten jelenlétének szimbóluma. Az Úr a két kérub közül hirdette ki akaratát. Isten néha üzeneteit a felhőből hallható hangon közölte a főpappal. Néha fény esett a jobb szélen lévő angyalra, hogy Isten így jelezze jóváhagyását; máskor árnyék vagy felhő nyugodott meg a bal szélen levő angyalon és Isten ezzel nyilvánította ki nemtetszését vagy elvetését valamivel kapcsolatban.” – PP 306.

b. Mi történt később, amikor felszentelték a templomot? 2Krón 7:1.

„A földi 'szenthelyet' Mózesnek a hegyen mutatott minta alapján készítették legragyogóbbá, ezt később az Úr Dávidnak is megmutatta. A földi szenthelyet a mennyei szenthelyhez hasonlóan készítették. A frigyláda tetején levő kérubon kívül Salamon még két nagyobb angyalt készített, amelyek a frigyláda két oldalán álltak, és azt ábrázolták, hogy a mennyei angyalok mindenkor megőrzik Isten törvényét. Lehetetlen leírni ezen templom szépségét és fényességét. A szent frigyládát ünnepélyesen és tiszteletteljes rendben hozták el a templomba, és oda tették helyére, a két méltóságteljes kerub szárnyai alá. A kérubok a földön álltak.

A szent énekkar együtt zengett a sokféle hangszerrel Isten dicséretére, és mialatt hangjuk a hangszerek hangjával összhangban visszhangzott a templomban, és áthatolt a levegőben Jeruzsálemen át, az Úr dicsőségének felhője betöltötte a házat, ahogy korábban betöltötte a sátor 'úgy, hogy meg sem állhattak a papok szolgálatukban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte be az Úrnak házat.' (1Kir 8:11).” – 4aSG 113-114.

a. Krisztusnak mely szavai jelentenek nagy reményt a János 8:12-ben?

„Ezt az igazságot azonban nem a tudós teológusok értették meg. Ha a teológusok lelkiismeretes örök lettek volna, akik szorgalmasan és imádkozva kutatják a Szentírást, akkor tudták volna, mikor van éjszaka; a proféciákból megtudhatták volna, hogy milyen események közelednek. De ők nem álltak helyükön, és az üzenetet alázatosabb emberek kapták... Akik elfordulnak az Istentől származó világosságtól, vagy nem keresik, amikor elérhető, azok sötétségben maradnak.” – NK 279.

„Az Úr mindenről gondoskodott, hogy gazdag, bőséges és örömteli tapasztalatokban legyen részünk. János így ír Krisztusról: 'Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága' (Jn 1:4). Az élet a világossággal van összefüggésben, és ha nincs világosságunk az Igazság Napjából, akkor nem lehet életünk Őbenne. Viszont ez a világosság minden lélek számára biztosított, és csak akkor jön ránk a sötétség, ha elhagyjuk a világosságot. [Jn 8:12. idézve] A bennünket körülvevő világban nincs élet világosság nélkül. Ha a nap ragyogása megszűnne, akkor a növény- és állatvilágnak is vége lenne. Ez azt a tényt szemlélteti, hogy nem élhetünk lelki életet, hacsak nem helyezük magunkat az Igazság Napjának sugarai alá. Ha egy virágos növényt sötét helyiségbe teszünk, hamar elszárad és elpusztul. Pontosan így történhet meg az is, hogy ha van is némi lelki életünk, mégis elveszítjük azt, ha kétségek és a komorság légkörében élünk.” – SD 281.

b. Milyen biztosítékot kapunk, amikor Jézushoz fordulunk? 2Kor 3:18.

„Ahogy a virág a nap felé fordul, hogy fényes sugarai segítsenek tökéletesíteni szépségét és szimmetriáját, úgy kell Krisztus követőinek az Igazság Napja felé fordulniuk, hogy a menny fénye ragyogjon rájuk, tökéletesítve jellemüket, hogy mély és maradandó tapasztalatot adjon nekik Isten dolgaiban. Nem tudjuk felfogni sem azokat az áldásokat, amelyeket Krisztus által elérhetünk, ha egyesítjük emberi erőfeszítéseinket az isteni kegyelemmel.” – SD 26.

„Aki szívének teljességével vágyakozik Isten akaratát teljesíteni, feszülten figyelve a már kapott világosságra, az nagyobb világosságot fog kapni. Ennek a léleknek Isten fénylő mennyei csillagot küld, hogy elvezesse minden igazságra.” – NK 279.

**a. Felemelő lehet-e számunkra, ahogyan Pál beszél a világ világosságáról?
2Kor 4:6.**

„Az istenfogalom csodálatos szépsége töltse be gondolatvilágodat! Rejtett láncszemek kössék össze Jézus életét és a tiédet! Aki szolt, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, kész bevilágítani szívedbe 'az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlataása végett' (2Kor 4:6). A Szentlélek rávilágít Isten dolgaira, és eleven erővel beplántálja őket az engedelmes szívbe. Krisztus elvezet a Végtelenség küszöbéig. Megláthatod a fátyolon túli dicsőséget, és megjelentheted az embereknek annak tökéletes voltát, aki örökké él, hogy esedezzék értünk.” – KP 99.

„Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lényé által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. E kitarulkozás nyomán pedig megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel megdicsőítik Istent, aki minden jó ajándék Forrása.

'Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt' (Ésa 60:1). A Völegény fogadására készülőknek szol ez az üzenet. Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga dicsőségével és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. Miközben az egész világot sötétség borítja, Krisztus szentjeinek lakhelyén világosság lesz, és felfogják második eljövételének első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és imádják mindazok, akik szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek közeléből, követői örvendeznek.” – KP 290-291.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 9. Péntek

1. Hogyan tanít a Biblia az istenségről a teremtés munkájában?
2. Hogyan jelent meg Jézus a népének a pusztában?
3. Hogyan ragyogott Krisztus világossága a sátorban és a templomban?
4. Hogyan jelent meg Jézus a templomszenteléskor?
5. Hogyan nyilatkoztatja ki magát Krisztus nekünk és rajtunk keresztül?

A VILÁGOSSÁG ELUTASÍTÁSA VAGY VISSZATÜKRÖZÉSE

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek?” (Zsol 27:1)

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 7. kötet, 18-28. \(Fáradozzunk a gyülekezet tagjaiért: Munkások a tagok közül\)](#)

„Krisztus a Világosság, 'aki eljött a világba és megvilágosít minden embert' (Jn 1:9). Amiképpen Krisztus által minden embernek élete van, úgy általa minden lélek elnyeri az isteni világosság sugarait.” – EÉ 26.

1. A MEGJÖVENDÖLT VILÁGOSSÁG

Máj. 11. Vasárnap

a. Hogyan utalt Jézusra Éσαιás a Szentlélek által? [Ésa 49:6.](#)

b. Miként ismerte fel Jézust Simeon, amikor a templomba vitték bemutatásra? Min kellene elgondolkodnunk ennek alapján? [Lk 2:32.](#)

„E szavakkal: 'Én vagyok a világ világossága' (Jn 8:12), Jézus Messiásnak jelentette ki Magát. Az agg Simeon ugyanabban a templomban, melyben Krisztus most tanított, mondta Róla, hogy lesz 'világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izraelnek, dicsőségére' (Lk 2:32). Szavaival olyan prófécíát vonatkoztatott Jézusra, melyet egész Izrael ismert. Éσαιás próféta által a Szentlélek kijelentette: 'Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izrael megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!' (Ésa 49:6). Erről a jövődőlésről általánosan hitték, hogy a Messiásról szól, és amikor Jézus ezt mondta: 'én vagyok a világ világossága' (Jn 8:12), a népnek lehetetlen volt nem felismerni, hogy Ő a Megígért." – JÉ 393.

„Micsoda tanulság rejlik ebben a csodálatos betlehemi történetben! Megdorgálja hitetlenségünket, büszkeségünket és önelégültségünket. Arra int, hogy vigyázzunk, nehogy bűnös nemtörődömségünk miatt a mi figyelmünket is elkerüljék az idők jelei, és ezért ne ismerjük fel meglátogatásunk napját.” – NK 281.

a. Hogyan reagáltak a zsidó vezetők Jézus küldetésére? Jn 1:11; 8:13.

„Krisztus egész élete és tanításai az alázat, a jóindulat, az erény és az önmegtagadás folytonos leckéi voltak. Ez folyamatos feddés volt a zsidók által megnyilvánuló öngazoló, követelőző lelkületnek. A Sátán addig vitte őket, hogy már úgy tűnt, örjöngeni kezdenek Krisztus csodálatos tetteinek pusztá említésétől is, amelyek róluk elvonták az emberek figyelmét. Végül elhitették magukkal, hogy csaló, és minden eszköz, amit kitalálnak, hogy megszabaduljanak Tőle, erényükre válna.” – 4aSG 117.

b. Milyen egyértelmű magyarázatot adott Jézus a hitetlen farizeusoknak? Ennek ellenére hogyan reagáltak rá? Jn 8:14-18.

„[A farizeusok] nem ismerték [Krisztus] isteni jellemét és küldetését, mert nem kutatták a Messiásra vonatkozó próféciaikat, mint ahogyan ez kiváltságuk és kötelességük volt. Mivel nem volt kapcsolatuk sem Istennel, sem a mennellyel, ezért nem értették meg a világ Megváltójának munkáját. Bár újra megkapták a legmeggyőzőbb bizonyítékot, hogy Jézus a Megváltó, mégsem voltak hajlandók elfogadni annak értelmét. Már legelőször szívüket ellene fordították, és nem voltak hajlandók elhinni isteni mivoltának legerősebb bizonyítékát sem, aminek következtében szívük megkeményedett, mígnem elhatározták, hogy nem hisznek és nem fogadják el Őt.” – 2SP 354-355.

c. Milyen ellentét volt Jézus és a hitetlen farizeusok között? Jn 8:19-23.**d. Mi lett a végzetes következménye annak, hogy a zsidó vezetők elutasították Krisztust? Jn 8:24; Mt 23:38.**

a. Miután Jézus figyelmeztette a farizeusokat, hogy bűneikben meghalhatnak, mire kérdeztek rá erélyesen? Miért? Jn 8:25. er.

„Látszólag nem vettek tudomást szavairól, és megkérdezték: 'Ki vagy te?' (Jn 8:25). Igyekeztek rávenni, hogy kimondja: Ő a Krisztus. Megjelenése és munkássága annyira eltért a nép várakozásától, hogy gonosz ellenségeinek hite szerint, ha nyíltan kijelenti: Ő a Messiás, akkor elvethetik, mint csalót.” – JÉ 393.

b. Hogyan válaszolt nekik a Megváltó, feltárva előttük a rendkívüli kapcsolatát az Atyával? Jn 8:25. ur., 26-29.

„Krisztus soha nem tért el az Isten törvénye iránti hűségtől. Sosem tett Atyja akarata ellen. Olyan szavakat szólhatott az angyalok, emberek és ördögök előtt, melyek bárki más ajkáról istenkáromlásként hangzottak volna: 'Mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek' (Jn 8:29). Ellenségei három éven át követték, foltot igyekezve találni jellemén. Sátán, összes gonosz szövetségese segítségét igénybe véve, le akarta győzni Jézust. Mégsem találtak benne semmit, ami segítségével fölé kerekedhettek volna. Az ördögök is kénytelenek voltak elismerni: 'Te vagy az Isten szentje' (Lk 4:34).” – 8B 208.

c. Hogyan járt Krisztus együtt az Atyával mindennap? Hogyan kellene követni nekünk is ezt a tapasztalatot? Jn 15:10; Ef 2:4-6.

„Isten azt akarja, hogy követői úgy éljenek, mint Jézus, mikor emberi természetben élt. Isten ereje által olyan tisztán és nemesen kell élnünk, mint az Üdvözítő.” – 8B 289.

„Bár Üdvözítőnk állandó küzdelmet folytatott, élete mégis békeséges volt. A dühös ellenség állandóan üldözte, de Ő így szólt: 'Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek' (Jn 8:29). Istennel való tökéletes közösségének békéjét sem emberi, sem sátáni harag nem bonthatta meg.” – GH 20-21.

a. Miközben Krisztus metsző igazságokat mondott a farizeusok számára, hogyan hatottak szavai az őszinte hallgatókra? Miért bátorító ez ma is számunkra? Jn 8:30.

„Krisztus jól tudta, hogyan kell higgadtan, értelmes módon cselekedni, és semmivé tenni a terveiket, hogy elítéljék Őt. Az Úr szavai olyanok voltak, mint az éles nyilak, amelyek a célba értek, és megsebesítették vádlóinak szívét. Minden alkalommal, amikor Krisztus az emberekhez szólt, akár nagy volt, akár kicsi a hallgatóság, szavai megmentő hatással voltak néhány hallgatójának lelkére. Egyetlen üzenet sem veszett el, amely Krisztus ajkáról hangzott el. Minden kimondott szava új felelősséget rótt a hallgatókra. Azoknak a lelkeseknek, akik a kegyelem utolsó üzenetét szölik a világnak, soha nem kell félniük, hogy erőfeszítéseik hiábavalók, ha őszintén mutatják be az igazságot, és Isten erejében bíznak. Senki sem mondhatja, hogy az igazság nyila nem ért célba, és nem járta át a hallgatók lelkét. Bár emberi szem nem láthatja az igazság nyilának repülését, bár emberi fül nem hallhatja a sebzett lélek kiáltását, de az igazság mégis csendben utat vág a szívhez. Isten volt az, aki szólt a lélekhez, és a végső számadás napján Isten szolgálja áll majd a megváltó kegyelem trófeáival, hogy tiszteletet adjon Krisztusnak, akit megillet. Isten, aki titkon lát, nyíltan megjutalmazza azokat, akik az Ő nevében hirdetik az igazságot.” – ST February 6, 1896.

b. A lelkészek kivül ki részesül még az égből jövő fény visszatükrözésének áldásában? Zsol 27:1; 147:15; Ésa 55:10-11.

„Buzdítsunk a Mesterért való munkára képességeik szerint olyan férfiakat, akiket az Úr nem hívott el lelkésznek. A jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot. Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédjaik családi körébe, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért. Isten nem személyválogató. Felhasználja az alázatos, odaadó keresztényeket, még ha kevésbé műveltek is, mint mások. Az ilyenek fogjanak Isten szolgálatához, munkálkodjanak házról házra. Ha szerények, tapintatosak és istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek kielégítéséért, mint a felszentelt lelkészek.” – 7B 21.

a. Mit mondott Jézus azoknak a zsidóknak, akik elfogadták Őt? Jn 8:31-32. Ezzel szemben a hitetlenek miért nem látták az egyetlen feltételt, amely megszabadít minket a bűntől? [Jn 8:33-36](#).

„[A farizeusok] a legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét Sátán irányítja. Azzal ámitja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit...

A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, és nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, és ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának és teljesítik Isten akaratát.

Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. 'Az igazság szabadokká tesz titeket' (Jn 8:32), és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávétjük magunkat Istennek, ez az én helyreállítását eredményezi – igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alávétjük magunkat, 'a szabadság törvénye' (Jak 2:12)." – JÉ 394.

1. Mutasd be Simeon Jézusról szóló szavainak jelentőségét!
2. Ismertesd az írástudók és farizeusok Krisztussal szembeni bánásmódját!
3. Mi történhet a nemzetükkel, ha elutasítják Jézust?
4. Hogyan reagáltak az őszinte lelkek Krisztusra akkor és hogyan most?
5. Mutasd be a „szabadság” fogalmát az evangéliumi igazság fényében!

JÉZUS ÉS ÁBRAHÁM

„Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.” (Jn 8:56)

Javasolt olvasmány: [Krisztus Példázatai, 181-182; 226-228. \(Az utolsó napokban; A tén-
tumok felhasználása – részlet\); Tapasztalatok, Látomások, 118-122. \(A
megváltás terve\)](#)

„A leghőbb imában kérte, hogy halála előtt megpillanthassa a Messiást. Látta Krisztust.” – JÉ 396-397.

1. ÁBRAHÁM FIA

Máj. 18. Vasárnap

a. Mit ismételgettek a farizeusok? [Jn 8:33, 39. er. Mi bizonyítja az ilyen hovatartozást? \[Jn 8:39. ur., 56; Rm 9:6-8.\]\(#\)](#)

„A farizeusok Ábrahám gyermekeinek vallották magukat. Jézus elmondta nekik, hogy ezt az igényüket csak akkor érvényesíthetik, ha Ábrahám cselekedeteit művelik. Ábrahám igaz gyermekeinek hozzá hasonlóan Istennek engedelmeskedő életet kell élniük. Nem igyekeznek megölni olyasvalakit, aki az Istentől kapott igazságot jelenti ki. Krisztus elleni összeesküvésükkel a vének nem Ábrahám dolgait cselekedték. Az Ábrahámtól való egyenes leszármazás önmagában értéktelen. Ha nincsenek vele lelki kapcsolatban, vagyis nem ugyanaz a lelkület munkálkodik bennük, és nem ugyanazokat a dolgokat cselekszik, akkor nem az ő gyermekei.

Ez az alapelv ugyanúgy érvényes egy másik kérdésben, mely régóta foglalkoztatja a keresztyény világot, mégpedig az apostoli jogfolytonosság kérdésében. Az Ábrahámtól való leszármazást nem a név vagy a vonal biztosítja, hanem a jellem hasonlósága. Ugyanígy az apostoli jogfolytonosság sem az egyházi hatalom továbbadásában rejlik, hanem a lelki rokonságban. Az apostoli jogfolytonosság valódi bizonyítéka az apostoli lelkülettől indított élet, az általuk tanított igazság továbbadása és elhívése. Ez teszi az embert az evangélium első tanítóinak egyenes leszármazottjává.” – JÉ 394-395.

a. Bár a zsidók Ábrahám természetes leszármazottai voltak, kinek a fiai lettek valójában, amikor elutasították Krisztust? Jn 8:41-44.

„Jézus cáfolta, hogy a zsidók Ábrahám gyermekei. Így szólt: 'Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek' (Jn 8:41). Gúnyosan válaszoltak: 'Mi nem paráznaságból születünk; egy atyánk van, az Isten' (Jn 8:41). Ezekkel a szavakkal születésének körülményeire céloztak – támadást indítottak Krisztus ellen azok jelenlétében, akik hinni kezdtek Benne. Jézus nem válaszolt alattomos szúrásukra, hanem így szólt: 'Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem' (Jn 8:42).

Cselekedeteik bizonyították, hogy azzal rokonok, aki hazug és gyilkos. 'Ti az ördög atyától valók vagytok – mondotta Jézus –, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberlő volt kezdetől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság... Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nekem' (Jn 8:44-45). A zsidó vezetők azért nem fogadták el Jézust, mert az igazságot szólta, méghozzá bizonyossággal. Az igazság sértette ezeket az önigazult embereket. Az igazság leleplezte a tévtanok csalását, elítélte tanításukat és gyakorlatukat, és ez nem volt ínükre. Inkább behunyták szemüket az igazság előtt, semhogy megalázzák magukat, és bevallják tévedésüket. Nem szerették az igazságot. Hiába volt igazság, nem vágytak rá.” – JÉ 395.

b. Mi alapján lehetünk Ábrahám gyermekei? Hogyan mutatták meg a zsidó vezetők, hogy nem Ábrahám igaz gyermekei? Gal 3:6-9; Jn 8:40.

„Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!' (Rm 8:15). A szolgaság lelkét támasztjuk fel, ha a törvényeskedő vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak akkor van remény számunkra, ha az Ábrahám szövetsége alá jövünk, amely a Krisztusba vetett hit által való kegyelem szövetsége. Az Ábrahámnak hirdetett evangélium, amely reményt adott neki, ugyanaz az evangélium, amely ma is szól nekünk, és amely által ma is reménységünk van. Ábrahám Jézusra tekintett, Aki a mi hitünk szerzője és bevezetője is.” – YI September 22, 1892.

a. Milyen kérdésre nem tudtak válaszolni Jézus ellenségei, mivel jelleme szeplőtlen volt? Jn 8:46. er.

„Földi életében Krisztus tökéletes jellemet alakított ki, tökéletesen engedelmeskedett Atyja parancsolatainak. Krisztus nem vált bűnössé azért, hogy emberi formában jöve földünkre alávetette magát a törvénynek, és megmutatta az embereknek, hogy Ő hordozza betegségüket, fájdalmukat és bűneik büntetését. Ezt mondhatta a farizeusoknak: 'Kicsoda közületek talál bennem bűnt?' A bűnnek árnyalata sem volt meg benne. Isten makulátlan Báránnyaként járt a világban.” – SD 25.

„Jézus a menny szeme láttára, az el nem bukott világok szeme láttára és a bűnös emberek szeme láttára élt a törvény szerint. Angyalok, emberek, démonok előtt ejtette ki azokat a vitathatatlan szavakat, melyek bárki másnak a szájából istenkáromlásnak hangzottak volna: 'Én mindenkor azokat cselekszem, amelyek Néki kedvesek' (Jn 8:29).” – JÉ 396.

b. Eltekintve attól, amit Jézus mint Emberfia mondott, mit mond a Szentírás Krisztus jelleméről? Zsid 4:15; 1Pt 1:18-19.

„Az emberek Krisztusba, mint Messiásba vetett hite nem a látás bizonyítékain nyugodott, és nem a személyes vonzerő miatt hittek Benne, hanem jelleme kiválósága miatt, melyet nem találtak és nem is találhattak meg másban.” – TII 201.

c. Milyen hatást gyakorolhat ránk Jézus élete? Fili 2:6-8.

„Példaképünk a nehéz, lemondó, önfeláldozó, alázatos ösvényt járta értünk, hogy megmentsen minket. Nehézségekkel találta magát szembe, csalódások érték, gyalázkodást és szenvedést viselt el igyekezetében, hogy megmentsen minket. Mégis megtagadnánk, hogy oda is kövessük Őt, ahova pedig a dicsőség Királya haladt előttünk? Panaszkodjunk talán a nehéz helyzetekről és próbákról, noha magunkért akarunk győzni, mikor eszünkbe jut, mit szenvedett Megváltónk?” – 3B 371.

a. Mi a célja Krisztus minden igaz követőjének? 1Pt 1:13-16.

„Feladatunk, hogy saját életterünkben igyekezzünk megszerezni azt a tökéletességet, amit földi életében Krisztus a jellem minden területén elért. Ő a mi példaképünk. Minden dologban igyekeznünk kell dicsőséget hoznunk Istenre a jellemünkkel.” – TMK 130.

b. Hogyan érhetjük el ezt a célt? Zsid 12:1-4; Gal 5:6. ur.; Fili 3:12-15; 4:13.

„Hogyan érhetjük el azt a tökéletességet, amelyet Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus – a mi Nagy Tanítónk – meghatározott? Meg tudunk-e felelni az Ő követelményének, és elérhetünk-e egy ilyen magas színvonalat? Megtehetjük, különben Krisztus nem adott volna parancsolatot nekünk erre. Ő a mi igazságunk. Emberként előttünk járt, és a jellem tökéletességét alakította ki számunkra. Meg kell bízunk Benne, aki szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. A jellem tökéletességének alapja Krisztus. Ha szüntelenül a Megváltó érdemeire támaszkodunk, és az Ő lábnyomában járunk, akkor olyanok leszünk, mint Ő, tiszták és szentek.” – TMK 130.

c. Hogyan lehetünk valóban tiszták és hibátlanok Isten előtt? Rm 5:18-20; Zsid 10:14.

„Isten csak a bűnbánó embernek bocsát meg, de azt, akinek megbocsát, először bűnbánatra indítja.” – 1Sz 361.

„A bűnösnek szüntelen a Kálváriára kell tekintenie, ahol a kisgyermek egyszerű hitével megpihen Krisztus érdemeiben. Elfogadja az Ő igazságát és hisz kegyelmében...”

Micsoda szeretet, micsoda kifürkészhetetlen szeretet az, ami Krisztust arra indította, hogy meghaljon értünk, bűnösökért! Milyen sokat veszít az a lélek, aki megérti a törvény erős követeléseit, de nem érti Krisztus megsokasuló kegyelmét!” – 1Sz 352.

a. Hogyan tehetjük biztossá elhívásunkat és kiválasztásunkat? 2Pt 1:4-11; Jel 19:8.

„Ugyanezt követeli ma tőlünk is [mint Ádámtól]: a tökéletes engedelmességet, folt és hiba nélküli szentséget színe előtt. Isten segítsen meg bennünket, hogy eleget tegyünk törvénye rendelkezéseinek. Ezt nem tehetjük meg anélkül a hit nélkül, mely Krisztus igazságát mindennapi életünkbe hozza.” – 2Sz 361.

„Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszenség életfogytig tartó engedelmisség eredménye.” – AT 353.

„Biztosan tudnunk kell, hogy a belé vetett hit által előjogunk van az isteni természet részesévé válni, így elmenekülnünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Akkor megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani...

Amint az isteni természetben részesülünk, a rosszra való öröklött és felvett hajlamokat az Úr le fogja vágni jellemünkről és élő erőhatalommá tesz bennünket a jóra. Mindenkor az isteni tanítótól tanulva, naponta természetében részesülünk, együttműködünk Istennel a Sátán kísértéseinek legyőzésében. Isten munkálkodik és az ember is munkálkodik, hogy egy lehessen Krisztussal, amint Krisztus is egy az Atyával...

A győzelemhez Isten adja az erőt. Akik hallják hangját és engedelmeskednek parancsainak, azokat képesíti az igaz jellem kialakítására.” – TII 226.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Máj. 23. Péntek

1. Miért nem tarthattak igényt az örök életre a farizeusok a vér szerinti származásuk alapján? Bízhat-e ma bárki is az üdvösségben a származás vagy a DNS alapján?
2. Milyen jellemzői vannak Ábrahám igaz gyermekeinek?
3. Mit tudott kijelenteni Jézus a saját jellemével kapcsolatban?
4. Milyen elérhető cél áll minden keresztyén előtt?
5. Hogyan lehetünk tökéletesek és feddhetetlenek Isten előtt?

JÉZUS ÉS A VAK

„És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.” (Jn 9:39)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 3. kötet, 570-575. \(Nem jöhetnek le\)](#)

„Jób története megmutatta, hogy a szenvedéssel Sátán sújtja az embert, Isten pedig uralja azt kegyelmi szándékból.” – JÉ 399.

1. A TÉVEDÉS MEGÉRTÉSE

Máj. 25. Vasárnap

a. Milyen kérdést tettek fel a tanítványok Jézusnak, amikor meglátták a vakon született embert? [Jn 9:1-2.](#)

b. Mit gondoltak tévesen a nehézségről, a szerencsétlenségről, a betegségről mind a zsidók, mind a tanítványok? Hogyan húzott hasznot ebből Sátán? [Jn 9:34. er.](#)

„A zsidók általánosan hitték, hogy a bűn ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván, hogy a szenvedő vagy szülei valamilyen rossz cselekedetet követtek el. Igaz, hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűnnek és következményének szerzője, arra vette rá az embereket, hogy a betegséget és halált Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, melyet Ő önkényesen kiró a bűn ellenében. Ezáltal, akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, annak még azt a terhet is cipelnie kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették.

Így készítették az utat a zsidók, hogy elvesse Jézust. Úgy tekintettek Rá, mint aki 'ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől', holott 'betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és elrejtették Előle orcájukat (Ésa 53:4).’ – JÉ 398-399.

a. Hogyan világított rá Jézus a bűn és szenvedés kapcsolatára? Jn 9:3-5.

„Krisztus tanítványai is osztoztak a bűn és szenvedés kapcsolatáról alkotott zsidó felfogásban. Jézus kijavította tévedésüket, de nem magyarázta meg az emberi szenvedés okát, hanem elmondta a következményeket. A szenvedés által lesznek nyilvánvalókká Isten művei. 'Míg e világon vagyok – mondotta Jézus –, e világ világossága vagyok' (Jn 9:5).” – JÉ 399.

b. Mit tett ezután Jézus? Együttműködött-e vele a vak? Jn 9:6-7.

„Azután megkente a vak szemeit, és elküldte, hogy mosakodjék meg a Siloám tavában. A férfi visszanyerte látását. Jézus a gyakorlatban válaszolt a tanítványok kérdésére, ahogyan azt rendszerint tette a kíváncsiságból feltett kérdések esetében. A tanítványok hivatása nem az volt, hogy megtárgyalják, ki vétkezett és ki nem, hanem hogy megértsék Isten erejét és kegyelmét, amikor visszaadja a vak látását. Nyilvánvaló, hogy sem a sárban, sem a tóban, ahová a vaknak el kellett mennie megmosdani, nem volt gyógyító erő. Ez az életerő Krisztusban buzgott.” – JÉ 399.

c. Hogyan reagáltak erre a vak szomszédjai? Milyen beszélgetés zajlott le a vak és szomszédjai között? Jn 9:8-12.

„A fiatalember szomszédjai, akik vaksága idején is ismerték, ezt kérdezték: 'Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni?' (Jn 9: 8). Kétkedve néztek rá, mert amikor megnyíltak szemei, ábrázata megváltozott, felderült, és egészen más embernek tűnt. Szájáról szájra járt a kérdés. Némelyek azt mondták: 'Ez az', mások pedig: 'Hasonlít hozzá'. Aki a nagy áldásban részesült, az leállította a kérdezősködést, mondván: 'Én vagyok az' (Jn 9:9).” – JÉ 399.

a. Hová vitték a zsidó vezetők a vakon született embert? Miért? Melyik napon gyógyult meg? Jn 9:13-14.

b. Hogyan reagáltak a farizeusok? Jn 9:15-16.

„A farizeusok remélték, hogy bűnösnek nyilváníthatják Jézust, és akkor nem lehet a Messiás. Nem tudták, hogy Ő alkotta a szombatot, és ismeri az összes arra vonatkozó kötelességet. Csodálatosan buzgónak tűntek a szombat megtartásában, mégis gyilkosságot terveztek éppen ezen a napon.” – JÉ 400.

c. Kit hívtak a farizeusok, hogy tanúskodjanak a meggyógyult emberről? Jn 9:18-19.

„[A farizeusok] elküldtek a szüleiért, és megkérdezték tőlük: 'Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született?' (Jn 9:19).

Ott volt maga az az ember, aki kijelentette, hogy vak volt, de meggyógyult. A farizeusok mégis inkább letagadták, amit láttak, csakhogy ne kelljen belátniuk tévedésüket. Ekkora hatalma van az előítéletnek, ilyen megtévesztő a farizeusi igazság.” – JÉ 400.

d. Milyen figyelmeztetést kaptunk az előzetes véleményalkotás (előítélet) messzemenő hatásának gonoszságával szemben? Péld 18:13.

„Sokan a maguk magyarázatát erőltetik arra, amit hallottak, amitől teljesen elválhat annak a jelentése, amit a szóló mondani akart. Némelyek előítéleteiken és elfogultságaikon átszűrve hallják. Úgy értik a dolgokat, ahogyan ők akarják, ahogyan a legjobban megfelel a céljuknak.” – 5B 501.

a. Hogyan próbálták a farizeusok megfélemlíteni a vakon született férfi szüleit? Mit válaszoltak? Jn 9:20-21. Miért adtak kitérő választ? Jn 9:22-23.

„A farizeusoknak egyetlen reményük maradt: meg kell félemlíteniük a férfi szüleit. Tettetett őszinteséggel kérdezték: 'Mimódon lát hát most?' (Jn 9:19). A szülők félték, hogy bajba keverednek, mert tudvalevő volt, hogy aki Jézust a Krisztusnak ismeri el, azt kirekesztik a gyülekezetből, vagyis harminc napra kizárják a zsinagógából. Ez alatt a vétkes házában az újszülött gyermeket nem szabad körülmetélni, a halottakat nem szabad siratni. Ezt az ítéletet nagy csapásnak tekintették, és ha nem váltott ki bűnbánatot, akkor sokkal súlyosabb büntetés követte. A szülők meggyőződtek a fiukért végzett nagy csoda nyomán, mégis ezt felelték: 'Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: de mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról' (Jn 9:20-21). Ezzel minden felelősséget fiukra hárítottak, mert nem merték megvallani Krisztust.” – JÉ 400.

b. Miről ne feledkezzünk el, ha megfélemlítéssel akarnak nyomást gyakorolni ránk? Zsol 118:6.

„Állj szilárdan és inkább soha semmi rossz dolgot ne tégy, még ha gyávának is hívnak. Ne engedj se csipkelődésnek, se fenyegetésnek, semmiféle gúnyos megjegyzéseknek.” – FE 93.

„Az igaz keresztény jellemét jellemezze a szándék szilárdsága, a töretlen eltökéltség, melyet sem a föld, sem a pokol el nem tud téríteni, meg nem képes törni. Aki nem vak a földi megtiszteltetés vonzereje előtt, aki szívére veszi a fenyegetéseket, aki nem tántoríthatatlan a csábítások iránt, azt – magát is meglepve – le fogják győzni a Sátán cselvetései.” – 4B 543-544.

„A legtúzelebb ellenzésben azoktól az adventistáktól lesz részünk, akik ellenzik Isten törvényét. De akár Jeruzsálem falai építőinek, nekünk sem szabad hagyni, hogy eltereljenek feladatunktól, hogy mendemondákkal akadályozzanak, tárgyalásokra és vitára szólító hírnökökkel, sem megfélemlítő fenyegetésekkel, hazugságok kinyomtatásával vagy bármi más csapdával, melyekre az ördög uszítja őket.” – 3B 574.

a. Mivel kell szembesülnie Isten parancsolatot tartó népének? Hogyan kellene erre reagálnunk? [Jel 12:17](#); [Apcs 4:18-20](#).

„Amikor a vita egyéb kérdéseket is érint, és az emberek figyelme Isten sárba tiport törvényére terelődik, Sátán akcióba kezd. Az üzenetet kísérő erő felingerli azokat, akik ellenzik hirdetését. A papság majdhogyan emberfölötti erőfeszítéssel igyekszik elzárni a világosságot, nehogy híveire sugározzék. Minden rendelkezésre álló eszközzel megkísérli elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalmanak merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírósággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: 'Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!' Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvényszék elé állított hívők ékes bizonyítást tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mit sem tudnának róla.” – NK 540-541.

b. Mit kellene mindíg szem előtt tartanunk az ellenzőkkel szemben? [Jn 9:39](#); [Apcs 4:33](#); [Mt 10:28](#).

„Fenyegetések sem tudták visszatartani vagy megfélemlíteni [az apostolokat].” – AT 33.

1. Hogyan ítélték meg a zsidó vezetők a betegeket és szenvedőket?
2. Ki és mi gyógyította meg valójában a vakot?
3. Mi zavarta össze a vak szomszédait?
4. Milyen helyzettel kellett szembenéznie a fiatalembernek a gyógyulása után?
5. Hogyan kerülhetem el, hogy a vak szüleit sújtó csapdába essek?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2025. június 7. Szombat

Két imaház részére az indiai Tamil Nadu államban

A régészeti bizonyítékok azt mutatják, hogy ie. 2600 körül az erősen urbanizált indu civilizáció már benépesítette a ma Indiának nevezett szubkontinentet. A fő vallási hatás itt régóta a hinduizmus (79,8%), majd az iszlám (14,2%), a kereszténység (2,3%), a szikhizmus (1,7%) és más továbbiak. Bár az 1920-as és 1950-es évektől léteznek jelentések az HNA Reform Mozgalommal való kapcsolatáról, először 1987-ben Észak-India képviseltette magát hivatalosan az HNARM Generál Konferencia küldöttségi gyűlésén.

India legdélibb állama – Tamil Nadu – az iparban és a mezőgazdaságban egyaránt hajtóerőnek számít. Az Úr munkája már sok éve megalapozódott itt, de az állam több, mint 72 milliós lakosságának érdekében szélesebb körű missziós munkára van szükség.

A 2001-es népszámlálás szerint Pattiveeranpatti városnak 7744 lakosa volt. Átlagos műveltségi mutatója 83%, amely magasabb az országos 59,5%-os átlagnál (ez az irodalom számára kedvező). Pallapatti városnak fő megélhetési forrása a kávé, ezt követi a banán, narancs, kardamom, bors és egyéb fűszerek termesztése. Pallapatti egy nagy város 13,701 lakossal.

1998 óta egy evangélista (Periyaklam városból) fáradhatatlan munkája hozzájárult a gyülekezeti tagok számának növekedéséhez, különösen ezen a két területen. A különböző kihívások nagyon megnehezítették a bérelt házakban való összegyűlést, ezért ebben a állapotban a Pattiveeranpatti és Pallapatti városokban élő testvéreknek saját istentiszteleti helyekre van szükségük.

A Prófétaság Lelke kifejezetten említi Indiát, mint olyan helyet, ahol „Milliók és milliók sohasem hallottak Istenről és szeretetéről úgy, amint Krisztusban megnyilatkozott, holott joguk van ezeknek az ismereteknek az elnyeréséhez. Velünk egyenlő részük van a Megváltó kegyelméből.” – EÉ 260-231.

Ezért kérjük tisztelettel testvéreinket világszerte, hogy ajánlják fel nagylelkű támogatásukat világítótornyok építéséhez, hogy az Úr ott ragyoghasson. „Isten parancsolatait védelmezve és a törvényén ütött sebet begyógyítva, együtt érezve a szenvedő emberiséggel, tanúsítsunk Isten iránt minden más felülmúló szeretetet! Szerezzünk tisztességet Isten emlékművének.” – WM 32.

Köszönjük! Az Úr áldja meg az adományokat és az adományozókat!

Hittestvéreitek Pattiveeranpatti és Pallapatti településekről

SZEMBENÉZNI A LELKI VAKSÁGGAL

„Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsátatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsátatik meg az embereknek. Még aki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsátatik; de aki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsátatik.” (Mt 12:31-32)

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 2. kötet, 489-497. \(Az igazsággal keresztet is vállalunk\)](#)

„Nem Isten vakítja meg az embereket, nem Ő keményíti meg szívüket. Ő világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, biztos útra vezeti őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív.” – JÉ 265.

1. ÚJABB KIHALLGATÁS

Jún. 1. Vasárnap

a. Mire próbálták rákényszeríteni a farizeusok a Jézus által meggyógyított vak fiatalembert amikor másodszor is szólították? [Jn 9:24.](#)

„A farizeusok látták, hogy nyilvánosságra hozták a Jézus által művelt csodát. Nem tagadhatták annak megtörténtét. A vakot öröm és hála töltötte be: látta a természet csodálatos dolgait, gyönyörködött a föld és az ég szépségében. Szabadon beszélt tapasztalatát, de újra megpróbálták elhallgattatni, mondván: 'Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös' (Jn 9:24). Azaz, ne mondd már megint, hogy ez az Ember adta vissza látásodat, Isten tette ezt.” – JÉ 401.

b. Milyen megcáfolhatatlan érvet mutatott be a fiatalembert? [Jn 9:25.](#)

a. Mit kérdeztek ismét a farizeusok a fiatalembertől? Mi volt a valódi céljuk? Jn 9:26.

„[A farizeusok] Újból megkérdezték: 'Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?' (Jn 9:26). A sok beszéddel igyekeztek összezavarni, hogy maga is elhiggye, elámították. Sátán és gonosz angyalai a farizeusok oldalán álltak, s erejüket, ravaszságukat egyesítették az emberi okoskodással, hogy ellensúlyozzák Krisztus befolyását. Gyöngítették a sokakban elmélyülő meggyőződést.” – JÉ 401.

b. Mit válaszolt nekik a fiatalember? Kik álltak mellette, hogy lelkesítsék? Jn 9:27.

„Isten angyalai szintén a helyszínen voltak, hogy erősítsék a látását visszanyert férfit.

A farizeusok nem ismerték föl, hogy nem csupán egy tanulatlan emberrel van dolguk, aki vakon született, nem ismerték fel Őt, aki ellen hadakoztak. De isteni világosság ragyogta be a vak lelkének kamráit. Mikor ezek a képmutatók megpróbálták rávenni a hitetlenségre, Isten segítette, hogy erőteljes, jól célzott válaszokat adjon, és ne lehessen kelepcébe csalni.” – JÉ 401.

c. Milyen biztosítékunk van ugyanerről a segítségről? Lk 12:11-12.

„Szeretnél Isten elé járulni a Bibliáddal és megnyitni azt Hozzá könyörögve. Szeretnéd gyorsabban megérteni az igazság valódi alapelveit, hogy amikor az ellene szólókkal találkozol akkor ne a saját erődből meríts. Isten angyala szorosán melletted fog állni, hogy segítsen megválaszolni minden kérdést, amit feltesznek neked. Ugyanakkor, Sátán az ellenfeleid mellé fog állni, hogy felbuzdítsa őket, hogy olyan dolgokat mondjanak, amiket nehéz elviselned és így meggondolatlan beszédre készteszen téged. Azonban a beszéded legyen olyan, hogy Sátán ne tudja kihasználni a szavaidat!” – RH May 3, 1887.

- a. Mivel a farizeusok nem tudták megteveszteni a meggyógyított fiatal-embert, miként próbálták lekicsinyelni őt? Hogyan nyilvánult meg ez a tudatlanság a történelem során? Jn 9:28-29; 1Kor 1:18-19, 26-28.
-

„Isten minden nemzedék idején különleges igazságot és különleges munkát bíz egyházára. A világ dolgaiban jártas kiváló elmék elől elrejtett igazság feltárul az alázatos, gyermeki lelkületűnek. Ez az igazság önfeláldozást követel. Harcot kell vívni érte, és győzelmeket aratni. Indulásakor csak kevesen állnak mellé. A világhoz igazodó egyház és a világ nagyjai ellene szegülnek és lebecsülik.” – KP 46.

„Nemzedékünkben a vallási eszmék nagynevű vezetői dicshimnuszt zenének azokról, akik századokkal előbb elvetették az igazság magvát, és emlékművet emelnek nekik. De közülük sokan megtagadják és lábbal tiporják azokat a hajtásokat, amelyek ma kelnek ki ugyanabból a magból. Újra hangzik a régi kiáltás: 'Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig (Krisztusról, akit követe képvisel) azt sem tudjuk, honnan való' (Jn 9: 29). A korunknak szóló különleges igazságok nem az egyházi méltóságoknál találhatók, mint ahogy régen sem, hanem azoknál az embereknél, akiket műveltségük és bölcsességük nem tart vissza attól, hogy higgyenek Isten szavában.” – KP 47.

- b. Mit tanulhatunk a fiatalember őszinte bizonyágtevéséből, és más őszinte Krisztusban hívőktől? Jn 9:30-33; Apc 4:19-20.
-

„Fel kell magasztalnunk a Szentírást az élet szabályaként. Tökéletes szelídséggel, a kegyesség lelkületével és Isten szeretetével kell felhívunk a figyelmet, hogy az Úr Isten a mennyek és a föld teremtője, s hogy a hetedik nap az Úrnak szombatja.

Az Úr nevében kell előrehaladnunk, zászlóját kibontanunk, Igéjét javasolnunk. Mikor a hatóságok megparancsolják, hogy hagyjuk abba ezt a tevékenységet, mikor megtiltják, hogy hirdessük Isten parancsait és a Jézus hitét, akkor leszünk kénytelenek azt mondani, amit az apostolok mondtak: 'Vajon igaz dolog e Isten előtt, rátok hallgatunk inkább, hogy nem Istenre, ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.' (Apc 4:19-20)” – 6B 395.

a. Mivel a dühös farizeusok nem voltak hajlandók elfogadni a bizonyítékokat, mit tettek a gyógyulásáról bizonyóságot tevő fiatalemberrel? Jn 9:34.

„A férfi saját térfelükön fogadta vizsgálóbíróit. Érveire nem volt mit válaszolni. A farizeusok meghökkentek, de békén maradtak – elnémultak a célzott, határozott szavak hallatán. Néhány pillanatra csend támadt. Ekkor a rosszálló papok és vének maguk köré tekerték köntösüket, mintha félnének, hogy ha hozzáérnek, megfertőzi őket. Lerázták lábukról a port, és fejéhez vágták a vádat: 'Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket?' (Jn 9:34). Ezzel kiközösítették.” – JÉ 402.

b. Ezzel szemben, hogyan bánt Jézus a fiatalemberrel? Jn 9:35-38.

„A férfi a Megváltó lábához vetette magát, és imádta Őt. Nemcsak természetes látását nyerte vissza, hanem értelmének szemei is megnyíltak. Krisztus megnyilatkozott lelkének, ő pedig elfogadta, mint Isten Küldöttjét.” – JÉ 402.

c. Mutasd be a különbséget a dacos lázadók kiűzése és az Istennek szeretettel engedelmeskedő lelkek kiűzése között, amit a Krisztust macacsul és vakul elutasítók tesznek! 1Kir 9:6-9; Mt 12:31-32; Zsol 11:3.

„[Wycliffe felismerte, hogy] senkit sem lehet kiközösíteni, csak azt, aki magára vonta Isten ítéletét. Ennél hatásosabb módszert nem is választhatott volna a pápa által emelt lelki és földi hatalom mamutépítményének megdöntésére, amely milliók lelkét és testét tartotta fogva.” – NK 78.

„Mindazok, akiket Isten a koruknak különösképpen szóló igazságok hirdetésével bíz meg, támadások célpontjává lesznek. Luther korában is volt jelenvaló igazság, amely ebben az időben különösen fontos volt. Az egyháznak ma is megvan a jelenvaló igazsága... Ne számítson a jelenvaló igazság hirdetője arra, hogy kedvezőbb fogadtatásban részesül, mint a korábbi reformátorok! A nagy küzdelem, amely Krisztus és Sátán – az igazság és tévelygés – között folyik, a világtörténelem végéig egyre hevesebb lesz.” – NK 131-132.

a. Mit mondott Jézus a munkája eredményéről? [Jn 9:39](#).

„A farizeusok egy csoportja odagyűlt, s láttukra Jézus elgondolkozott, milyen ellentétes eredménye lett szavainak és tetteinek... Krisztus azért jött, hogy megnyissa a vakok szemeit, világosságot árásson a sötétségben ülőkre. Kijelentette, hogy Ő a világ világossága, és az imént művelt csodája küldetésének hitelesítését szolgálja. Az emberek, akik látták a Megváltót ittjártakor, abban az előjogban részesültek, hogy tökéletesebb kinyilatkoztatást láttak az isteni jelenlétről, mint amit azelőtt valaha is kapott a világ. Az istenismeret tökéletesebben feltárult előttük. Ám ugyanebben a kinyilatkoztatásban ítélet is elhangzott az emberek fölött. Jellemük megpróbáltatott, sorsuk meghatározottatott.” – JÉ 402-403.

b. Hogyan reagáltak a farizeusok Krisztus szavaira? [Jn 9:40](#). Ahogyan megszólította őket, hogyan fedte fel Jézus saját vakságuk vétkét? [Jn 9:41](#).

„Az isteni erő megnyilatkozása nyomán – mely a vaknak visszaadta természetes és lelki látását – a farizeusok még mélyebb sötétségbe sodródtak... Ha Isten lehetlenné tette volna számotokra az igazság megértését, tudatlanságotokban nem rejlene bűn. 'Ámde azt mondjátok, hogy látunk' (Jn 9:41). Azt hiszitek, képesek vagytok látni, és visszautasítjátok az egyedüli módot, melyek segítségével látást nyerhetnétek. Krisztus végtelen támogatással jó ahhoz, aki belátja ennek szükségét. A farizeusok azonban nem vallották meg szükségüket, nem voltak hajlandók Krisztushoz jönni, így vakságban maradtak - vakságukért ők voltak a felelősek. Jézus ezt mondta: 'A ti bűnötök megmarad' (Jn 9:41).” – JÉ 403.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 6. Péntek

1. Miről próbálták a farizeusok meggyőzni a korábban vak embert?
2. Ki használta fel a hitetlen farizeusokat?
3. Ki segített a fiatalembernek egyértelmű és meggyőző válaszokat adni?
4. Mi történt, amikor bátran, nyíltan megvallotta Krisztust?
5. Mi a vakság legrosszabb formája? Miért?

JÉZUS, A JÓ PÁSZTOR

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.” (Jn 10:11)

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 404-409. \(A Jó pásztor\)](#)

„Krisztus az ajtó is, a pásztor is. Önmaga által lép be. Saját áldozata árán válik a juhok pásztoraivá.” – JÉ 406.

1. A TOLVAJ ÉS A PÁSZTOR

Jún. 8. Vasárnap

a. Hogyan tett Jézus különbséget a tolvaj és a pásztor között? Milyen lelki tanulságot mutatott be? [Jn 10:1-2.](#)

„Krisztus magára alkalmazta ezeket a próféciákat [utalva a Messiás lelkipásztori küldetésére, ahogyan az Ésa 40:9-11; Zsol 23:1. és Ez 34:23, 16, 25, 28-ban található], és megmutatta, milyen ellentét feszül a saját- és Izrael vezetőinek jelleme között. A farizeusok éppen kirekesztettek valakit az akolból, mert volt bátorsága tanúsítani Krisztus erejét. Elszakítottak egy lelket, akit az igaz Pásztor magához vonzott. Ezzel kimutatták, mennyire nincs fogalmuk a rájuk bízott munkáról, mennyire méltatlanok megbízatásukra, hogy a nyáj pásztorai legyenek. Jézus most elébük tárta köztük és a Jó Pásztor közötti ellentétet, és önmagára mutatott, mint az Úr nyájának valódi őrizőjére.” – JÉ 404-405.

„Krisztus szeret, mert magatehetetlenek, függők vagyunk.” – IB 154.

b. Milyen kapcsolat van a juhok és a pásztoruk között? [Jn 10:3-4.](#) Hogyan viselkednek a bárányok egy idegen előtt? [Jn 10:5.](#)

a. Hogyan szemléltette Jézus a farizeusokkal való ellentétét? Jn 10:7-10.

„Krisztus Isten aklának ajtaja. Ősidőktől fogva minden gyermeke ezen az ajtón át léphetett be. Az előképek mutatják, a jelképek előrevetítik, a próféták kinyilatkoztatásai jelzik, a tanítványoknak adott leckék feltárják, az ember fiaiért művelt csodák beszélnek, hogy Jézusban látták Istennek ama bányát, 'aki elveszi a világ bűneit' (Jn 1:29), s az emberek általa kerültek kegyelmének nyájába. Sokan jöttek, akik egyéb dolgokra irányították a világ figyelmét. Ceremóniákat, vallási rendszereket találtak ki, mert ezek által reméltek megigazolást, megbékélést Istennel, így akartak bejutni aklába. Az egyetlen ajtó azonban Krisztus, és aki valami mást próbál Krisztus helyére beékelni vagy más úton akar az akolba jutni, az tolvaj, rabló.

A farizeusok nem léptek be az ajtón. Más úton hatoltak az akolba, nem Krisztus által, nem végezték az igaz pásztor munkáját. A papok és főemberek, írástudók és farizeusok tönkretették az élő legelőket, beszennyezték az élő vizek forrásait. Az ihletett ige híven írja le a hamis pásztorokat: 'A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtörtöttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok... hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk' (Ez 34:4)." – JÉ 405.

b. Miben különbözik az igazi pásztor a bérestől? Jn 10:11-13.

„Nemcsak olyan férfiakra van szükség, akik prédikálni tudnak, hanem olyanokra is, akik tapasztalatból ismerik a kegyesség titkát és segítséget nyújtanak az embereknek sürgős szükségleteikben – akik felismerik hivatásuk fontosságát mint Jézus szolgálói, és örömmel veszik fel a keresztet, amelynek hordozására Jézus tanította őket.

Igen fontos, hogy a prédikátor sokat foglalkozzon az emberekkel, és ezáltal megismerkedjen az emberi természet különböző változataival. Ki kell kutatnia az értelem működését, hogy a tanítást hallgatói értelméhez szabja. Ilyen módon tanulja meg azt a nagy szeretetet, amellyel csak azok bírnak, akik az emberek természetét és szükségleteit ismerik." – ESZ 119.

a. A jó pásztor milyen további jellemzőit mutatta be Jézus? Jn 10:14-15.

„Ahogyan a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. 'Ti az én... juhaim, legelöm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten' (Ez 34:31). Jézus így szól: 'Neveden hívtalak téged enyém vagy!' (Ésa 43:1) 'Az én markaimba metszettek fel téged' (Ésa 49:16).

Jézus egyénenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, melyben lakunk, s mindegyik lakó nevét is. Időnként utasítást ad szolgálainak, menjenek el egy bizonyos városba, egy bizonyos utcába, egy házba, és keressék meg egyik juhát.

Minden lelket oly tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinek a bánata fáj szívének. A segélykiáltás fülébe hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: 'Kövess engem' (Jn 1:44), s Lelke indítja és vonzza a szívet, hogy Hozzá jöjjön. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan hívását, s készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja: 'Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem' (Jn 10:27). Mindenkivel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén." – JÉ 407.

b. Milyen juhokra volt még gondja Jézusnak? Jn 10:16.

„Jézus azokra a lelkekre is gondolt szerte a világon, akiket a hamis pásztorok félrevezettek. Azokat, akik szétszóródtak a farkasok között, össze akarta őket gyűjteni, mint az Ő legelőjének juhait, s így szól: 'más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor' (Jn 10:16)." – JÉ 409.

„Istennek ékkövei vannak minden egyházban s nekünk nem az a dolgunk, hogy nagyhangon elítéljük a vallásos világot, hanem hogy alázatosan és nagy szeretettel hirdessük mindenkinek az igazságot, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet. Akkor majd vonzódni fognak az igazsághoz." – TII 110.

a. Mit mondott Jézus milyen isteni erőt birtokol? Jn 10:17-18.

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt’ (Jn 10:17). Azaz: az én Atyám úgy szeretett titeket, hogy még jobban szeret engem, mert életemet adtam megváltásotokért. Helyettesetek, kezesetek lettem, letettem életemet, hogy felvegyem a ti tartozásokat, törvényszegéseiteket, s ezzel drágább lettem Atyám szemében.

’Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét. felvenni azt’ (Jn 10:17-18). Krisztus az emberi család tagjaként halandó volt, de Istenként az élet kútfejeként buzgott a világ számára. Ellenállhatott volna a halál közeledtének, visszautasíthatta volna, hogy uralma alá kerüljön, ezzel szemben Ő önként letette életét, hogy világosságra hozza az életet és a halhatatlanságot. Hordozta a világ bűneit, elszenvedte átkát, feláldozta életét, hogy az ember ne haljon meg örökre. ’Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá... Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebei-vel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét őreá veté’ (Ésa 53:4-6).” – JÉ 409.

b. Mi az, ami az embereket Krisztus követésére készíti? Jn 10:27; 1Jn 4:10, 19.

„Nem a büntetéstől való félelem, sem nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútjában a bethlehemi bölcsőtől a Kálvária keresztyéig, s az Ő látványa vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred a szemlélők szívében. Hallják hangját és követik Őt.” – JÉ 407.

„Elmondjuk földi életét, érettünk hozott áldozatot, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint azt, hogy lakhelyeket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Oh, mily nagy és mélységes Krisztus szeretete!” – AT 213.

a. Miről biztosította Jézus a juhait? Jn 10:28-29.

„Bár felemelkedett Isten színe elé, s osztozik a világegyetem trónján, Jézus mit sem veszített irgalmas természetéből. Ugyanaz a kedves, együttérző szív ma is nyitva áll az emberiség minden keserve számára. Kinyújtja átszegezett kezét, hogy még bővebb áldást osszon a világban népének. 'És soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből' (Jn 10:28). Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosán tartja őket.” – JÉ 408.

b. Min alapszik a lelki biztonságunk és üdvösségünk? Rm 8:31-39.

„Isten trónja előtt Krisztus könyörög gyülekezetéért; könyörög mindazokért, akiket vérével megváltott. Bűneinkért hozott áldozatának erejét nem csökkenthetik sem az évszázadok, sem a korszakok. Sem élet, sem halál, sem magasság vagy mélység nem választhat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban van. Nem azért, mert mi tartjuk Őt erősen, hanem mert Ő tart bennünket. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függne, sohasem üdvözülhetnénk. Azonban Tőle függ, aki minden ígéretét betartja. Noha erőfeszítéseink gyengék, az Ő szeretete azonban az idősebb fivér szeretete. Amíg fenntartjuk vele a kapcsolatot, addig kezeiből senki ki nem ragadhat.” – AT 349.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 13. Péntek

1. Mi a különbség a pásztor és a tolvaj viselkedésében?
2. Milyen további szimbólumon keresztül azonosította magát Jézus?
3. Hogyan viselkednek az igaz pásztorok a juhaikkal?
4. Miért a pásztor követik a juhok és nem egy idegent?
5. Hogyan vagyunk biztosítva az üdvösségről?

JÉZUS ÉS LÁZÁR

„Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.” (Zsol 116:15)

Javasolt olvasmány: [A Nagy Orvos Lábnymán, 151-154. \(A betegszobában\)](#)

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet... Krisztus istensége az örök élet biztosítéka a hívő számára.” – JÉ 447.

1. A BETHÁNIAI CSALÁD

Jún. 15. Vasárnap

a. Milyen tanítványai voltak Jézusnak Bethánia városában? [Jn 11:5.](#)

„[Krisztus] Szívét erős érzelmi szálak kötötték a bethániai családhoz, s egyikükért tette legfenségesebb csodáját.

Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátainak, tanítványainak vendégszeretetétől függött, s gyakran, ha elfáradt és emberi társaságra vágyott, boldoggá tette, hogy ebbe a békés otthonba menekülhetett, távol a dühös farizeusok gyanakvásától és féltékenységétől. Itt őszinte, tiszta, szent barátságot alakíthatott ki. Egyszerűen, tökéletesen, szabadon beszélhetett, mert tudta, hogy szavait megértik és meg is őrzik.” – JÉ 441.

b. Milyen az az otthon, ahol Isten áldásai is ott vannak? [Pél 3:33.ur.](#)

„Meváltónk értékelte a csöndes otthont és az érdeklődő hallgatókat. Vágyott az emberi gyöngédségre, udvariasságra, érzelmekre. Akik befogadták a mennyei oktatást – melyet mindig kész volt előtárni – nagy áldásban részesültek.” – JÉ 441.

a. Milyen lépéseket tettek Lázár nőtestvérei, amikor súlyosan megbetegedett? Milyen választ kaptak? Jn 11:1-4.

„Lázárt hirtelen betegség sújtotta, s nővérei e szavakkal üzentek a Megváltónak: 'Uram, ímé, akit szeretsz, beteg' (Jn 11:3). Látták, milyen heves betegség támadta meg testvérüket, de tudták, hogy Krisztus megmutatta: képes mindenféle betegséget meggyógyítani. Hitték, hogy együttérez velük fájdalmukban, ezért nem sürgették azonnali eljövetelét, hanem ezt a bízó üzenetet küldték: 'Akit szeretsz, beteg.' Úgy gondolták, azonnal válaszol az üzenetre, és amint lehet, eljön hozzájuk Bethániába.

Nyugtalanul vártak egy szót Jézustól. Amíg az életnek csak egy szikrája pislogott fivérükben, imádkoztak és figyelték, jön-e Jézus. A küldött azonban Nélküle tért vissza. Ezt az üzenetet hozta: 'Ez a betegség nem halálos' (Jn 11:4), ezért ragaszkodtak reményükhöz, hogy Lázár élni fog. Szelíden próbálták a remény és bátorítás szavait szólani a szinte öntudatlan szenvedőnek." – JÉ 442-443.

b. Írd le Krisztus szavait és tetteit a következő néhány napban! Jn 11:5-8.

„A két nap során úgy tűnt, Krisztus figyelmen kívül hagyja az üzenetet, nem is beszélt Lázárról. A tanítványok Keresztelő Jánosra, Jézus előfutárára gondoltak. Csodálkoztak, miért engedte Jézus – akinek volt ereje hatalmas csodákat művelni – hogy János börtönben sínylődjék, és erőszakos halállal haljon meg. Ilyen erő birtokában miért nem mentette meg Krisztus János életét? A kérdést gyakran felvetették a farizeusok, akik ezt megfellebbezhetetlen érvként hozták föl Krisztus Istenfiúságával szemben. A Megváltó figyelmeztette tanítványait a próbákra, veszteségekre, üldöztetésre. Elhagyná őket a próbában? Néhányan megkérdezték, nem hibázta-e el küldetését? Mindannyian mélyen megrendültek...

A tanítványok feltették a kérdést, ha Jézus Júdeába akar menni, miért várt két napot? Leginkább azonban az aggodás foglalkoztatta őket Krisztusért és önmagukért. Csak veszélyt láttak azon az úton, melyen épp elindultak." – JÉ 443.

a. Mit mond számunkra az, ahogyan Krisztus kezelte a Lázár betegsége körüli összetett eseménysort? [Jn 11:9-10.](#)

„Akik Krisztus munkatársai lehettek volna, de durván elutasították a küldötteket és üzeneteiket, el fogják veszíteni világosságukat. Sötétben fognak járni nem tudva, miben botlanak meg. Az ilyeneket az utolsó napok megtévesztései meg fogják csalni. Gondolataikat kisebb jelentőségű dolgok kötik le és elveszítik az áldott lehetőséget, hogy Krisztussal hordozzanak igát és Isten munkatársai legyenek.” – FE 471.

b. Mit nyilatkoztatott ki Jézus a tanítványai előtt? Hogyan értelmezték szavait? [Jn 11:11-12.](#)

„Ezeket monda; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt’ (Jn 11:11). ’Lázár, a mi barátunk, elaludt.’ Milyen érzékletes szavak! Milyen tökéletes együttérzés! A tanítványok arra a veszélyre gondoltak, mely Mesterüket a jeruzsálemi úton fenyegeti, s csaknem elfeledkeztek a gyászoló családról. Nem így Krisztus. A tanítványok érezték a feddést. Csalódtak, mert Krisztus nem válaszolt azonnal az üzenetre. A kísértés azt sugallta, hogy Ő mégsem szereti oly gyöngéden Lázárt és nővéreit, mint hitték, máskülönben sietett volna vissza a küldöncel. E szavak azonban: ’Lázár, a mi barátunk, elaludt’ (Jn 11:11), felébresztették a helyes érzéseket értelmükben. Meggyőződtek róla, hogy Krisztus nem feledkezett meg szenvedő barátairól.” – JÉ 444.

c. Mit jelentenek valójában Krisztus szavai! [Jn 11:13-14.](#)

„Jézus az alvással szimbolizálja a halált hívó gyermekei számára. A halottak elrejtették életüket Krisztussal Istenben, és az utolsó trombitaszóig Őbenne alszanak.” – JÉ 444.

a. Miért nem ment el Jézus Betániába, bár tudta hogy Lázár meghalt? Jn 11:15.

„A tanítványok elámultak Krisztus szavain: 'Lázár megholt. És örülök, hogy nem voltam ott' (Jn 11:14-15). Szándékosan maradt volna távol a Megváltó szenvedő barátainak otthonától? Látszólag magára hagyta Máriát, Mártát és a szenvedő Lázárt. Valójában nem voltak egyedül. Krisztus látta az egész színteret, és Lázár halála után kegyelmével támogatta a gyászoló nővéreket. Jézus látta megtört szívük bánatát, amikor testvérük erős ellenségével, a halállal küzdött. Érezte a fájdalom minden nyilát, midőn így szólt tanítványaihoz: 'Lázár megholt' (Jn 11:14). Krisztusnak azonban nemcsak a szeretett bethániaiakra kellett gondolnia, hanem szem előtt kellett tartania tanítványainak oktatását is. Képviselniük kell majd Őt a világ előtt, hogy az Atya áldása mindenkire kiáradhasson. Az ő kedvükért engedte Lázárt meghalni. Ha a betegség meggyógyításával állítja helyre Lázár egészségét, akkor nem vihette volna véghez azt a csodát, mely a leghathatósabban bizonyította Isten-voltát.” – JÉ 445.

b. Miért engedte a Nagy Gyógyító, hogy barátja, Lázár megbetegedjen és meghaljon? 1Kor 15:17-19; Zsol 18:29.

„[Krisztus] munkája nem állt meg azzal, hogy megnyilvánult a betegségek feletti hatalma. A gyógyítás minden egyes tettét olyan alkalommá tette, hogy az ember szívébe ültesse szeretetének és jóindulatának isteni alapelveit.” – CH 249.

„Ha Krisztus a betegszobában lett volna, Lázár nem halt volna meg, mert Sátánnak nem lett volna hatalma felette. A halál nem célozhatta volna dár-dáját Lázárra az Életadó jelenlétében. Ezért Krisztus távolmaradt. Elviselte, hogy az ellenség gyakorolja hatalmát, így legyőzöttként vethette vissza. Megengedte, hogy Lázár áthaladjon a halál területén, s a szenvedő nővérek lássák testvérüket a sírban fekvődni. Krisztus tudta, hogy amikor fivérük halott arcába néznek, Megmentőjükbe vetett hitük súlyosan megpróbáltatják. Azt is tudta azonban, hogy a most folytatott küzdelemben hitük sokkal nagyobb erővel fog felragyogni. Ő is érezte a fájdalom minden nyilallását, melyet ők elviseltek. Késlekedésével nem szerette kevésbé őket. Tudta, hogy elnyerik a győzelmet maguknak, Lázárnak, Neki és tanítványainak is.” – JÉ 529.

a. Hogyan tekintsünk Isten hűségés szolgálainak halálára, függetlenül attól, hogy az hogyan történik? Zsol 116:15. Nevez meg egy példát!

„Isten nem adta meg Elizeusnak, hogy kövesse mesterét a tüzes szekéren. Az Úr megengedte, hogy hosszadalmas betegségben szenvedjen. Az emberi gyengeség és szenvedés hosszú órái alatt hite erősen kapaszkodott Isten ígéreteibe, és mindig maga körül látta a vigasztaló és békét hozó mennyei követeket... Istenébe vetett hite megingathatatlan bizalommmá érett. Amikor pedig a halál szólította, kész volt munkáját letenni és megpihenni.” – PK 164-165.

b. Milyen események történtek Bethániában Jézus érkezése előtt? Kik voltak még ott, amikor eljött? Jn 11:17-19.

„Krisztus azért indult késlekedve Lázárhoz, mert kegyelmi célja volt azokkal, akik még nem fogadták el Őt. Azért várt, hogy Lázár halálból való feltámasztásával a makacs, hitetlen népének újból bizonyítsa: Ő valóban 'a feltámasztás és az élet' (Jn 11:25). Nem akarta feladni a reményt a néppel, Izrael házának szegény, tévelygő juhaival kapcsolatosan. Megszakadt a szíve megtéretlenségük miatt. Kegyelmeben még egyszer bizonyítani akarta nekik, hogy Ő a Helyreállító, aki egyedül képes világosságra hozni az életet és a halhatatlanságot. Ez olyan bizonyíték volt, melyet nem magyarázhattak félre a papok. Ezért késlekedett Bethániába menni. Lázár feltámasztásával koronázta meg csodáit, Isten pecsétjét helyezte ezzel munkájára, isteni jogcímére.” – JÉ 445-446.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 20. Péntek

1. Kik voltak Lázár családjának tagjai?
2. Miért nem tett eleget Jézus azonnal a barátai kérésének?
3. Hogyan reagáltak a tanítványok Krisztus hozzáállására?
4. Hogyan viszonyuljanak a halálhoz a Krisztusban hívők?
5. Milyen célból engedte Krisztus, hogy Lázár meghaljon?

A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET

„Monda néki Jézus: **Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él;**” (Jn 11:25)

Javasolt olvasmány: [Szemelvények, 1. kötet, 275-279. \(Az életadó Krisztus\)](#)

„A hívő emberek számára a halál csak egy röpké pillanat és nincs nagy jelentősége... A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet.” – JÉ 694.

1. JÉZUS BETHÁNIÁBAN

Jún. 22. Vasárnap

a. **Mit tett Márta, amikor meghallotta, hogy Jézus Betániába jön? Miben volt teljesen biztos Márta?** [Jn 11:20-22.](#)

„A gyászoló barátok közt voltak a család rokonai is, akik közül többen felelős, magas pozíciót töltöttek be Jeruzsálemben. Ezek közül néhányan Krisztus legádázabb ellenségei voltak. Krisztus átlátta szándékukat, ezért nem ismertette meg Magát rögtön...

Márta sietett Jézus elé, szívét ellentmondó érzelmek gyötörték. Jézus arcán ugyanazt a gyöngédséget, szeretetet látta kifejeződni, amit mindig. Rendületlenül bízott Benne, drága, és Jézus által is szeretett testvéreire gondolt. Szívbe markoló fájdalommal, amiért Krisztus nem jött előbb, de mégis reménykedve – Ő még most is megvigasztalhatja őket valahogyan – szólt: 'Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem' (Jn 11: 21). A gyászolók által keltett kavargásban a nővérek újra és újra e szavakat ismételték.

Jézus emberi és isteni együttérzéssel tekintett a fájdalmas, gondterhelt arcba. Márta nem szándékozott felidézni a múltat. Szenvedélyes szavai mindent kifejeztek: 'Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem' (Jn 11:21). Ám amikor a szerető arcba nézett, hozzátette: 'De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten' (Jn 11:22).” – JÉ 446.

a. Miről biztosította Jézus Mártát? Jn 11:23. Mit értett meg ebből Márta? Jn 11:24.

„Jézus így bátorította hitét: 'Feltámad a te testvéred' (Jn 11:23). Válasza nem azonnali változás reményét kívánta felcsillantani. Márta gondolatait testvérenek jelenlegi újjáteremtésén túlra terelte – az igazak feltámadására. Tette ezt azért, hogy Lázár feltámadásában Márta az összes igaz halottak feltámadásának zálogát lássa, biztosítékot, hogy ez be fog következni a Megváltó ereje által.

Márta így felelt: 'Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon' (Jn 11:24).” – JÉ 446-447.

b. Milyen szavakkal ismerte el Jézus Márta meggyőződését? Jn 11:25; 1Jn 5:12.

„Jézus továbbra is a helyes irányba akarta terelni hitét, ezért kijelentette: 'Én vagyok a feltámadás és az élet' (Jn 11:25). Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet. 'Akié a Fiú, azé az élet' (1Jn 5:12). Krisztus istensége az örök élet biztosítéka a hívő számára.” – JÉ 447.

c. Melyik ígéret a mi síron túli reménységünk alapja? Jn 5:26.er. Hogyan kapcsolódott Márta meggyőződése Krisztus csodájához? Jn 11:26-27.

„Krisztus itt előre tekint második eljövételének idejére. Akkor a meghalt igazak feltámadnak romolhatatlanságban, az élő igazak pedig elragadtatnak a mennybe, anélkül, hogy megízlelnék a halált. A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igazak feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcaival a sír legyőzőjeként, s kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon.” – JÉ 447.

a. Ismertesd a gyásztól sújtott Mária tetteit és szavait! Jn 11:28-32.

b. Mit tett Jézus amikor sírni látta Máriát és néhány zsidót? Miért? Jn 11:33-35.

„Jézus azért, amint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsula lelkében és igen megrendüle’ (Jn 11:33). Olvasott az összegyűlték szívében. Látta, hogy sokan csak tettetik, mutatják a fájdalmat: Tudta, hogy a társaságban egyesek – akik most képmutatóan sírnak – régóta tervezgetik nemcsak a hatalmas Csodatevő halálát, hanem azét is, Aki majd feltámad a halálból. Krisztus leránthatta volna róluk a színlelt bánat leplét. Mégis fékezte jogos felháborodását. Az asszony miatt, aki bánatosan térdelt lábánál, s igazán hitt Benne, nem mondta ki, amit igazság szerint kimondhatott volna.

’Hová helyeztéték őt? – kérdezte – Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!’ (Jn 11:34). Együtt mentek a sírhoz. Tragikus jelenet volt. Lázárt nagyon szerették, nővérei megtört szívvel siratták, barátai pedig elvegyítették könnyeiket a gyászoló nővérekével. Az emberi szenvedés láttán, és amiatt, hogy a lesújtott barátok gyászolják a halottat, miközben ott áll a világ Megváltója ’Könnyekre fakadt Jézus’ (Jn 11: 35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természet, s megindította az emberi bánat. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében. Sírt a sírókkal, örült az örvendezőkkel.” – JÉ 448.

c. Hogyan lehet Jézus életének ez a pillanata példa számunkra? Rm 12:15.

„Krisztus csodálatos példája, páratlan gyöngédsége – hogy együttérez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt. Kedves szavakkal és tetteikkel megpróbálják könnyévé tenni az utat a fáradt lábak előtt.” – NOL 102.

a. Mit parancsolt Jézus a körülötte lévőknek? [Jn 11:39.er.](#) Hogyan reagált Márta? Mit mondott neki Jézus? [Jn 11:39.ur.](#)

„Amikor az Úr dolgozni akar, Sátán mindig indít valakit az ellenkezésre. 'Vegyétek el a követ' (Jn 11:39) – mondta Krisztus. Amennyire csak lehet, készítsétek az utat munkámhoz. Márta határozott, törekvő természete azonban ekkor megmutatkozott. Nem akarta, hogy a romlásnak indul test napvilágra kerüljön. Az emberi szív nehezen fogja fel Krisztus szavait, s Márta hite nem ragadta meg ígéretének igazi jelentését.

Krisztus a legmesszebbmenő gyöngédséggel fedtte meg Mártát. 'Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?' (Jn 11:40.) Miért kételkednél hatalmamban? Miért szállsz szembe utasításaimmal? Szavamat adtam. Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét. Természeti lehetetlenségek nem akadályozhatják a Megváltó munkáját. A kétkedés, a hitelenség nem egyenlő az alázatossággal. Az igazi alázatosság, az ÉN igazi alárendelése akkor valósul meg, ha feltétlenül hiszel Krisztus szavában.

'Vegyétek el a követ' (Jn 11:39). Krisztus megparancsolhatta volna a kőnek, hogy mozduljon el, s az engedett volna szavának. Utasíthatta volna a Mellette álló angyalokat, hogy tegyék ezt meg. Parancsára láthatatlan kezek távolították volna el a követ. Azonban emberi kezeknek kellett elvenniük azt. Krisztus így mutatta be, hogyan működik együtt az ember Istennel. Amit emberi erő megtehet, azt nem isteni erő hivatott megtenni. Isten nem mellőzi az emberi segítséget. Erősíti, együttműködik vele, amikor az ember felhasználja a kapott erőt, képességeket." – JÉ 449-450.

b. Krisztus mely szavai gyengéd fedés a mi hitelenségünkre? [Jn 11:40.](#)

„Sok embernek nincs élő hite. Ezért nem látják, hogy Isten milyen hatalmas. Gyengeségük forrása: hitelenség... Terveznek, de keveset imádkoznak. Nem bíznak igazán Istenben. Azt gondolják, hogy hisznek, pedig csak a pillanat hatása alá kerültek. Nem ismerik fel, hogy mire van szükségük, és hogy Isten kész adni. Ezért nem ismételtetik kéréseiket az Úr előtt.” – KP 96.

a. Hogyan imádkozott Jézus a sír mellett? Jn 11:41-42.

„A parancsnak engedelmeskednek. A követ elgördítik. Minden nyíltan, szabadon történik. Mindenki láthatja, nem követnek el csalást. Lázár teste ott nyugszik a sziklasírban, hidegen, némán, holtan. A gyászolók jajgatása elcsitul. A társaság meglepetten és várákozón állja körül a sírt, várják, mi fog következni...

Itt pedig Krisztus Atyjának jelenti ki Istent, s tökéletes bizalommal hozza nyilvánosságra, hogy Ő Isten Fia.” – JÉ 450.

b. Milyen szavakkal támasztotta fel Jézus Lázárt? Jn 11:43. Mi történt azonnal? Jn 11:44.

„[Krisztus] Tiszta, átható hangja átjárja a halott fülét. Amint beszél, az istenség átvillan az emberen. Isten dicsősége világítja meg arcát, az emberek látják rajta hatalmának biztosítékát. Minden szem a barlang bejáratára szegeződik. Minden fül odafordul, hogy meghallja a legkisebb neszt is. Mély, fájdalmas érdeklődéssel várja mindenki Krisztus istenségének próbáját, a bizonyítékot, mely vagy alátámasztja állítását, hogy Ő Isten Fia, vagy örökre kioltja a reményt.

Zaj hallatszik a csöndes sírboltból, s aki halott volt, ott áll a sír ajtajában. Mozgásában akadályozza a halotti ruha, melyben eltemették, s Krisztus így szól az álmélkodó szemlélőkhöz: 'Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni' (Jn 11:44). Ismét megmutatja, hogy az emberi munkásoknak együtt kell működniük Istennel. Embereknek kell dolgozniuk az emberekért. Lázárt megszabadítják, s ott áll a gyászolók előtt, nem betegségtől senyvedőn, legyengült, remegő végtagokkal, hanem mint élete teljében levő férfi, nemes férfikorának erejében. Szeme értelemtől csillog, szeretetet sugároz Megváltója felé. Jézus lábához veti magát, imádja Őt.” – JÉ 451.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Jún. 27. Péntek

1. Ismertesd Lázár testvéreinek Jézusba vetett bizalmát!
2. Mit ígért meg Jézus Mártának, Máriaának és minden hívőnek?
3. Miért sírt Jézus?
4. Hogyan kapcsolódott össze az emberi és az isteni munkálkodás ebben a csodában?
5. Ismertesd Lázár cselekedeteit Jézus szavára!

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 23-25. Kik a boldogok?

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot

Az életszentség: hasonlóság Istenhez, és „az Isten szeretet” (1Jn 4:16). Ez összhangban áll Isten törvényeivel, mert „minden parancsolatod igaz” (Zsolt 119:172), és a „törvénynek betöltése a szeretet” (Róm 13:10). Az igazság: szeretet, és a szeretet Isten világossága és élete. Az az igazság Krisztusban vált testté, és akkor nyerhetjük el, ha Őt elfogadjuk.

A szent élet nem nyerhető el rendkívüli erőfeszítés vagy fáradságos munka, sem adományok vagy áldozatok árán. Isten ingyen ajándéka ez, amelyet minden éhező és szomjazó léleknek megad. „Oh mindnyájan, kik szomjúhozatok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet” (Ésa 55:1). „Az ő igazságuk tőlem van” (Ésa 54:17). „...és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk” (Jer 33:16).

Semmiféle emberi erő nem nyújthatja azt, ami a lelki szomjúságot és éhséget kielégíthetné. De Jézus így szólt: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20). „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (Jn 6:35).

A fáradt vándor a pusztában forrás után kutat, és mikor megtalálja, gyötrő szomját oltja vele. Így kell szomjazni a kereszténynek is az élet vizét, amelynek forrása: Krisztus. Ha az Ő jellembeli tökéletességét felismertük, bennünk is felébred a vágy, hogy teljesen megújuljunk, és tisztaságának képmására alakuljunk át.

Minél jobban megismerjük Istent, annál magasztosabb lesz jellembeli példaképünk, s annál komolyabban vágyunk hozzá hasonlóvá válni. Az Isteni rész keveredik az emberivel, amikor a lélek Isten után vágyakozik és áhítattal mondja: „Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem” (Zsolt 62:6).

Ha hiányt érzel lélekben, ha szomjazol és éhez az igazság után, az annak bizonyítéka, hogy Krisztus a szívedben munkálkodik, hogy a Szentlélek ajándéka által a szívet annak elérésére segítse, amire saját erejéből nem képes. Nem kell sekély vizekből csillapítanunk szomjunkat, mikor előttünk ömlik a

hatalmas forrás; amelynek özönéből bőven ihatunk, hogy a hit útján előre haladhassunk.

Isten szava az élet forrása. Aki ebből a forrásból merít, az a Szentlélek által Krisztussal fonódik egybe. Közismert igazságok új fényben bontakoznak ki előttünk, régi bibliai igék új értelmet nyernek. Látni fogjuk egyéb igazságoknak a megváltás munkájához való viszonyát. Felismerjük, hogy Krisztus vezet, s isteni Tanító áll mellettünk.

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4:14). Aki előtt Isten Lelke feltárja az igazságot, az fenséges tapasztalatokat szerez, vágyat érez arra, hogy másoknak is beszéljen azokról a vigasztaló dolgokról, amelyeket megismert. Mindig újabb gondolatokat közölhet másokkal Krisztus jelleméről és munkájáról. Ősztöngést érez, hogy Krisztus irgalmas szeretetéről beszéljen azoknak, akik Őt már szeretik, de azoknak is, akik még nem.

„Adjatok, néktek is adatik” (Lk 6:38), mert Istennek szava „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Én 4:15). A szív, amely Krisztus szeretetét megízlelte, mind többet akar abból felszívni, s amint másoknak is bemutatja azt, még inkább gyarapszik a mennyei kincsekben. A lelkünknek szóló minden egyes isteni kijelentés növeli ismereteinket és szeretetre való képességünket. Az ilyen szív állandó kívánsága: mindjobban megtelni Isten teljességével, hiszen a mi Istenünk örömét leli abban, hogy adjon, mert „végtelen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20). Krisztus az elveszett emberiség megváltásáért megüresítette és feláldozta magát, ezért mérték nélkül kapta a Szentlelket. Így aztán minden követője ugyanezt fogja tapasztalni, aki teljesen átadja magát neki, hogy szívében Krisztus lakozzon. Urunk megparancsolta nekünk: „Teljesedjete be Szentlélekkel” (Ef 5:18); ez a parancsolat egyúttal olyan ígéret, amely önmagában hordja beteljesülését. Az Atyának úgy tetszett, hogy „benne lakozzék az istenségnek egész teljessége”, és „ti őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10).

Isten olyan bőségben árasztotta reánk szeretetét, „mint a záporosót, mely felüdíti a földet”. Így szól: „Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyílják meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel veled együtt” (Ésa 45:8). „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs; nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá” (Ésa 41:17–18).

„És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1:16).

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGÉTELEK, 5. KÖTET, 417-421. Tanulmányozzuk naponta a Bibliát

Holtig tanuljanak, akiket az Úr igéjének és hitének munkásaivá hívott el. Képezzék magukat megállás nélkül, hogy Isten nyájának példaképei lehessenek, s jót tudjanak tenni mindenkivel, akivel csak érintkeznek. Aki nem érzi az önképzés és az előrehaladás fontosságát, nem fog növekedni a kegyességben és Krisztus ismeretében.

Az egész menny szívéen viseli a földi munkát, amely az emberek örök életre való felkészítéséért folyik. Isten terve az, hogy embereket érjen a megtiszteltetés, hogy Krisztus munkatársai legyenek embertársaik megmentésében. Isten világosan kijelenti a nagyszerű mentésben részt vevők kiváltságát: tudatában lehetnek annak, hogy Isten a jobb kezük felől áll. Minden őszinte igyekezetükben segítségre kész, hogy magasabb erkölcsi és lelki kiváltságot érjenek el a Mesterral végzett munkában. Így lesz ez mindenkivel, aki segítségre szorulónak tartja magát. Tekintsék szentnek Isten munkáját, és hozzanak naponta öröm- és hálaáldozatot hatalmas irgalma viszonzásául. Ez a hatalom naponta segítségünkre siet az istenfélő élet kialakításában. Legyen a munkás mindenkor alázatos! Gondoljon a sok elfecsérelt időre, elszalasztott alkalomra, amelyet lustaságból és a munka kellő becslésének hiánya miatt nem használt ki. Ne csüggedjen, hanem szüntelenül megújuló igyekezettel hozza be mulasztásait.

Akiket Isten lelkipásztorul választott, azok szívük vizsgálatával és a világ Megváltójával kiépített szoros kapcsolattal készüljenek fel hivatásukra. Ha eredménytelenek az emberek Krisztushoz vezetésében, az azért van, mert nincsenek élő kapcsolatban Istennel. Az ige hirdetői között túl sok a szándékosan tudatlan. Nincs képesítésük a munkára, mert nem értették meg alaposan a Szentírást. Nem fogják fel a jelennek szóló igazság fontosságát, s ezért az nem is élő valóság számukra. Ha megaláznák magukat Isten előtt, s a Szentírás szerint, szerény lelkülettel járnak életútjukat, akkor élesebben kirajzolódna a példa, akit követniük kell. Mégis elmulasztják, hogy a hit szerzőjére és bevégzőjére függesszék tekintetüket.

Nem elkerülhetetlen az, hogy bárki is behódoljon Sátán kísértéseinek, beszenyezze lelkiismeretét és megszorítsa a Szentlelket. Isten szava mindenről gondoskodott, mindenki segítséget kaphat a győzelemre való törekvésében. Ha Jézust tartjuk szemünk előtt, képesek vagyunk hozzá hasonlítani. Akiben hit által Krisztus él, az olyan erőt hordoz magában, amely egyre eredményesebbé teszi feladatai végzésében. A munkája felvirágzásában megmutatókozó isteni áldás bizonyítja majd, hogy valóban Krisztus munkatársa.

De akármennyire is haladt előre valaki a lelki életében, sohasem ér el olyan pontra, ahol már nem lenne elengedhetetlen számára a Szentírás szorgos kutatása, mert abban találjuk hitünk bizonyítékait. Össze kell vetnünk hittételeink minden egyes pontját a törvénnyel és a bizonyágtétellel, akkor is, ha igazságnak fogadtuk el azokat, mert ha nem állnak helyt ezen a vizsgán, akkor „nincs világosságuk”.

Vizsgáljuk meg alaposan a megváltás nagyszerű tervét, amint az utolsó napokban egyre inkább feltárul. A mennyei szenthely jeleneteinek olyan mély benyomást kellene tenniük gondolkodásunkra és szívünkre, hogy másokra is nagy hatást gyakorolhassunk velük. Részletesebben kell ismernünk az elfedezés munkáját, amely most folyik a mennyei szenthelyen. Ha szemléljük és meg is értjük ezt a komoly igazságot, akkor Krisztussal összhangban tudunk tevékenykedni a gyülekezetben, hogy népet készítsünk fel helytállni Isten nagy napján. Akkor siker koronázza a munkánkat. A tanulmányozás, az elmélkedés és az ima segítségével Isten a közönséges világi gondolatok és érzések fölé emeli népét. Összhangba kerülnek Krisztussal és életmentő munkájával, hogy megtisztítsa a szenthelyet a nép bűneitől. Hitünk követi Őt a szenthelyre. Amikor mi itt a Földön imádkozunk, áttekintjük életünket és összehasonlítjuk jellemünket az igazságosság örök mércéjével, felfedezzük hibáinkat, és rádöbbenünk, hogy feltétlenül szükségünk van a Szentlélek segítségére, ha képessé akarunk válni a jelen nagy és ünnepélyes munkájára, amely Isten követekre hárul.

Krisztus így szólt: „Ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérének, nem lesz élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én feltámasztom azt az utolsó napon. Az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, én általam él.” (Jn. 6:53–57) Hányan eszik Krisztus testét, hányan isszák Krisztus vérének azok közül, akik Igéjének és hitének munkásai? Hányan értik meg ezt a titkot? Pedig maga a Megváltó magyarázza meg: „A lélek az, ami él, a test nem használ semmit. Hozzátok intézett szavaim lélek és élet.” (Jn. 6:63) Isten szavának bele kell szövődnie azok jellemébe, akik hisznek abban. Csak az a hit élő, amely felfogja és magába szívja az igazságot, míg lényének részévé, életének és tetteinek indítékává válik. Jézus az Isten Igéje. Elfogadta Atyja törvényeit, a törvények elveit életébe szőtte, a törvény lelkületét kinyilvánította, és bebizonyította annak jótékony hatalmát a szíven. „Az Ige testté lett és közöttünk lakozott. Láttuk dicsőségét, az Atya egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság töltött be” – jelentette ki János apostol (Jn. 1:14). Krisztus követőinek részt kell venniük Krisztus tapasztalataiban. Magukba kell szívniük Isten szavát, Krisztus ereje által az igével kell azonosulniuk. Tükrözniük kell Isten jellemvonásait. Isten Fiának testével és vérével kell táplálniuk magukat,

másként nincs bennük élet. Krisztus lelkülete és munkája váljon tanítványai lelkületévé és munkájává!

Nem elég hirdetnünk az igazságot, életünkben is meg kell valósítanunk. Ahhoz, hogy végezni tudjuk Isten munkáját, feltétlenül Krisztusnak kell lakoznia bennünk, s nekünk Őbenne. Egyénileg kell fáradoznunk az emberek megnyerésén. Isten elvárja, hogy az Ő munkájára fordítsuk minden erőnket. Neveljük magunkat lankadatlanul az Istennek tetsző munkavégzésre. Isten valamennyiunktól elvárja, hogy szívünkbe fogadjuk Krisztus kegyelmét, hogy ragyogó világosság legyünk a világban. Akik Istennek végzett munkával teszik kiművelté képességeiket, azok minden bölcsességgel gazdagon dolgozhatnak. Akkor Isten segíti igyekezetüket, hogy felemeljék, megtisztítsák és megmentsek embertársaikat. Krisztus munkása legyen sokoldalú, s képességeit Isten Lelkének irányítása alá helyezze. Tartsa kötelességének az Írás kutatását, figyeljen Istenre, amint könyve lapjain szól hozzá, figyelmeztetően, tanítón vagy bátorítón. Akkor a Szentlélek megerősíti majd, hogy Isten munkásaként fejlődni tudjon vallásos életében. Így vezet lépésről lépésre, egyre feljebb, s öröme is teljes lesz.

Akiket az Istentől kapott kötelességeik végzése köt le, azoknak nem marad idejük, sem hajlandóságuk önmaguk dicsőítésére, sem a zúgolódásra és panaszkodásra, mert szeretetük az égiekre összpontosul, nem a földiekre. Akkor majd szívük, lelkük és testük a Mesterért fáradozik. Nem önzőn, hanem megtagadva magukat Krisztusért. Felveszik keresztségét, mert igaz tanítványai. Napról napra táplálkozni fognak Isten szavának éltető igazságaival, amelyek megerősítik őket kötelességteljesítésükben, felkészítik őket a megpróbáltatásokra. Így lesznek a mennyei király igaz fiaivá és leányaivá, így válnak erős, valóban felnőtt férfiakká és nőkké. Ha szeretik és tanulmányozzák az igazság mélységeit, értelmük, ítélőképességük fejlődik, jellemük nemeseedik. Nem maradnak újoncok a lelkek megmentéséért folyó munkában, mert Istentől nyert bölcsességgel dolgoznak. Lelki életük is fejlődik Krisztus által. Ha pedig az igazság ellenségével kell csatározniuk, csak annál szilárdabbá válnak reményeikben. Értékes győzelmeket aratnak, mert az a mindenható segítő a szövetségesük, aki sohasem okoz csalódást annak, aki alázatosan kér. Ha igyekezetük sikerrel jár, minden dicsőséget Istennek adnak. Valóban a világmindenség, az angyalok és az emberek látványosságává válnak. Isten nemesei ők – kimagasló jellemük, tiszta szívük és életük, határozott céljaik, szilárdságuk, hasznos munkájuk eredményeképp.

Minden olyan ember lelki életében, aki végül is győzedelmet arat, nyomasztó bizonytalanságok és megpróbáltatások zajlanak le. De mert ismerik a Szentírást, eszükbe jutnak Isten bátorító ígéretei. Ezekre gondolva megnyugszik a szívük, a Mindenható hatalmába vetett hitük pedig megerősödik. „Ne veszítétek el bizodalmatokat. Hiszen nagy jutalom jár érte.” (Zsid. 10:35) „Hogy kipróbált hitetek, mely értékesebb a tűzben próbált veszendő arany-

nál, dicséretre, dicsőségre és tiszteletre méltó legyen Jézus Krisztus megjelentései. Őt, bár nem láttatok, szerettétek, s mivel most láthatatlanul hisztek benne, kimondhatatlan és megdicsőült örömmel örvendeztek majd.” (I. Pt. 1:7–8) A hit próbája értékesebb az aranynál. Mindenki értse meg, hogy ez Krisztus iskolája fegyelmének szerves része, elengedhetetlen a világosság a salaktól való tisztogatás és finomítás folyamán. Viseljék bátran az ellenség ijesztését és támadásait. Gyűrjenek le minden akadályt, amit az ellenség elébük torlaszol, hogy elállja az utat. Megkísérli majd rávenni őket, hogy hanyagolják el az imát. Megkísérli kedvüket szegni, mikor az írást tanulmányozzák. Keresztbe veti ösvényükön gyűlöletes árnyékát, hogy elfedje tekintetük elől Krisztust és a menny vonzerejét.

Senki se haladjon az útján ijedezve, reszketve, szünni nem akaró kétségektől gyötörten, s a panaszok magvát vetve. Felfelé nézzen Istenre, lássa meg jóságát és örvendezzék szeretetének. Szedd össze minden erődöt, hogy felfelé tekints, ne alá, a nehézségekre. Akkor majd nem alélsz el az úton. A felhő mögött nemsokára megpillantod Jézust, amint segítségére nyújtja a kezét. Akkor nem lesz más dolgod, mint egyszerű hittel odanyújtanod a kezéd s a vezetésére hagyatkoznod. Amikor a Jézusba vetett hited által bizakodóvá válsz, akkor megtanulsz remélni is. A keresztről ragyogó fény azt hirdeti, hogy Isten hallatlanul fontosnak tartja üdvösségünket. Ha igazán értékeled ezt a fényt, akkor tükrözni kívánod a világnak. A nagy hírnév az emberek között olyan, akár a homokba írt jel, de a szeplőtlen jellem örökre megmarad. Isten adta az értelmet, amellyel megértheted ígéreteit. Jézus készen áll, hogy segítsen neked erős, kiegyensúlyozott jellemet formálni. Akiknek ilyen a jellemük, sohasem kell aggódniuk, ha nem sikeresek a világi ügyekben. „Ők a világ világossága.” Sátán nem tudja sem elpusztítani, sem hatástalanítani a belőlük áradó világosságot.

Isten mindenki számára szabott munkát. Nem az a terve, hogy az élet küzdelmeiben emberek rokonszenve és dicsérete éltesse minket. Azt akarja, menjünk a táboron kívülre s viseljük el a szidalmakat (Zsid. 13:11–13). Harcoljunk meg a hit nemes harcát, s minden nehézségben Isten erejével álljunk a sarat. Isten elérhetővé tette számunkra a menny összes kincsét, amikor nekünk ajándékozta Fiát, aki képes arra, hogy – jellemének tökéletessége által – fölemeljen, megnemesítsen, és felkészítsen minket a hasznos földi és mennyei életre. Krisztus eljött a mi világunkba, s úgy élt, amint azt követőitől elvárja. Élete szüntelen önfeláldozás volt. Ha tápláljuk magunkban az önzést, a kényelem szeretetét és hajlamaink kielégítését, s nem feszítjük meg Istennel együttműködve minden erőnket felemelésünk, nemesedésünk és megtisztulásunk csodálatos munkájában, hogy Isten fiaivá és lányainak váljunk, akkor nem felelünk meg az Üdvözítő követelményeinek. Akkor az életünk szüntelen vereség lesz, végül pedig elveszítjük az örök életet is. Isten azt akarja, hogy tevékenyen élj. Nem magadat lebecsülve, sem csüggedezve,

hanem a legerősebb hittel és reménnyel, derűsen és örömmel képviselve Krisztust a világon. Jézus vallása öröm, béke és boldogság, ha kutatjuk az Írást, ha felismerjük az Atya végtelen kegyelmét abban, hogy lehajolt hozzánk és a világnak adta Jézust, hogy ha valaki hisz Őbenne, örök élete legyen. Ez a felismerés késztesen tevékenységre, hogy dicsérjük, tiszteljük és magasztaljuk Őt az emberek iránti kimondhatatlan szeretetéért.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 35-39. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak

Sátán műve, bukásától kezdve: állandó csalás. Miként Istent rossznak állítja, úgy Isten gyermekeit is hamis színben tünteti fel. Az Üdvözítő így szólt: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám” (Zsolt 69:10). Hasonlóképpen hullanak követőire is.

Még senkit sem rágalmaztak oly kegyetlenül a földön, mint az Embernek Fiát. Isten törvényei iránti rendíthetetlen engedelmissége miatt gúnyolták és csúfolták. Ok nélkül gyűlölték, mégis nyugodtan állt ellenségei előtt; kinyilvánítva nekik, hogy a megaláztatások Isten gyermekei örökségének egyik részét képezik. Azt tanácsolta követőinek, hogy álljanak ellene a gonosz ellenségnek, felhívással erősítve őket őket, hogy tartsanak ki a kísértések között.

Ha a rágalom árt is a jó hírnévnek, a jellemet mégsem szennyezheti be. Amíg a bűnbe bele nem egyezünk, addig sem emberi, sem ördögi hatalom nem ejthet foltot lelkünkön. Az az ember, aki szívével Istenben gyökerezik, a legnagyobb viszontagság és kétségbeejtő körülmények között is éppúgy megáll, mint a jólét idején, amikor látszólag Isten kegye és fénye nyugszik rajta. Szavait, indokait és eljárását hamis színben tüntethetik fel, azonban nem ezekkel törődik, mert ennél sokkal nagyobb érdekek forognak kockán. Kitartó lesz, mint Mózes, aki olyan „erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (Zsid 11:27), és nem nézett „a láthatókra, hanem a láthatatlanokra” (2Kor 4:18).

Krisztus mindenről tud, amit az emberek félreértenek és meghamisítanak. Gyermekei elviselhetik a félreértések következményeit, és nyugodtan várhatnak, sőt remélhetnek — ha még annyira megveti és gyűlöli is őket az ellenség —, mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy nyilvánvalóvá ne legyen. Akik Istent tisztelik, azokat Isten is megdicsőíti angyalok és emberek előtt egyaránt.

„Ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, örüljetek és örvendeztetek” —

mondja Jézus, és például állítja elénk a prófétákat, akik az Úr nevében beszéltek, és példát nyújtottak „a szenvedésben és béketűrésben” (Jak 5:10). Ábel — Isten gyermekei közül az első keresztény — vértanúhalált halt; Énok Istenel járt, a világ pedig nem ismerte; Noét fanatikus vészmadárként gúnyolták. „Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becselebb feltámadásban részesüljenek” (Zsid 11:36, 35).

Isten hírnökeit mindenkor megvetették és üldözték, azonban éppen szenvedéseik által terjedt az istenismeret. Minden egyes tanítványnak be kell állni a sorba, előmozdítva Isten ügyét, tudván, hogy az ellenség semmit sem tehet az igazság ellen, hanem csak az igazságért. Isten azt akarja, hogy az igazság közismert legyen, s hogy gondosan kutassák, és beszéljenek róla az emberek; habár mindez megvetést eredményez. Az embereket fel kell rázni közönyükből. Minden harc, üldöztetés és minden erőfeszítés eszköz Isten kezében olyan lelkek felébresztésére, akik e nélkül tovább szunnyadnának.

Isten követőinek történetében hányszor igazolódott ez a tapasztalat! Amikor az ékesen szóló és nemes Istvánt a Nagytanács beleegyezésével megkövezték, az evangélium ügyének semmit sem ártott. A mennyei fény, amely arcát beragyogta, s részvéte, amely halálakor mondott imáját áthatotta, olyan éles nyílveszők voltak, amelyek meggyőzték a Tanács álszenteskedő szolgálait, és meghódították Sault, az üldöző farizeust, aki Isten kiválasztott eszköze lett, hogy Jézus Krisztus nevét a pogányokhoz és Izrael gyermekeihez vigye. Később az idős Pál római fogságából a következőket írta: „Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust... azt hívén, hogy fogságom nyomorúságát így megnövelik. Csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik...” (Fil 1:16, 18). Pál elfogatása által annyira elterjedt az evangélium, hogy még a császár palotájából is számos lelket nyert meg Krisztusnak. Sátán fáradozásai ellenére is „a romolhatatlan mag”, Isten szava, „amely él és megmarad örökké” (1Pét 1:23), magvetésként hull az emberi szívekbe. Isten gyermekeinek üldöztetése és meggyalázása által Jézus neve megdicsőül, s lelkek menekülnek meg.

Nagy jutalom vár a mennyben azokra, akik az üldöztetés és kínzás ellenére is bizonyosságot tettek Krisztusról. Míg világi emberek földi javak után törtetnek, addig Jézus a mennyei kincsekre mutat. És a jutalmat nem kizárólag a jövőre ígéri; kiosztását már itt is megkezdi. Hajdan megjelent az Úr Ábrahámnak, és így szólt hozzá: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges” (1Móz 15:1). Ez a jutalma mindazoknak, akik Krisztust hűségesen követik. Megismerik, részévé válnak Jézusnak, Immánuelnek, „Akiben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve”, s akiben „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben tárul fel előtte szívünk, olyan mértékben válunk hasonlóvá hozzá. Tapasztalhattuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk

Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának”. És megismerjük „a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:18—19), „...ez az Úr szolgálainak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17).

Ez az öröm töltötte be Pálnak és Silásnak a szívét, amikor a filippibeli börtönben éjjélkor imádkoztak és Istent énekekkel magasztalták. Krisztus velük volt, és jelenlétének fénye mennyei dicsőséggel töltötte be a börtön sötétjét. Pál apostol római fogságából — bilincsei ellenére is, látva az evangélium terjedését — a következőket írta: „És én ennek örülök, sőt örülni is fogok” (Fil 1:18). Krisztusnak a hegyen elhangzott szavai visszhangra találtak Pál apostolnak az üldözött filippibeli gyülekezethez küldött üzenetében: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil 4:4).

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK A PRÉDIKÁTOROKNAK, 241-243. Imádkozatok a késői esőért

„Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr, villámlást szerez, és záporosót ad nektek.” „Mert megadja nektek az esőt igazság szerint, és korai és késői esőt hullat nektek.” Keleten a korai esőt a vetés idején kapják. Ez a mag csírázása érdekében szükséges. A termékenyítő záporok hatására kikel a gyenge hajtás, a fű. A késői eső az évszak vége felé hull, megérleli a magvat az aratásra. Az Úr a természetnek ezeket a jelenségeit használja fel, hogy a Szentlélek munkáját szemléltesse. Először harmat és eső száll, hogy a mag kicsírázzék, majd pedig beérik a termés, így adja Isten a Szentlelket, hogy a lelki növekedés folyamatát munkálja, fokról fokra. A termés beérése szemlélteti Isten kegyelmének bevégzett művét a lélekben. A Szentlélek ereje által Istennek erkölcsi képe tökéletesedjék a jellemben. Teljesen át kell alakulnunk Krisztus hasonlatosságára.

A föld termését késői eső szemlélteti azt a lelki kegyelmet, amely az egyházat az ember Fiának eljövételére előkészíti. Ám ha a korai eső nem hullott, akkor nincsen élet, a zöld fű nem kel ki. Ha a korai esők nem végeznek el művüket, a késői eső nem érlelheti be a termést.

A folyamat ez: „Terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban.” A keresztyén erényeknek állandóan fejlődniük kell, úgyszintén keresztyén tapasztalatainknak, életmódunknak. Erre pedig minden

erőnkkel törekedjünk, ezért, hogy megdicsőítsük Krisztusnak, Üdvözítőnknek tanítását.

Sokan nem részesültek a korai esőben, mert nem fogadták be. Nem részesültek mindabban a jótéteményben, amelyről Isten gondoskodott számunkra. Elvárják, hogy azt a hiányukat majd a késői eső kipótolja. Majd amikor a kegyelem a legnagyobb bőségben árad, akkor szándékoznak szívüket megnyitni, hogy befogadják. Félelmes hibát követnek el. Isten által az ember szívén megkezdett műnek, nevezetesen, hogy világosságát és ismeretét adta, állandóan fejlődnie, haladnia kell. Minden egyénnek tudnia kell saját szükségletét. Üresítsük ki szívünket minden szennnytől, s tisztítsuk meg a Lélek templomául. Bűnvallomásuk és büntelen életük, komoly imaélet és énünknek odaszentelése által készültek el a tanítványok a Szentlélek kiáradására, pünkösöd napjára. Ugyanennek kell történnie csak nagyobb terjedelemben, napjainkban. Az ember, mint eszköz, csak kérje az áldást, s várja az Urat, hogy benne művét befejezze. Isten kezdte meg a munkát, Ő végzi is be, teszi tökéletessé az embert Jézus Krisztusban. Ám nem szabad elhanyagolnunk a korai eső által szemléltetett kegyelmet. Csak akik kiélik a kapott világosságot, részesülhetnek nagyobb világosságban. Ha nem növekszünk naponta a cselekvő keresztény erényekben, akkor nem ismerjük fel a Szentlélek megnyilatkozásait a késői eső által. Lehetséges, hogy körülöttünk már hull, de nem vesszük észre, s nem részesülünk benne.

Sohasem nélkülözhetjük azt a segítséget, mellyel megindultunk. A korai eső idején kapott áldásokra mindvégig szükségünk van. Ám ezek egyedül nem elegendők. Egyrészt, mialatt ápoljuk a korai eső áldását, ne tévesszük szem elől azt a tényt, hogy a késői eső áldása tölti meg a kalászokat és érleli a termést. A késői eső nélkül a termés nem érik be, s a magvető munkája hiábavalónak bizonyul. Isteni kegyelem szükséges a kezdetben, majd pedig a haladás minden egyes lépésnél, és csak isteni kegyelem fejezheti be a művet. Gondtalanságnak nincs helye. Sose felejtjük el Krisztus figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok.” „Vigyázzatok és mindenkor imádkozzatok.” Fejlődésünkhöz, haladásunkhoz lényeges, hogy minden pillanatban összekötésünk legyen a mennyel. Lehet, hogy Isten Lelkének bizonyos mértékével bírtunk, ám ima és hit által állandóan törekedjünk a Lélek nagyobb mértékére. Törekvéseinkben ne hanyagoljuk. Ha nem haladunk, ha magatartásunkkal nem járulunk hozzá, hogy mind a korai, mind a késői esőben részesüljünk, akkor elvesztjük lelkünket, de a felelősség bennünket terhel.”

Kérjete az Úrtól a késői eső idején!” Ne nyugodjatok elégedetten, hogy az idők rendje szerint megjön az eső. Kérjete! A mag növekedése és beérése nem a földművestől függ. Csak Isten érlelheti meg a termést. Ám az ember együtt működése szükséges. Isten műve megköveteli tőlünk, hogy elménket használjuk, hitünket gyakoroljuk. Keresnünk kell Isten kegyét, teljes szívünkkel, hogy a kegyelem záporai reánk hulljanak. Használjunk fel minden

alkalmat, hogy az áldások árában részesüljünk. Krisztus mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” A gyülekezet tanácsülései, a sátortáborozások olyan alkalmak, amelyeken személyes munkát végezhetünk lelkekért, egyben Isten adta alkalmak, hogy a korai és késői esőt hullassa.

Ám senki se gondolja, hogy a gyülekezések látogatásával minden kötelességet teljesítette. E gyülekezések pusztá látogatása önmagában nem hozhat áldást. Nem változhatatlan törvény, hogy akik az általános vagy helyi gyülekezéseket látogatják, a mennyből bőséges ellátást kapnak. A körülmények kedvezőknek látszanak, hogy az ég a kegyelem gazdag záporát hullassa, ám Isten az, aki esőt parancsol. Ezért a könyörgésben meg ne restüljünk. Ne bízzuk magunkat teljesen a gondviselés megszokott rendjére. Imádkozzunk, hogy Isten nyissa meg az élet vízének forrását. Most is töredelmes szívvel, a legkomolyabban imádkozzunk, hogy a késői eső idején a kegyelem záporai hulljanak ránk. Minden gyülekezésünkön, amelyen megjelenünk, szálljanak fel imáink, hogy éppen most adjon Isten lelkünknek napfényt és harmatot. Mialatt Istentől a Szentlelket kérjük, bennünk szelídséget, alázatosságot munkál, s azt a tudatot, hogy Istentől függünk a megérlelt késői eső áldásáért. Ha hittel imádkozunk áldásáért, megkapjuk, Isten ígérete szerint.

Zakariás próféta szemlélteti a Szentléleknek szüntelen áramlását, közlését az egyházzal, olyan jelképpel, mely számunkra bátorító tanulságot tartalmaz. A próféta mondja: „majd visszatérek az angyal, aki beszélt velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. És monda nekem: Mit látsz te? És mondám: Látok íme egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, amelyek a tetején vannak, és mellette két olajfa, egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak baloldalán. És felelék, és mondám az angyalnak, aki beszél velem, mondván. Mik ezek, Uram? És felele, és szóla nekem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! Azt mondja a Seregeknek Ura. ... És felelék és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, amelyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? ... És monda nekem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.”

A két olajfából az arany olaj átömlik arany csöveken át a gyertyatartó olajtartójába, onnan pedig a szentélyt megvilágító arany lámpásokba. Ehhez hasonlóan, az Isten színe előtt álló két felkentől, Lelke átárad emberekbe, akik magukat az Ő szolgálatára szentelték. A két felkentnek a hivatása, hogy Isten népének világosságot és erőt közvetítsen. Azért, hogy számunkra áldást nyerjenek, ott állnak Isten színe előtt, ahogyan az olajfák átürítik aranyukat az arany csövekbe, a mennyei küldöttek is közlik mindazt, amit Istentől vettek. A menny egész kincstára arra vár, hogy igényeljük és elnyerjük, s mihelyt az áldást elvettük, a magunk részéről is közölnünk, továbbítanunk kell. Így

veszik táplálékukat a szent lámpások, s így válik az egyház a világosság hordozójává e világon.

Napjainkban ennek a feladatnak, munkának végzését várja el az Úr minden lélektől, mialatt a négy angyal a földnek szélét tartja, hogy mindaddig ne fújjanak, amíg Isten elpecsételi szolgálait, homlokukon. Kedvteléseink üzésére nincs idő. A Lélek lámpását tartsuk jó karban. Tápláljuk a kegyelem olajával. Minden óvintézkedést tegyünk meg, hogy a lelki hanyatlást meggátoljuk, nehogy az Úrnak nagy napja készületlenül találjon bennünket, mint éjszakai tolvaj. Istennek minden tanúja dolgozzék, az Isten rendelte vonalon. Szerezzünk naponta mélységes, élő tapasztalatokat a tökéletes keresztény jellem kialakítása útján. Részesüljünk naponta a szent olajban, hogy másoknak is juttathassunk. Aki csak akarja, mindenki a világosság hordozója lehet a világ számára. Jézusban tűnjünk el, merüljünk el teljesen. Fogadjuk el az Úr szavát, tanácsként, tanításként és adjuk tovább örömmel. Imádkozzunk sokat, szükségünk van rá. Krisztus parancsa: „Szüntelenül imádkozzatok,” nevezetesen emeljük fel lelkünket Istenhez, minden hatalom és eredmény Forrásához.

Lehetséges, hogy már hosszú ideje a keskeny utat járjuk, ám de ezt ne tartsuk biztosítéknak, hogy mindvégig követni is fogjuk. Ha Lélek közösségében Istennel jártunk, ezt azért tehattük, mert naponta hittel kerestük Őt. A két olajfából a csöveken keresztül ömlő olaj hozzánk is eljutott. Ám akik nem élnek imaéletet, nem várhatják el, hogy részesülnek a jóság, türelem, hosszan tűrés, gyengédség, szeretet aranyolajában.

Mindenki szakadjon el a világtól, amely telve gonosszaggal. Ne csupán bizonyos ideig járjunk Istennel, majd azután távozzunk Tőle, hogy magunk gyűjtötte szikráink fényében járjunk. Szilárd kitartás, állandó hitélet, ez a cél. Dicsőítsük Istent, hirdessük dicsőségét, éspedig szent jellemünkkel. Egyikünk sem arathat győzelmet, kitartó, fáradhatatlan igyekezet nélkül a cél értékéhez mérten, amely az örökélet.

Jelenleg a kegyelem idejét éljük, a Szentlélek kitöltésének idejét. Kérjük áldásait. Ideje, hogy sokkal odaadóbbak legyünk. Reánk bízta Isten a fáradtságos, de boldog, dicső művet, nevezetesen, hogy Krisztust kinyilatkoztassuk a sötétségben szenvedőknek. Hivatásunk, hogy a különleges, korszerű igazságokat hirdessük. Mindehhez a Lélek kiárasztására szorulunk. Imádkozzunk érte. Az Úr elvárja, hogy kérjük Tőle. Ez idáig még nem tettük teljes szívvel.

Mit mondhatok hittestvéreimnek az Úr nevében? Igyekezetünk hogyan aránylott ahhoz a világossághoz, amelyet az Úr kegyelméből adott? Formásokra, vagy külsőségekre nem hagyatkozhatunk. Amire szükségünk van, Isten Szent Lelkének elevenítő befolyása. „Nem erővel és nem hatalommal, hanem az Én Lelkem által, mondja a Seregeknek Ura.” Szüntelenül imádkozzatok, munkálkodva vigyázatok, imáitokkal összhangban. Mialatt imádkoztok, higgyétek, bízzatok az Úrban. Itt a késői eső ideje, amikor az Úr gazdagon árasztja Lelkét. Buzgón imádkozzatok, s a Lélek erejében vigyázatok.

Hogyan kövessük Őt, hogy Tőle tanuljunk, a mi Tanítónktól? Kutathatjuk Igéjét, megismerkedhetünk életével és műveivel. Fogadjuk szavait mint lelkünk kenyerét. Bármilyen hatáskörben, ahova léphetünk, az Úr Jézus nyomdokait követhetjük, s jól tesszük, ha lábnyomában járunk. Ápoljuk azt a lelkületet, amellyel Ő beszélt, tárjuk fel az igazságot, ahogyan Jézusban van. Kövessük Őt, különösen abban, hogy legyen szívünk tiszta, szerető szív. Rejtjük el énünket Krisztussal együtt Istenben, s akkor, ha Krisztus, a mi Életünk megjelenik, mi is megjelenünk Vele együtt dicsőségben. — S.T. 9.szám.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 73-77. Vegyük körül szeretettel a tévelygőket

Az Úr közölte velem, hogy bár J. testvérnő, K. testvér és testvérnő helytelenségeket vettek észre egyesekben, mégsem igyekeztek kiküszöbölni azokat, mégsem siettek a segítségre szorulóknak megsegítésére. Nagyon magukra hagyták őket, távol tartották őket maguktól, s azt képzelték, hogy hiába próbálnak tenni értük valamit. Ez azonban tévedés. Így ők is hibát követnek el magatartásukkal. Krisztus mondta: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.” Az Úr azt akarja, hogy segítsük a leginkább segítségre szorulókat. Bár észrevettétek mások tévedéseit és helytelenségeit, mégis elzárkóztatok előlük, s önzően csak magatok örvendeztetek az igazságnak. Isten nem hagyja jóvá, ha így örülünk az igazságnak, és nem segítjük, erősítjük azokat, akiknek támogatásra van szükségük. Nem vagyunk egyformák, és nem mindnyájunkat neveltek helyesen. Sokaknak hiányos a nevelése. Némelyek lobbanékony természetet örököltek, és gyermekkorukban sem neveltek őket önuralomra. Ezzel a tüzes természettel gyakran irigység és féltékenység is párosult. Mások más területeken hibáznak. Van, aki nem becsületes a dolgaiban; túljár az emberek eszén pénzügyekben. Mások odahaza zsarnokoskodnak – szeretnek parancsolgatni. Távolról se kifogástalan az életük. Csapnivaló volt a nevelésük. Nem tanították meg őket, hogy bűnt követnek el, ha szabadjára engedik alantas vonásaikat. Ezért a bűn nem tűnik előttük végtelenül gonosznak. Megint mások, kiknek nevelése kevésbé volt hiányos, akiket jobban fegyelmeztek, azok kevésbé visszatartó jellemet alakítottak. A fiatalkori nevelés nagyon kihat a keresztény életére, vagy a jó, vagy a rossz irányban.

Jézus, a védőügyvédünk, ismeri körülményeinket, s aszerint bánik velünk, ami világhosszág rendelkezésünkre állt, s amilyen körülmények között éltünk.

Némelyeknek sokkal rendezettebb az élete, mint másoknak. Míg egyesek szüntelenül elkínzottak, szenvednek, és bajban vannak jellemük boldogtalan vonásai miatt, mert harcot kell vívniuk belső ellenségeikkel és romlott természetükkel – másoknak fele annyi ellen sem kell küzdeniük. Csaknem mentesen élük életüket a nehézségektől, melyek alatt kevésbé szerencsés testvéreik nyögnek. Sok esetben fele nehézségekkel sem kell megküzdeniük, hogy győzzenek és keresztény életet éljenek, mint az előbb említett szerencsétleneknek. Legtöbbször rossz színben tűnnek fel, másrészt ez utóbbiak sokkal jobbnak látszanak, mert ez nekik a természetes. Fele vesződésük sincs, hogy őrködjenek, és szolgává tegyék testüket, mégis a szerencsétlenebb természetűekkel, a rosszul neveltekkel vetik össze életüket, és hízelegnek maguknak a különbséggel. Csámcsognak a szerencsétlenek botlásain, tévelygésein s helytelenségein, de a helytelenségeken rágódáson kívül semmi felelősséget sem éreznek az ügyben, sőt, elkerülik azok elkövetőit.

Mivel családokat fontos helyet tölt be a gyülekezetben, nagyon szükséges vállalnotok a felelőségeket Nem mintha azokét kellene átvennemek, akik maguk is jól el bírják viselni terhüket, sőt, másoknak is segíteni tudnának. Inkább a legjobban segítségre szorulóknak segítetek. A kevésbé kedvező körülmények közt élőkön, a tévelygőkön, a hibák elkövetőin, akik talán meg is sértettek, s végsőkéig próbára tették türelmeteket. Jézus épp ezeken szánakozik, mert az ellenfélnek nagyobb hatalma van rajtuk, s úton-útfélen visszaél gyöngé pontjaikkal. Akiket a legkiszolgáltottabbak oldalukon sebez meg nyilaival, Jézus épp ezekre összpontosítja segítő erejét s könyörületét. Mikor megkérdezte, hogy ki szeret legjobban, Simon azt felelte, hogy akinek a legtöbbet bocsátott meg. Így van ez ma is. Jézus nem kerülte el a gyöngét, szerencsétlent és tehetetlent, hanem segített a leginkább rászorulókon. Nem korlátozta munkásságát az értelmesebb és kifogástalanabb emberekre, a szerencsétlenek rovására. Nem érdekelte, kellemesebb lesz-e neki a legszegényebbek és leginségesebbek társasága. Hanem az ilyenek barátságát kereste – Izráel házának elveszett juhait.

Ezt a kötelelességeket hanyagoltátok el. Régen is, most is húzódoztok a kellemetlen felelőségektől. Nem mentetek el a tévelygőkhöz. Nem viseltétek szíveteken őket szeretettel és őszinte érdeklődéssel, nem barátkoztatok velük. Nem él bennetek a krisztusi megbocsátás lelkülete. Pontos mértéket állítotok fel, melyet meg kell ütniük, mielőtt rájuk vetnétek szeretetetek palástját. Senki se várja, hogy elkendőzzétek a bűnt, hanem hogy azt a szánakozó szeretetet tanúsítsátok a tévelygők iránt, melyet Urunk tanúsít irántatok.

A legelőnyösebb helyen álltok, hogy kifejlesszétek keresztény jellemeiteket. Nem szorít fojtogató ínség, sem kín és kétségbeesés, engedetlen, lázadó gyermekeitek miatt. Családokban nem éktelenkedik engedetlen hang. Megvan mindenetek, amit szívetek kívánhat. Ám a kedvező körülmények dacára is vannak hibáitok, ballépéseitek, s elég legyőzni való bennetek,

hogy szabaduljatok a lelki gőgtől, önzéstől, elhamarkodott ítéletektől, féltékenységétől és gonosz gyanúsítástól.

K. testvérben nincs meg a rosszat mondás bűne, mint sokakban, mégsem szeret segíteni a segítségére szorulónak. Önző a természete. Szereti otthonát, szereti a csendet, a békét, a gondoktól, bajoktól, próbáktól mentes napokat, – vagyis a maga kedvére szeret élni. Nem vállalja a felelősségeket, melyeket pedig a menny rótt ki rá. Kerüli a kellemetlen kötelességeket, és begombolkozik a csöndes életbe. Elég bőkezű az adakozásban, de ha meg kell tagadnia magát, hogy valamely szükséges jót tegyen, mikor igazán áldozatot kellene hoznia, e téren kevés a tapasztalata, holott erre is szert kell tennie.

Attól tart, hogy ha segíteni merészel a tévelygőkön, akkor jobbról-balról vádolni fogják. „Tartozunk pedig az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenikünk a felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem magának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám.” Aki részt vesz e magasztos mentésben, segítsen a Sion szoknyájába kapaszkodókon. Ne taszítsák el a kapaszkodót, ne lökjék el szívtelenül, anélkül, hogy segítenének győzedelmeskedniük, s felkészülni az ítélet napjára. De ne ám! Amíg ott bégetnek a nyáj körül, erősítsük őket a lehető legjobb bátorítással és támogatással. Családokban merev szabályok és elképzelések élnek, amelyek nem húzhatók rá mindenki esetére. Hiányzik belőletek a szeretet, gyöngédség és szánalom azok iránt, akik alig vonszolják lábukat. Ez a lelkület annyira hatalmába kerített, hogy sorvadoztok a lelkiekben, ahelyett, hogy virágoznátok az Úrban. Szereteteteket, igyekezeteket, aggodalmatokat kizárólag a családokra és rokonaitokra fordítjátok. De azzal már nem gondoltok, hogy a körülöttetek élők után nyúljatok, legyőzzétek vonakodásokat, s a körötökön túl másokon is segítsetek. Csak a magatokéit eszményesítitek, azon túl magatokba gombolkoztok. Bárcsak az Úr megmentene engem és enyéimet – eddig ér felelősségérzetetek. Holott e lelkületnek ki kell halnia, mielőtt virágzóvá lehettek az Úrban; mielőtt lelki fejlődésnek indulnátok; mielőtt a gyülekezet növekedni kezdene; mielőtt az Úr megnövelné az üdvösségre rendelték számát.

Mindnyájan megalkudtatok a másokért fáradozásokban. Változtatnotok kell hát tevékenységetek körén. Az Úr szemében rokonaitok sem értékesebbek, mint bármely szegény, akinek megmentésre lenne szüksége. Láb alá kell taposnunk hajlamainkat, önzésünket, s azt az önfeláldozás és önzetlen jótékonyág lelkületét megtestesítenünk életünkben, mely Jézusban élt, mikor a földön járt. Viseljük szívünkön rokonainkat, de ne tűrjük, hogy rájuk korlátozzuk igyekezetünket, mintha Jézus csak az ő üdvözítésükért jött volna.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 405-409. Járjatok a világosságban

Az Úr közölte, hogy Isten népe túl sokat tartózkodik a homályban. Nem Isten akarata, hogy hitetlenségben éljenek. Jézus a világosság, s benne nincs semmi sötétség. Isten gyermekei a világosság gyermekei. Az ő képmására változnak át, és a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívja ki őket. Ő a világ világossága, és azok is, akik követik őt. Ezek nem járnak a sötétben, hanem övék lesz az élet világossága. Isten népe minél pontosabban törekszik követni Krisztust, az ellenség annál szívósabban üldözi őket. Krisztushoz való közelségük azonban megerősíti őket, hogy ellenállhassanak ravasz ellenségük abbeli igyekezetének, hogy elvonja őket Krisztustól.

Megmutatták nekem, hogy túl sokat hasonlítják magukat egymáshoz, tévelygő halandókat vesznek mintául, amikor biztos, tévedhetetlen példaképünk van. Ne szabjuk magunkat a világhoz, sem az emberek véleményéhez, vagy ahhoz, amik az igazság elfogadása előtt voltunk. Hitünket s állapotunkat a világban – ahol most állunk – azzal vessük össze, ami lehetett volna, ha mióta Krisztus követőinek valljuk magunkat, folyton előre és fölfelé haladtunk volna. Ez az egyetlen biztonságos összevetés, amit tehetünk. Minden más összehasonlítás öncsalás lesz. Ha Isten népének erkölcsi jellege és lelki állapota nem áll arányban a rájuk árasztott áldásokkal, előnyökkel és világossággal, akkor megméri őket a mérlegen, és az angyalok azt a jelentést teszik: könnyűnek találták őket.

Némelyek előtt mintha elrejtve állna valódi állapotuk. Látják a világosságot, de nem fogják fel sem fontosságát, sem követeléseit. Hallják az igazságot, de nem egészen értik, mert nem szabják hozzá életüket. Ezért nem szenteli meg őket – engedelmesség által a világosság – és mégis oly nyugodtak és elégedettek, mintha Isten tetszésének jelei, nappal felhő, éjjel pedig tűzoszlop járna előttük. Állítják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják őt. Az Úr választott, különleges népének tartják magukat, mégis ritkán nyilvánul meg közöttük jelenléte és mérhetetlen megmentő hatalma. Mily nagy is ezek sötétsége, s még csak nem is tudják. A világosság ragyog, de nem érik fel ésszel. Ennél erősebb érzékcsalódás nem érheti az embert, mint ami elhitheti velük, hogy rendjén vannak, Isten elfogadja cselekedeteiket, holott vétkeznek ellene. Az istenfélelem látszatát összetévesztik az istenfélelem lényegével és lelkületével. Azt képzelik, hogy gazdagok és semmiire nincs szükségük, holott szegények, nyomorultak, vakok meg mezítelenek és mindenben szűkölködnek.

Némelyek Krisztus követőinek vallják magukat, mégsem igyekvők a lelki dolgokban. Bármely földi vállalkozásba igyekezetet visznek, és nagyra törők,

hogy elérjék céljukat, és elnyerjék az óhajtott eredményt. De az örök életre való igyekezetükben, ahol minden kockán forog, és örök boldogságuk függ a sikertől, oly közömbösek, mintha nem is lennének erkölcsi lények, mintha más játszaná helyettük az élet játszámáját, s nekik csak annyi lenne a dolguk, hogy kivárják az eredményt. Jaj, micsoda döreség! Mily lázálom! Ha valamennyien annyira nagyravágyók, lelkesedők és buzgók lennének az örök életért, mint világi céljainkért, akkor diadalmasan győznénk. Láttam, hogy mindenkinek magának kell kipróbált erényre szert tennie. Jól és megbízhatóan kell részt vennie az élet játszámájában. Sátán várva-várja az alkalmat, hogy mikor nem vigyázunk, elragadja a becses kegyességeket, és tüzes harcban lesz részünk a sötétség hatalmaival, hogy megtarthassunk vagy visszanyerhessünk valamely mennyei kegyességet, ha hanyag szendergésünk miatt elvesztettük.

Azt is megmutatták nekem, hogy a keresztény előjoga erőt nyerni Istentől, hogy megtarthassa az ég valamennyi becses ajándékát. A buzgó és hathatós imát a menny figyelembe veszi. Mikor Isten szolgálai védelmül magukra öltik a hit pajzsát és a Lélek kardját a viaskodásra, akkor veszély fenyegeti az ellenség táborát, és valamit tenniük kell. Üldözés és szidalmazás csak azokat éri, akiket erő tölt el a magasságból, hogy tette hívják őket. Mikor az igazság egyszerűsége – őszinte odaadása és ereje uralkodik a hívők között, ha szembeszegezik azt a világ lelkületével, szemmel látható lesz, hogy nincs közösség Krisztus és Béliál közt. Krisztus tanítványai legyenek Mesterük életének és lelkületének életerős példái.

Küzdelem, harc vár a fiatalokra és az öregekre. Nem szabad elszunnyadniuk, egyetlen pillanatra sem. Ravasz ellenségük szüntelen résen áll, hogy rossz útra vezesse és legyőzze őket. A jelen igazság hívőinek éppen olyan ébereknek kell lenniük, és okosan ellen kell állniuk Sátánnak. Kitartóak lesznek-e a háborúban? Készen állnak-e erre? Gondosan elszakadnak-e minden bűnözéstől? Sokféleképpen tagadhatjuk meg Krisztust. Ha az igazsággal ellentétesen szólunk, ha rosszat mondunk másokról, ha bolondozunk, ha tréfálkozunk, vagy üres szavakat fecsegünk. Ezekben a dolgokban igen kevés bölcsességről és eszességről teszünk tanúságot. Gyöngítjük magunkat. Erőtlenül állunk az ellenség elé, és így legyőz bennünket „A szívnek teljességéből szól a száj”, és éberségünk hiányával eláruljuk, hogy Krisztus nem él bennünk. Akik haboznak feltétel nélkül Istennek szentelni magukat, azok siralmas látványt nyújtanak Krisztus követéséről. Oly messziről követik őt, hogy fele életükben nem nagyon tudják, hogy vajon Krisztus lába nyomát követik-e, vagy hatalmas ellenségüket. Miért mondunk le oly lassan a világ dolgai iránti szeretetünkről, és miért választjuk oly lassan Krisztust a sorsunkul? Miért akarjuk megtartani Urunk ellenségeinek barátságát? Miért kívánjuk követni Urunk ellenségeinek szokásait? Teljesen, fenntartás nélkül át kell adnunk magunkat Istennek. Hátat kell fordítanunk a világ és a földi dolgok

szeretetének, máskülönben nem lehetünk Krisztus tanítványai.

Krisztus élete és lelkülete a kiválóság és tökéletesség egyetlen mértéke. Az egyedüli biztonságos út előttünk, ha követjük példáját. Ha ezt tesszük, irányítani fog tanácsával, s később befogad minket dicsőségébe. Szorgalmasan kell törekednünk, és álljunk készen sokat szenvedni, hogy Megváltónk nyomdokain járhassunk. Isten szívesen fáradozik értünk, ingyen adja nekünk Lelkét, ha törekszünk rá, ha érte élünk, ha hiszünk benne. Akkor a világosságban járhatunk, amint ő is a világosságban van. Táplálkozhatunk szeretetéből, s ihatunk gazdag tökéletességéből.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 7. KÖTET, 18-28.

Fáradozzunk a gyülekezet tagjaiért

Üzenetet kell továbbítanunk az Úrtól a világhoz. Üzenetet, melyet a lélek gazdag teljességével kell hirdetnünk. Lelkészeink lássák be az elveszettek mentésének szükségességét. Intézzünk közvetlen felhívásokat a megtéretlenekhez. „Miért eszik Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel?” – kérdezték a farizeusok Krisztus tanítványait. Az Üdvözítő válaszolt: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Máté 9:11–13) Ezt a munkát bizta ránk, és soha nagyobb szükség nem volt erre, mint most.

Isten nem a gyülekezetekkel való bajlódást bizta lelkészeire. Alig fejezik be, s szemlátomást kezdheti újra előlről. A gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, lelkileg csenevészek maradnak. Ha az igazság ismerőit végzett munka kilentized részét azokért végeznénk, akik sohasem hallottak az igazságról, sokkal nagyobb haladást érnének el. Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.

Az igazság ismerőit gyöngíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, melyet a megtéretlenekre kellene fordítaniuk. A városok számos gyülekezetében a lelkész szombat-szombat után hirdeti az ígét. A gyülekezet tagjai szombatról-szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk sincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. Amíg a gyülekezet tagjai nem törekednek továbbadni a nyert segítséget, addig a következmény szükségszerűen nagy lelki gyöngeség lesz.

Az igazság ismerőit gyöngíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, melyet a megtéretlenekre kellene fordítaniuk. A városok számos

gyülekezetében a lelkész szombat-szombat után hirdeti az ígét. A gyülekezet tagjai szombatról-szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk sincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. Amíg a gyülekezet tagjai nem törekednek továbbadni a nyert segítséget, addig a következmény szükségszerűen nagy lelki gyöngeség lesz.

Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton röviden fejtegetik az ígét, telve Krisztus életével és szeretetével. De a gyülekezet tagjai ne várjanak el igehirdetést minden szombaton.

Ne feledjük, hogy zarándokok és idegenek vagyunk e földön, s jobb hazába igyekszünk, mennyei hazába. Dolgozzunk olyan buzgón, olyan odaadóan, hogy a bűnösök vonzódjanak Krisztushoz. Akik a szolgálat szövetségére léptek az Úrral, kötelesek egyesülni vele a lélekmentés fönséges és hatalmas munkájában. A gyülekezeti tagok hétköznapokon végezzék hűségesen kötelességeiket, szombaton pedig mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanná válik mint az időben fölszolgált eleség, mely az összes jelenlévőnek új életet és friss lendületet ad. Amikor Isten népe belátja annak nagy szükségét, hogy a bűnösök megtérítéséért Krisztussal munkálkodjanak, a szombati istentiszteletre magukkal hozott bizonyágtételeik erőtől duzzadóvá válnak. Boldogan mondják majd el a másokért munkálkodva szerzett, értékes tapasztalataikat.

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Lobogjon szívükben Krisztus szeretete, úgy menjenek lelkeket nyerni Krisztus számára. Vessék az igazság magvát minden víz mellé. Menjenek helységről-helysére, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe az igazság mellett állást foglalókat, majd menjenek tovább, más, ugyanolyan fontos területekre.

Amint a gyülekezet megalakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat. Tanítsa meg őket, hogyan munkálkodjanak eredményesen. Több időt szenteljen a nevelésre, mint az igehirdetésre. Tanítsa meg az embereket, hogy adják tovább a nyert ismereteket. Tanítsák meg az újonnan megtérteket, hogy kérjék ki a tapasztaltak tanácsát, de arra is, hogy ne állítsák a lelkészt Isten helyébe. A lelkészek emberek csupán, gyöngeségekkel körülvett emberek. Útmutatásért Krisztushoz kell fordulnunk. „Az ige testté lett és közöttünk lakozott... teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” „Az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet kegyelemre halmozva.” (János 1:14–16)

A megalakult csoportokat az evangélium erejének kell hatalmába kerítenie, képesítve őket a szolgálatra. Az újonnan megtértek közül némelyik anynyira telve lesz Isten erejével, hogy azonnal munkába áll. Oly szorgalmasan tevékenykedik majd, hogy nem marad ideje, de kedve sem ahhoz, hogy rosszszindulatú gáncsoskodással gyöngítse testvérei kezét. Egyetlen vágya lesz, hogy elvigye az igazságot a túlhan fekvő területre.

Az Úr megmutatta nekem a nagyvárosokban ránk váró munkát. A városi hívők otthonaik szomszédságában tevékenykedhetnek Istenért. Dolgoznak csendesen és alázatosan, vigyék magukkal a menny légkörét, amerre csak járnak. Ha énüket elrejtik s mindig Krisztusra mutatnak, áldásos hatásuk érezhetővé válik.

Mikor a munkás fönntartás nélkül az Úr szolgálatára adja magát, olyan tapasztalatokra tesz szert, melyek képesítik egyre eredményesebben fáradozni a Mesterért. Az őt Krisztushoz vonzó áldásos hatás segíteni fog neki, hogy másokat is Krisztushoz vonzzon. Talán sohasem kell nyilvános előadóvá válnia, de akkor is Isten szolgálja, s munkája bizonyítja, hogy Istentől született.

Az Úrnak nem szándéka, hogy az igazság magvetésének oroszlánrészét a lelkészre hagyjuk. Buzdítsunk a Mesterért való munkára képességeik szerint olyan férfiakat, akiket az Úr nem hívott el lelkésznek. A jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot. Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédjaik családi körébe, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért. Isten nem személyválogató. Felhasználja az alázatos, odaadó keresztényeket, még ha kevésbé műveltek is, mint mások. Az ilyenek fogjanak Isten szolgálatához, munkálkodjanak házról-házra. Ha szerények, tapintatosak, s istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek kielégítéséért, mint a fölszentelt lelkészek.

A hívők miért nem aggódnak mélyebben és komolyabban a Krisztustól távol élőkért? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másikért? Szervezzünk gyülekezeteinkben csoportokat a szolgálatra. A hívők fogjanak össze, hogy emberek halászaiként dolgozzanak. Igyekezzenek lelkeket kimenteni a világ romlottságából Krisztus szeretetének megmentő tisztaságába.

Aki tévedni képtelen, az hívta fel figyelmemet a kis csoportok alakítására, mint a keresztény erőfeszítés alapjára. Ha sokan vannak a gyülekezetben, szervezzük őket kis csoportokba, s az egyház tagjain kívül a hitetlenekért is fáradozzanak. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, szervezzék magukat munkacsoporttá. Tartsák épen egységük kötelékeit, húzzák az igát egyesült erővel, buzdítsák egymást szeretettel, merítsenek erőt és bátorságot egymástól az előrehaladásra. Nyilvánítsanak krisztusi elnézést és türelmet, ne szóljanak elhamarkodottan, hanem arra készüljenek hogy fölépítsék egymást a legszentebb hitben. Szeretettel munkálkodjanak a nyájon kívüliekért. Mikor másoknak törekednek segíteni, feledkezzenek meg magukról. Amint Krisztus nevében dolgoznak és imádkoznak, számuk növekedni fog, mert a Megváltó kijelentette: „Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, megkapják mennyei Atyánktól.” (Máté 18:19)

A FÖLD PUSZTA HELYEI

Alázatosan Istentől függő családok telepedjenek le az Úr szőlőjének puszt-

ta helyein. Megszentelt életű férfiakra és nőkre van szükség, hogy az igazság gyümölcsöző fáiként álljanak a világ kopár helyein. Az igazság magvának önzetlen vetéséért jutalmuk gazdag aratás lesz. Ha családot család után látogatnak meg, s megnyitják a sötétségben lévők előtt a Szentírást, sok szívet megérintenek majd.

Ahol annyira elriasztók és csüggesztők az állapotok, hogy sok munkás visszautasítja az odaköltözést, az egyháztagok önfeláldozó erőfeszítésével a legszembetűnőbb javulás érhető el. Ezek az alázatos munkások sokat érhetnek el, mert türelmes, kitartó igyekezetet visznek a munkába, mert nem emberi erőre, hanem Istenre támaszkodnak, aki jóváhagyásával tünteti ki őket. Ebben az életben soha nem derül ki, hogy ezek a munkások mennyi jót végeztek el.

ÖNFENNTARTÓ HITTÉRÍTŐK

Az önfenntartó hittérítők gyakran igen eredményesek. Szerény kezdetből munkájuk kibővül, amint a Szentlélek irányítása alatt haladnak előre. Legjobb, ha ketten-hárman együtt kezdik az örömhírterjesztő munkát. A munka vezetőitől talán nem kapnak ígéretet az anyagi támogatásra, ennek ellenére induljanak el, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsák s éljék az igazságot. Irat-terjesztésbe foghatnak, s ezzel sok családban bemutatathatják az igazságot. Munkájuk végzése közben áldott tapasztalatokra tesznek szert. Tehetetlenségük alázatra készíteti őket, de az Úr előttük jár, s kedvezésre és segítségre találhatnak, mind a gazdagok, mind a szegények körében. Az ilyen hittérítőknek a szegénységük is eszközül szolgál az emberek megközelítésére. Útjukban sokféleképpen segíteni fogják őket azok, akiknek lelki eledelt visznek. Isten üzenetét hordozzák, s erőfeszítéseiket siker koronázza. Sokan megismerik majd az igazságot, akiket sohasem nyertek volna meg Krisztusnak, ha ezek a szerény tanítók nem lennének.

Isten munkásokat hív, hogy belépjenek az aratás mezejére. Várjunk talán, mert üres a kincstár, mert a mezőkön levő munkások eltartására is alig van elegendő pénz? Menjetek hittel előre, és Isten veletek lesz. Az ígéret az, hogy aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozva jó elő, kéréit emelve. (Zsoltár 126:6)

Semmi sem tesz mélyebb benyomást, mint az eredmény. Szívós erőfeszítéssel biztosítsuk a sikert, s a munka fejlődni fog. Új területek nyílnak meg, sok lélek megismeri az igazságot. Növekvő hitre van szükségünk Istenben.

Népünk nagy világosságot kapott, lelkészeink mégis a gyülekezetre használják fel erejük jórészét. Azokat tanítják, akiknek tanítóknak kellene lenniük! Azokat világosítják fel, akiknek a világ világosságának kellene lenniük. Azokat öntözik, akiktől az élő vizek folyamainak kellene ömlenie. Azokat gazdagítják, akiknek maguknak is a drága igazság bányáinak kellene lenniük. Azoknak ismétlik az evangéliumi meghívást, akiknek a világ legtávolabbi

sarkáig szétszórtan kellene továbbadniuk a menny üzenetét azoknak, akik még nem hallottak erről. Azokat táplálják akiknek kinn kellene lenniük az útkereszteződéseken, a mellékösvényeken a meghívással: Gyertek el, mert minden készen vár.

Sohasem hidegek és lelketlenek azok, akik szabaduló-félben vannak a bűn kalodáiból, akik megtért szívvel keresik az Urat, akik már választ kaptak igazság utáni vágyukra. Szívük önzetlen szeretettel van tele a bűnösök iránt. Elvetnek maguktól minden világi nagyravágyást, minden haszonlesést. Isten mélységes dolgaival való érintkezésük egyre hasonlóbba teszi őket az Üdvözítőhöz. Örvendeznek diadalainak, s az Úr öröme tölti el őket. Napról-napra teljes korú férfiakká és nőkké növekednek Krisztusban.

MUNKÁSOK A TAGOK KÖZÜL

Isten mély érdeklődéssel figyeli a világot. Ismeri az emberek képességeit a szolgálatra. Végigtekint a korokon, megszámlálja munkásait. Ő készítette el előttük az utat, s így szólt: „Elküldöm hozzájuk követeimet, s nagy világosságot ragyogtatnak a sötétség közepette. Krisztus szolgálatának megnyerve, tehetségeiket nevem dicsőségére használják majd föl. Lelkesen, odaadóan fognak munkálkodni értem.

Munkájuk nyomán az igazság a lehető legvonzóbban jelenik meg ezek előtt, a lelki vakok szeme megnyílik, látni fogják szabadításomat. Olyan szembetűnővé teszik az igazságot, hogy aki szalad is olvashassa. Utakat találtak a szívek eléréséhez. Némely módszer más lesz, mint a múlt módszerei voltak, de azért senki se állja el az utat bírálataival.”

Akiket Isten munkásainak választ, nem mindig tehetségesek a világ szemében. Az Úr olykor tanulatlan embereket hív el. Ezekre különleges munkát bíz. Olyan csoportokat érnek el, melyekhez mások nem férnének. Szívüket megnyitják az igazság előtt; Krisztusban és Krisztus által bölcsék lesznek. Életük be és kielégzi az istenfélő élet illatát. Mielőtt kiejtenék, jól meggondolják szavaikat. Igyekeznek föllendíteni embertársaik jólétét. Enyhülést és boldogságot visznek a szegényekhez és elnyomottakhoz. Tudják, hogy mindenkor Krisztus nevelése alatt kell maradniuk hogy összhangban dolgozzanak Isten akaratával. Tanulmányozzák a Megváltó önmegtagadása és keresztviseleése követésének legjobb módjait. Isten tanúi ők; föltárják könyörületét és szeretetét. Annak tulajdonítanak minden dicsőséget, akit szeretnek és szolgálnak

Szüntelenül a nagy tanítótól tanulnak, s szüntelen a kiválóság magasabb fokait érik el, mégis állandóan tudatában élnek gyöngeségüknek és elégtelenségüknek. Erős szeretetük, Krisztusért való rajongásuk fölfelé vonzza őket. Krisztus erényeit gyakorolják, mert életük az Úr életébe olvad. Megtorpanás nélkül mennek mindig előbbre, egyre magasabbra, áldást hozva a világra, s megtiszteltetést Üdvözítőjükre. Róluk mondja Krisztus, hogy „boldogok

a szelídek, övék lesz a föld.” (Máté 5:5) Ezeket a munkásokat bátorítanunk kell. Nem azért végzik kötelességüket, hogy az emberek lássák, hanem hogy Istent dicsőítsék, s munkájuk megfelel Isten fölülvizsgálatának. Az Úr ezeket nagyobb képességű munkásokkal hozza össze, betölteni a hátrahagyott hézagokat. Örül, ha értékeli őket, mert szolgálatának láncszemei ők.

Az önelégültek, akiket nagyobb képességeik tudata tölt be, elsiklanak a szerény, alázatos munkások fölött, de az Úr pillanatra sem veszíti őket szem elől. Megjegyez mindent, amit a segítségre szorulóknak támogatására tesznek. A mennyei udvarokban, mikor a megváltottakat haza gyűjtötték, ők állnak majd legközelebb Isten Fiához. Fényesen ragyognak majd az Úr udvarában, aki majd tisztességben részesíti őket, mert megtiszteltetésnek vették, ha szolgálhatták azokat, akikért életét adta.

Isten szerény körülmények között élő férfiakat ihlet majd, hogy hirdessék a jelen igazság üzenetét. Sok ilyen embert látunk majd sürgölődni mindenfelé, akiket Isten Lelke készíttet eljuttatni a világosságba a sötétben élőkhez. Az igazság mintha tűz lenne csontjaikban, megtölti őket égő kívánsággal fölvilágosítani a sötétségben élőket. A tanulatlanok közül is sokan fogják hirdetni Isten ígését. Isten Lelke gyermekeket készíttet majd, hogy hirdessék a menny üzenetét. Isten kitölti Lelkét azokra, akik engednek serkentéseinek. Lerázzák a gúzsba kötő szabályokat s óvatosságot, és csatlakoznak az Úr seregeihez.

A jövőben a Szentlélek közönséges körülmények között élő embereket készíttet, hogy hagyják oda foglalkozásukat, menjenek, hirdessék a könyörület utolsó üzenetét. A lehető leggyorsabban előkészíti őket a munkára, hogy siker koronázza igyekezetüket. Együttműködnek a mennyei eszközökkel, mert hajlandók áldozni, s áldozattá válni a Mester szolgálatában. Senkinek sincs joga akadályozni ezeket a munkásokat. Mikor útra kelnek betölteni a nagy küldetést, kívánjunk nekik „Isten kíséren utatokon”-t. Ne hallatsszék felőlük gúnyolódó szó, mikor a föld elvadult helyein vetik az örömhír magvát.

Nem lehet sem venni, sem eladni az élet legjobb dolgait – az őszinte odaadást, becsületet, igazmondást, tisztaságot, a szeplőtlen megvesztegethetetlenséget. Ugyanúgy rendelkezésre áll mind a tanulatlanoknak, mind a tanultaknak, bármelyik fajnak, egyszerű parasztnak, vagy trónon ülő királynak. Egyszerű munkások, akik nem bíznak a maguk erejében, hanem őszinte odaadással fáradoznak, mindig Istenben bizakodva, együtt örülnek majd az Üdvözítővel. Kitartó imájuk lelkeket vezet a kereszthez. Jézus működik együtt önzetlen igyekezetükkel. Ő készítteti a szíveket, és tesz csodákat a lelkek megtérítéséért. Férfiakat és nőket gyűjtenek majd be a gyülekezet közösségébe. Imaházakat építenek és iskolákat fognak alapítani. Szívük örömmel telik meg, amikor látják Isten szabadítását.

Mikor a megváltottak Isten jelenlétében lesznek, megértik mennyire rövidlátó volt elgondolásuk arról, hogy mit tekint sikernek a menny. Mikor látják a siker elérésére tett erőfeszítéseiket, fölismerik terveik balgaságát,

képzelt megpróbáltatásai jelentéktelenségét, kétségeik indokolatlanságát. Meglátják, mily sokszor hoztak sikertelenséget munkájukra, mert nem fogták szaván Istent. Egy igazság világosan kidomborodik majd. Az, hogy az ember tisztége nem készíti őt elő a mennyei udvarokra. Azt is látni fogják, hogy az embernek adott tisztesség egyedül Istent illeti meg, s minden dicsőség az Úré. Az angyalok karának és a megváltottak sokaságának ajkáról zúg majd az ének: „Műveid csodálatosak, nagyok Uram, mindenható Isten! Utjaid igazságosak és igazak, nemzetek királya.” „Ki ne félne téged Uram? Ki ne magasztalná nevedet? Te vagy egyedül szent!” (Jelenések 15:3–4)

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

KRISZTUS PÉLDÁZATAI, 181-182; 226-228. AZ UTOLSÓ NAPOKBAN; A TÁLENTUMOK FELHASZNÁLÁSA

AZ UTOLSÓ NAPOKBAN

A gazdag ember történetének befejezése e föld történetének záró jeletereit ábrázolja. A gazdag ember Ábrahám gyermekének mondta magát, de áthidalhatatlan szakadék - helytelenül formált jelleme - választotta el Ábrahámától. Ábrahám szolgálta Istent, hittel és engedelmisséggel követve szavát. A gazdag pedig nem törődött sem Istennel, sem a szenvedő emberiséggel. A közte és Ábrahám között tátongó szakadék az engedetlenség szakadéka volt. Ma is sokan követik ezt az utat. Jóllehet az egyház tagjai, de megtéretlenek. Lehet, hogy részt vesznek az istentiszteleteken, és éneklük a zsoltárt: „Mint a szarvas kívánkozik a folyóvizekre, úgy kívánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten!” (Zsolt 42 : 2), de ez nem igaz. Isten szemében olyanok, mint a legnagyobb bűnös. Az izgalmakra és szórakozásra vágó, a hivalkodást szerető lélek nem tudja Istent szolgálni. A példázat gazdag emberéhez hasonlóan nem akar harcolni a test kívánságai ellen. Ki akarja elégíteni vágyait. A bűn légkörét választja. Amikor hirtelen elragadja a halál, azzal a jellemmel száll sírba, amelyet egész életében a sátáni erőkkkel szövetségben formált. A sírban már nincs lehetősége választani - sem jót, sem rosszat -, mert halála napján „elvesznek az ő terveit” (Zsolt 146:4; Préd 9:7-8).

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem művel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége és adottsága megvolt. Élete során nem gyönyörködött Istenben, és nem talált örömet szolgálatában. Jelle-

me nincs összhangban Istennel, és nem lenne boldog a mennyei családban.

Világunkban vannak önelégült emberek. Ezek nem falánkok, nem részegesek, nem is hitetlenek. Csak egyszerűen önmaguknak akarnak élni, és nem Istennek. Nem gondolnak Istenre, ezért a hitetlenek közé tartoznak. Ha beléphetnének a kapukon Isten városába, nem lehetne joguk az élet fájához, mert amikor Isten parancsolatai - kötelező érvényű kívánalmaikkal - eléjük tárultak, akkor ezt mondták: Nem! Ezen a földön nem szolgálták Istent, ezért nem szolgálnák odaát sem. Nem éreznék jól magukat Isten közelében, és minden helyet kívánatosabbnak tartanának, mint a mennyet.

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felölteni jellemét. Aki azonban nem értékeli és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a menny tiszta áhítatában. Jelleme nem alakult át a mennyei minta szerint. A saját felületességével vájta ki azt a szakadékot, amelyet semmivel nem lehet áthidalni. Közte és az igazak között hatalmas „közbevetés” tátong.

A TÁLENTUMOK FELHASZNÁLÁSA

A példázat szerint „elmenvén pedig aki az öt talentumot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt talentumot. Azonképpen akié a kettő vala, az is más kettőt nyere.”

Talentumainkat, bármilyen keveset kaptunk, fel kell használnunk. Nem az a legégetőbb kérdés, hogy mennyit kaptunk, hanem hogy mit csinálunk azzal, amit kaptunk. Képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talentumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk megvállásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk, mint a Mester munkásainak, lehetőségünk van. Minden képességünket a legmagasabb szintre kell tökéletesítenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehesük.

Nagy és szent az a feladat, amelyet az Úr reánk bízott. Az elkövetkezendő életben azok kapják a legnagyobb örökséget, akik ebben az életben a leghívebben és legkészségesebben szolgáltak. Az Úr maga választja ki eszközeit, és naponként más és más körülmények között próbálja ki, hogy miként illeszkednek bele tervébe. Azokat választja ki, akik szívük őszinteségével törekszenek tervét véghezvinni. Nem azén választja ki őket, mert tökéletesek, hanem mert a vele való közösség útján tökéletesek lehetnek.

Isten csak azokat fogadja el, akik magasra tűzik a célt. Mindenkit arra kötelez, hogy tegye meg a tőle telhetőt. Mindenkitől erkölcsi tökéletességet kíván. Ne szállítsuk le az igaz élet normáját! Ne próbáljuk a mércét öröklött vagy szerzett rossz hajlamainkhoz igazítani! Értsük meg, hogy a jellem tökéletlensége bűn! Isten minden szép és tökéletes jellemvonást harmonikusan és hiánytalanul önmagában hordoz, és mindazokat, akik elfogadják Krisztust

személyes Megváltójunknak, felruházza ugyanezekkel a kiváltságokkal - a saját jellemvonásaival.

Mindazoknak, akik Isten munkatársai akarnak lenni, igyekezniük kell minden fizikai és szellemi képességüket tökéletesíteni. Az igazi nevelés a fizikai, a szellemi és az erkölcsi képességek felkészítése minden feladat teljesítésére; a test, az értelem és a lélek képzése Isten szolgálatára. Ez az a nevelés, amely az örök életre szól.

Az Úr minden kereszténytől elvárja, hogy minden képességét fejlessze, és életét egyre hasznosabbá tegye. Krisztus a maga vérével és szenvedésével megfizette készséges szolgálatunk árát. Eljött világunkra, hogy megmutassa, hogyan és milyen lelkülettel dolgozzunk. Azt akarja, hogy mélységes szeretettel és odaadással tanulmányozzuk, miként lehet ebben a világban a legjobban előrevinni ügyét, megdicsőíteni nevét, és tiszteletet ébreszteni az Atya iránt, aki „úgy szerette ... e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3 :16).

Krisztus soha nem mondta, hogy a jellem tökéletesítése könnyű feladat. Nemes, kiegyensúlyozott jellemet nem lehet örökölni. Nem jutunk hozzá véletlenül, hanem személyes erőfeszítéssel, Krisztus érdemei és ereje által. Isten ad szellemi és lelki képességeket; a jellemet pedig mi alakítjuk énünkkel folytatott kemény, szívós küzdelem árán. Harcot harc után kell vívni öröklött hajlamainkkal. Szigorúan kell magunkat bírálunk, és minden egyes kedvezőtlen jellemvonásunktól meg kell szabadulnunk.

Senki se mondja, hogy nem tudja jellemhibáit orvosolni! Ha erre a megállapításra jutsz, biztosan elveszíted az örök életet. Az lehetetlen, amit nem akarsz. Ha nem akarsz, akkor nem is tudsz győzni. Az igazi nehézség megszenvedetlen, bűnnel fertőzött szívünkben rejlik, és abban, hogy nem akarjuk magunkat Isten irányítása alá rendelni.

Sokan, akik Istentől kapott képességeikkel nagyszerű munkát végezhetnek, nagyon keveset tesznek, mert kevésre vállalkoznak. Ezek élnek le úgy életüket, mintha nem volna semmi határozott cél, amelyért érdemes volna élni; sem norma, amelyet el kellene érni. Ezek az emberek cselekedeteikhez mérten kapják a jutalmat.

Ne felejtse el, hogy magasabb szintet nem érsz el annál, mint amit magad elé tűzöl. Ezért tűzd magasra a célt, és lépésről lépésre, még önmegtágadás, áldozat és keserves erőfeszítés árán is juss el a fejlődés létráján a legfelső fokra! Ne engedd, hogy bármi is utadba álljon! A sors egyetlen ember köré sem szőtt olyan vastag hálót, amelyet tehetetlenül és bizonytalankodva el kellene túrnie. A mostoha körülmények váltsák ki belőled azt a szilárd elhatározást, hogy leküzdöd a nehézségeket! Egyetlen akadály ledöntése képességet és bátorságot ad újabb akadályok ledöntésére. Céltudatosan menj előre a helyes irányba, és a körülmények segíteni fognak, nem gátolni!

Sóvárogj a Mester megdicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező

vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énok is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énókhok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okoz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneid! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Ezt ne felejtse el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz - Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva - a kudarcból győzelmet kiváncsolni.

A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból elvihetünk az elkövetkezendőbe. Azok, akik ezen a földön Krisztus iskolájába járnak, magukkal viszik a mennybe mindazt, amit tőle tanultak. A mennyben is állandóan fejlődni fogunk. Milyen fontos tehát, hogy ebben az életben miként alakul jellemünk!

A mennyei lények segítik mindazokat, akik szilárd hittel töreksenek tökéletes jellemre, hogy cselekedeteik is tökéletesek legyenek. Krisztus mind egyiküknek mondja: jobb kezed felől vagyok, és megsegítek!

Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére.

TAPASZTALATOK LÁTOMÁSOK, 118-122. (A MEGVÁLTÁS TERVE)

A MEGVÁLTÁS TERVE

Fájdalom töltötte be a mennyet, midőn tudatára jöttek, hogy az ember elveszett, hogy a világ, amit Isten teremtett, halandókkal lesz tele, kiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz sorsuk, és hogy a bűnösök számára nincs mentség. Ádám egész családjának meg kell halna. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust, fájdalmas aggodalom kifejezésével arcán. Láttam csakhamar, amint az Atyát övező sugárzó fényhez közeledett. Kísérő angyalom így szólt: „Bensőséges megbeszélést folytat Atyjával”. Mialatt Jézus az Atyával beszélgetett, az angyalom aggodalma a tetőpontra hágott. Három ízben zárta magába Jézust az Atyát övező fenséges fényár. Midőn harmadszor is visszatért az Atyától, mi is megpillanthattuk alakját. Arca nyugodt volt, minden aggodalomtól mentes és oly nyájasság és szelídség ömlött el rajta, melyet lehetetlen leírni. Majd tudatta az angyalok karával, hogy van mentség az elbukott ember számára, hogy Atyjához esedezett és engedélyt kapott, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, bűnüket hordja és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűneiért az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, és engedelmissége által újra visszatérhet abba a kertbe, ahonnan

kiűzetett. Akkor majd újra közeledhetnek az élet fájához és ehetnek annak halhatatlanságot adó gyümölcséből, amelyhez minden jogukat elveszítették.

Az angyalok eleinte nem tudtak örvendeni; mert Parancsnokuk semmit sem titkolt el előttük, hanem nyíltan feltárta a megváltás tervét. Krisztus kijelentette, hogy az Atya haragja és a bűnös emberiség közé áll, hogy elszenvedje a megvetést, gyalázatot, és hogy csak kevesen fogadják el Őt, mint Isten Fiát. Majdnem mindenki gyűlölni fogja és elvetik Őt. De Ő otthagyja a menny minden dicsőségét, emberként jelenik meg a földön, megalázza magát, mint ember, hogy személyesen tapasztalhassa mindama kísértéseket, melyek az emberre leselkednek, hogy így módjában álljon segítségére lenni azoknak, akik megkísértetnek. Miután tanítói hivatását befejezi, emberek kezébe adatik, elviseli mindazt a kegyetlenkedést és szenvedést, melyek végrehajtására Sátán és angyalai gonosz embereket felbújtathatnak. Végül a legkegyetlenebb halállal fog meghalni. Ég és föld között fog függeni, mint aljas bűnös. Rettenetes halálküzdelmet fog kiállni, melyet az angyalok sem tudnak végignézni, hanem eltakarják arcukat a rémes látvány elől. De nem csupán testi, hanem olyan lelki gyötrelmeket is el kell szenvednie, amelyhez testi kínjai nem is hasonlíthatók. Az egész világ bűnterhét viselni fogja. Kijelentette, hogy meghal, de harmadnapon feltámad, felszáll a mennybe Atyjához, hogy ott esedezék a bűnös útra tért emberiségért.

Az angyalok arcra borultak előtte, felajánlották életüket. Jézus mondta nekik, hogy életével sokakat megment; de angyal élete nem fizethetné le a váltságot. Az Atya egyedül csak az Ő életét fogadhatja el az emberiség váltságdíjául. Jézus azt is kijelentette nekik, hogy munkájából ők is kiveszik részüket; időnként vele lehetnek, vigasztalhatják és bátoríthatják. Hisz az elbukott ember természetét veszi magára, s így ereje csekélyebb lesz az angyalokénál. Az angyalok tanúi lesznek végtelen megaláztatásának és kínszenvedésének. Ha tehát majd látják kínjait és az emberek iránta érzett gyűlöletét, akkor mélységes nagy szerelmükben meg akarnák szabadítani Őt gyilkosainak kezéből. De ne avatkozzanak semmibe, hogy bármit is megakadályozzanak, miknek szemtanúi lesznek; azonban legyen részük feltámadásában. Íme, ez volt a megváltás terve, melyet az Atya elfogadott.

Szent szomorúsággal vigasztalta és nyugtatta meg Jézus az angyalokat és kioktatta őket, hogy a jövőben mindazok, kiket megvált Vele lesznek, és örökké Vele lakoznak; és hogy halála által sokakat megvált és Sátánt, akinek a halál felett hatalma van, örökre megsemmisíti. Az Atya neki adja az országot és minden hatalmat az egész ég alatt, amit örökkön-örökké birtokolni fog. Sátán és a gonoszok örökre megsemmisülnek, hogy többé sose zavarhassák a mennynek és a megtisztult új földnek békéjét. Megparancsolta a mennyei seregeknek, hogy egységesen tegyék magukévá a megváltásnak ama tervét, melyet Isten is elfogadott és örvendezzenek annak, hogy halála által az elbukott ember újból megbékélhet Istennel, és a mennynek örvendhet.

E kijelentések hallatára kimondhatatlan öröm töltötte be a mennyet, a mennyei seregek Isten dicsőítésére zsolozsmákat és hálaénekeket zengedeztek. Megpengették hárfáikat és még hangosabban énekeltek Isten végtelen jóságáról és leereszkedéséről, aki kegyelmében és szeretetében egyszülött Fiát feláldozta a lázadó nemzetségért. Majd az Üdvözítőt magasztalták és imádták önfeláldozásáért és áldozatáért, Aki kész volt Atyja ölét elhagyni, a legnagyobb szenvedéseket átélni és a legkínosabb halált vállalni, hogy másoknak életet adjon.

Az angyal így szólt: „Azt hiszed, hogy az Atya minden küzdelem nélkül adta oda szeretett Fiát? Nem! Nem!” A magas menny Istene is küzdött, midőn határoznia kellett, hogy veszni hagyja e a bűnös embert, vagy egyszülött Fiát adja e halálra érette. Az angyalok is oly végtelen részvétellel és érdeklődéssel kísérték az ember megmentésének ügyét, hogy több angyal vállalkozott volna, aki szintén kész lett volna otthagyni a dicsőséget, hogy életét feláldozza ez elveszett emberiségért. „Csakhogy – mondta kísérő angyalom – ez nem volna elégséges.” A törvényszegés oly nagy volt, hogy egy angyal élete nem lett volna elegendő váltságdíj. Egyedül Isten Fiának halála és közbenjárása fizetheti le a végtelen váltságdíjat és mentheti meg az emberiséget a reménytelen nyomorúságból.

Ám azért az angyalokra is magasztos és nemes hivatás vár a megváltás munkájában. Feladatukat képezte, hogy a dicsőség honából gyógyító és erősítő balzsamot hozzanak alá a szenvedő Emberfiának. Szolgáltak Jézusnak. Feladatukat képezte az is, hogy a kegyelem országának alattvalóit óvják a gonosz angyaloktól és attól a sötétségtől, mellyel Sátán őket elborítani akarja. Láttam, hogy Isten nem változtathatta meg törvényét, hogy az elveszett, pusztuló embert megmentse; ezért szenvedve eltúrte, hogy szeretett Fia meghaljon az ember áthágásáért.

Sátán ismét ujjongott, gonosz angyalaival együtt, hogy az embert elbukathatta, s ezáltal Istennek Fiát a menny dicsőségének elhagyására kényszeríthette. Angyalainak mondta, hogy midőn Jézus testet ölt, legyőzi őt és megakadályozza a megváltás tervének véghezvitelében.

Láthattam Sátánt, a hajdan boldog és fenséges angyalt. Aztán pedig láthattam őt úgy, amilyen most. Alakja még most is fejedelmi. Vonásai még nemesek, mert hiszen angyal, még ha elbukott is. Ám arckifejezése aggodalommal, gonddal, bánattal, rosszindulattal, gyűlölettel, csalárdsággal van tele. Ezt az egykor oly nemes arcot különösen megfigyeltem. Homloka a szemektől kezdve hátrahajló. Láttam, hogy mindvégig annyira a gonoszra hajlott, míg minden jó tulajdonságát lealjasította s minden gonosz vonást kifejlesztett. Szemei ravaszak voltak s nagy éles elméjüsről tanúskodtak. Alakja hatalmas volt, de húsa petyhüdten lógott kezein és arcán. Midőn én őt láttam, állát balkezére támasztotta, mintha gondolatokba merült volna. Arcán oly gonosz, sátáni mosoly ült, amely megremegtetett. Így szokott mo-

solyogni, ha zsákmányát már biztosnak érzi s míg áldozatát csapdájához láncolja, mosolya mind iszonyúbb lesz.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 3. KÖTET, 570-575. (NEM JÖHETEK LE)

NEM JÖHETEK LE

„Nagy munkában vagyok – mondta Nehémiás – nem tudok elmenni. Abamaradna a munka, ha itt hagynám, s elmennék hozzátok.”

1875. január 3-án az Úr lelkemre kötötte, hogy Isten népének pillanatra sem szabad alábbhagyni a virrasztást és az éberséget. Az ördög sarkunkban jár. Eltökélte, hogy kísértéseivel legyőzi Isten parancsolattartó népét. Ha nem engedünk teret neki, hanem ellenállunk áskálódásainak. Ha állhatatosak maradunk a hitben, lesz erőnk elhagyni minden álnokságot. Isten parancsainak megtartói hatalommal rendelkezhetnek a földön, ha világosságuk s előjogaik magaslatán élnek. Az istenfélelem, a megszentelt szív és viselkedés példaképeivé válhatnak. Nem lesz olyan könnyű az életünk, hogy elhagyhatnánk a virrasztást és imát. Amint az idő közeleg, hogy Krisztus megjelenjék, Sátán kísértései egyre súlyosabban nehezednek az Isten parancsait megtartókra, mert tudja, hogy kevés ideje van.

Sátán eszközein át végzi mesterkedéseit. Isten törvényét gyűlölő lelkészek felhasználnak majd minden eszközt, hogy eltántorítsák az embereket Isten iránti hűségüktől. Legkeserűbb ellenségeink a vasárnapünneplő adventisták közül kerülnek ki. Teljesen eltökélték szívükben, hogy hadat viselnek azok ellen, akik megtartják Isten parancsait és a Jézus hitét. Azt tartják, hogy erény, ha kimondják, leírják, s cselekedeteikkel is kifejezésre juttatják ellenünk irányuló keserű gyűlöletüket. Ne várjunk tőlük igazságos bánásmódot. Az ördög őrzöngő gyűlöletet szít bennük Isten parancsainak megtartói ellen. Rosszindulat és hamis beállítás lesz a sorsunk, rosszul ítélik meg indítékainkat, cselekedeteinket, ki fogják kezdeni jellemünket. Ily módon nyilvánul meg a sárkány haragja. De azt is láttam, hogy a legkevésbé se csüggedjünk. Erőnk Jézusban, védőnkben rejlik. Ha alázatosan Istenben bízunk, és erősen ragaszkodunk ígéreteihez, akkor kegyelmet és mennyei bölcsességet ad, hogy elviseljük Sátán mindennemű cselvetését, és győztesként kerülünk ki.

A közelmúltban láttam, hogy nem növeli tekintélyünket, s nem vívja ki Isten tetszését, ha visszavágunk, vagy az ő színvonalukra szállunk le nagyszerű üzenetterjesztésünkről, hogy kivédjük rágalmaikat. Vannak, akik bármilyen

csalást, ámítást, bármilyen vaskos hazugságot is felhasználnak, hogy elérjék céljukat, félrevezessék az embereket, és Isten törvényével együtt azokat is megbélyegezzék, akik szeretnek engedelmeskedni annak. Újra meg újra a legkövetkezetlenebb és leggyalázatosabb hazugságokat fogják hangoztatni, míg el nem hitetik magukkal, hogy az az igazság. E hazugságok lesznek a legnyomósabb érvek, melyeket a negyedik parancs szombatja ellen kénytelenek használni. Ne engedjük, hogy érzéseink uralkodjanak rajtunk, és eltereljenek kötelességünkötől, hogy figyelmeztessük a világot.

Elém tárták Nehémiás esetét. Nehémiás Jeruzsálem falainak építésével foglalkozott, de Isten ellenségei eltökélték, hogy a falak ne épüljenek fel. „Amikor Szanballat, Tóbiás, az arabok, az ammoniták és Asdad lakói megtudták, hogy Jeruzsálem falának helyreállítása előrehaladt, haragra gerjedtek, Mindnyájan összeesküdtek, hogy felvonulnak Jeruzsálem ellen, megtámadják, és zavart keltenek.”

Ez esetben a héberek gyűlöletének és ellenzésének szelleme képezte az egység kötelét, ez teremtett egyetértést olyan csoportok közt, akik máskülönben talán egymás ellen viseltek volna hadat. Ez találóan szemlélteti, amit napjainkban is gyakran tapasztalhatunk, hogy a felekezetek közt egység jön létre, hogy elfojtsák az igazságot. Olyanok közt, akik között az egyedüli kötelek sárkány jellegűnek látszik, ami keserűségben és gyűlöletben mutatkozik a maradék ellen, mely megtartja Isten parancsait. Ez különösen a vasárnapünnepelő adventisták közt tűnik fel, akik híresek egymás gyűlöletéről és gyalázásáról, mikor akad kis idejük aközben, hogy hamisan állítsák be, rágalmazzák, és minden elképzelhető módon támadják a szombattartó adventistákat.

„Ekkor Istenünkhöz esedeztünk, a város oltalmára pedig éjjel-nappal őrizőket állítottunk ellenük:” Szüntelenül veszély fenyeget, hogy elbizakodunk, a mi bölcsességünkre támaszkodunk, s nem Istent tesszük erőnké. Semmi sem zavarja meg annyira Sátánt, mintha felismerjük cselvetéseit. Ha érezzük a fenyegető veszélyeket, fontosnak fogjuk tartani az imát, mint Nehémiás, és akárcsak ő, biztos védelmet nyerünk, mely biztonságot nyújt a veszedelemben. Ha hanyagok és közömbösek vagyunk, az ördög egész bizonyosan le fog győzni fortélyaival. Legyünk hát éberek, Bár, mint Nehémiás, imához folyamodunk, összes bonyodalmunkat és terhünket Istenre helyezve, mégse gondoljuk, hogy semmi tennivalónk sincs. Az ima mellett virrasztanunk is kell. Tartsuk szemmel ellenfeleink ügyeskedéseit, nehogy előnyre tegyenek szert, mikor félrevezetik az embereket. Bár Krisztus bölcsességével igyekezzünk megghiúsítani célkitűzéseiket, mégse hagyjuk, hogy eltereljenek minket nagyszerű, fontos munkánktól. Az igazság hatalmasabb, mint a tévelygés. Az igaz tettek igenis győzedelmeskedni fognak a hamisság felett.

Az Úr népe törekszik begyógyítani az Isten törvényén ütött rést. „Újra felépítet az ősi romokat, és helyreállítod a régi nemzedékek építette alapfalakat. A rések betöltőjének neveznek majd, és a romba dőlt házak felépítőjének.

Ha óvakodsz attól, hogy szombaton ide-oda menj, és hasznod hajhászd szent napomon, ha a szombatot gyönyörűnek nevezed, és az Úrnak szentelt napot dicsőségesnek, ha megtiszteljed azzal, hogy tartózkodsz a jövés-menéstől a haszonleséstől és a hiábavaló beszédétől, akkor boldog leszel az Úrban, felvezetlek győztesként a föld magaslataira, és élvezni fogod atyádnak, Jákobnak örökrészét. Igen, az Úr szája mondta ezt így.”

Ez nyugtalanítja hitünk ellenségeit. Felhasználnak minden eszközt, hogy akadályozzanak szent hivatásunk végzése közben. A ledöntött fal mégis egyre magasabb lesz. Egyre figyelmeztetjük a világot, s így sokan hátat fordítanak annak, hogy lábbal tapossák az Úr szombatját. Istentől van e feladat, ezért ember nem kötheti meg a kerekét. Isten angyalai együtt dolgoznak az Úr hű szolgálói igyekezetével, így a mű egyre halad előre. Mindennemű ellenállásba ütközünk ugyan, akár Jeruzsálem falainak építői, de ha virrasztunk és imádkozunk, ha serényen fáradozunk, mint ők tették, Isten meg fogja harcolni értünk csatáinkat, s értékes győzelemben részesít minket.

Nehémiás ragaszkodott az Úrhoz, hűen követte és szem előtt tartotta parancsait, amelyeket az Úr Mózesnek adott, s az Úr vele volt. Bár egyre küldték nyakára a követeket, bár tárgyalásokra szerették volna rábeszélni, de ő nem volt hajlandó találkozni velük. Pimasz fenyegetések hangzottak el afelől, hogy mire készülnek, és hírnököket küldtek, hogy lelassítsák az építési munkálatokat végző népet. Hízegő csalátkeket ajánlottak, korlátozásoktól való mentséget ígértek az építőknek, s csodás előjogokat, ha összefognának velük, s abbagynák az építkezést.

A népnek azonban megparancsolták, hogy ne szálljanak vitába az ellenséggel, egyetlen szót se feleljenek nekik, hogy ne juttassák őket a szavak előnyéhez. Elleneik fenyegetésekhez és gúnyolódáshoz folyamodtak. Így szóltak: „Hiszen ha egy róka nekirugaszkodik, át tudja ugorni kőfalukat.” Nehémiás így esedezett: „Istenünk, halld meg, hogy csúfolnak minket! Gúnyolódásuk hulljon vissza fejükre.”

„Követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkában vagyok, nem tudok elmenni. Abbamaradna a munka, ha itt hagynám, s elmennék hozzátok. Négyyszer intézték hozzám ugyanazt a meghívást, és én mindig ugyanazt a választ küldtem nekik. Akkor Szanballat ötödször is elküldte hozzám szolgáját, nyílt levél volt a kezében.”

A legtüzesebb ellenzésben azoktól az adventistáktól lesz részünk, akik ellenzik Isten törvényét. De akár Jeruzsálem falai építőinek, nekünk sem szabad hagyni, hogy eltereljenek feladatunktól, hogy mendemondákkal akadályozzanak, tárgyalásokra és vitára szólító hírnökökkel, sem megfélemlítő fenyegetésekkel, hazugságok kinyomtatásával vagy bármi más csapdával, melyekre az ördög uszítja őket. Feleljük nekik ezt: Nagy munkában vagyunk, nem tudunk elmenni. Olykor azt sem tudjuk majd, merre forduljunk, hogy megvédjük Isten ügyének becsületét s igazoljuk Isten igazságát.

Nehémiás viselkedése tegyen ránk mély benyomást, hogyan szálljunk szembe ilyen ellenfelekkel. Vigyük mindezeket az Úr elé imában, mint Nehémiás is Istenhez könyörgött, mégpedig alázatos lelkülettel. Nehémiás tántoríthatatlan hittel ragaszkodott Istenhez. Kövessük mi is ezt az ösvényt. Túl értékes az idő, hogy Isten szolgálói jellemük tisztaságának bizonygatásával töltsék, csak, mert az Úr szombatjának gyűlöldői befeketítették őket. Rendíthetetlen bizalommal nyomuljunk előre, higgyük, hogy Isten nagyszerű és becses győzelmekben részesíti igazságát. Alázatosan, szelíden, tiszta étellel, Jézusra támaszkodva hordozzuk magunkkal a meggyőző erőt, hogy nálunk az igazság.

Nem tudjuk – noha előjogunk lenne – hogy mekkora hittel és bizalommal lehetünk Isten iránt, s mily komoly áldásokat nyújt nekünk a hit. Fontos feladat áll előttünk. Erkölcsileg alkalmassá kell válnunk a mennyre. Szavunkkal és példánkkal hassunk. Isten angyalai tevékenyen részt vesznek Isten fiainak szolgálatában. Értékes ígéreteket jegyeztek fel számunkra azzal a feltétellel, hogy engedelmessé váljunk Isten kívánalmainak. A menny tele van gazdag áldásokkal, mind arra várva, hogy kiáradjanak ránk. Ha tudatában élünk szükségünknek, ha őszintén, komoly hittel Istenhez fordulunk, akkor az Úr közeli kapcsolatba hoz a mennyyel, s világosság közvetítői leszünk a világ számára.

Hangoztassuk gyakran a figyelmeztetést: „Vigyázzatok! Ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán körbejár, keresve, kit nyeljen el.”

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 489-497. AZ IGAZSÁGGAL KERESZTET IS VÁLLALUNK

Ismerem valamennyire jellemed jellegzetességeit, óvatosságodat, féltékenységedet, s hogy nem vagy derülátó, és önbizalmad sincs. Együtt érzek veled kínos gondolataidban, amiért nem látsz mindent oly világosan helyzeted, és hited felől, mint szeretnéd. Tudjuk, hogy szigorúan lelkiismeretes vagy. S abban sem kételkedünk, hogy ha ismernéd a jelen igazság összes pontját, ha módodban lenne mérlegelni a bizonyítékokat, akkor olyannyira megalapozódnál, megerősödnél, megállapodnál benne, hogy az emberek szembeszögülése és pocskondírozása nem tántorítana el téged a biztos alapról. Mivel nem jutott ki neked a kiváltság, mint sokan másoknak, hogy eljárj összejöveteleinkre, s megtapasztald az általunk szentnek tartott igazság hirdetésében rejülő bizonyítékokat, ezért még inkább aggódunk érted. Szívünk vágyik utá-

nad, szeretetünk pedig őszinte és forró. Attól félünk, hogy az utolsó napok veszedelmei között hajótörést szenvedhet a hited. Ne szomorodj el, amiért ezt írom neked. Nem lehet annyira világos fogalmad, mint nekem, Sátán ügyeskedései és álokoskodása felől. Az ördög sokféleképpen csalja az embereket. Gondosan és ravaszul készíti el csapdáit, hogy megejtse a meggondolatlant és gyanútlan. Kívánjuk neked, hogy bárcsak kimenekülnél cselfogásaiból. Szeretnénk, ha teljesen az Úr oldalán állnál, hogy szeresd, várva várjad, s őszintén vágyakozz üdvöztőnk megjelenésére.

Mióta először próbáltad megtartani a szombatot, sok minden előjött, hogy elvegye ettől a kedvedet. Mi mégis reméljük, hogy ezek nem terelik el figyelmedet az utolsó napok fontos igazságairól. Bár az igazság hirdetői nem mind viselkednek úgy, amint kellene, mert még nem szentelte meg őket az igazság, melyet vallanak, ez mit sem változtat az igazságon; ragyogása ettől nem halványul el. Bár e hívők az igazság és azok köze ékelődnek, akik még nem egészen ragadták meg azt, és sötét árnyékuk ideig-óráig elfedni látszanak az igazság tündöklését, a valóságban mégsem csökken a ragyogása. A mennyei eredetű igazság nem halványult el. Tisztasága és fenséges volta változatlan maradt. Az igazság él, mert halhatatlan.

Szeretett testvérnőm, ragaszkodjál az igazsághoz. Tégy szert egyéni tapasztalatra. Neked is megvan az egyéniséged. Te vagy felelős azért, hogy másoktól függetlenül, mint használsz fel az ösvényedre eső fényt. Mások megszeneteletlensége nem szolgálhat kifogásul. Ha mások helytelen viselkedésükkel megrontják az igazságot, mivel nem szentelték meg magukat általa, attól nem csökken felelősséged. Ünnepeles kötelezettség nyugszik rajtad, hogy dicsőséget szerezz az igazság lobogójának, s magasra emeld azt. Ha a zászlóvivő elalél, s elbukik, mégse engedd porba hanyatlani a drága lobogót. Ragadd meg, és emeld magasra, ha veszélyeztetné is hírnevedet, világi tekintélyedet, sőt, ha kell, életedet. Nagyra becsült nővérem, kérlek, emeld fel tekintetedet. Kapaszkodj erősen mennyei Atyád kezébe. Jézus, az ügyvédünk, mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk. Bárki tagadja is meg hitét szentségtelen életével, attól az igazság nem válik hazugsággá. „Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, amelynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit.” Időnként félek, hogy megcsúszik a láb, hogy nem leszel kész a szerény, egyenes és keskeny úton járni, noha a dicsőség országába, örök életre vezet.

Isteni Urunk életét tárom eléd. A menny fensége, a dicsőség királya elhagyta kincseit, ragyogó lakóhelyét, megtiszteltetését és dicsőségét, hogy megmenthesse a bűnöst. Vállalta az alázat, nincstelenség és szégyen életét; „aki a felkínált öröm helyett a kereszthalált szenvedte el, anélkül, hogy törődött volna a gyalázattal”. Jaj, miért vagyunk oly kényesek, ha próba, szidalmazás, szégyen és szenvedés ér, noha Urunk ilyen példát mutatott nekünk? Ki szeretne közülünk Ura örömébe lépni anélkül, hogy szenvedéseiben is

részt venne? Hogy lehet, hogy a szolga nem kész elszenvedni a megalázta-
tást, gyalázatot és szidást, amit a Mester önzetlenül elviselt érte? Hogy le-
het, hogy a szolga visszariad az alázat és áldozathozatal életétől, noha örök
boldogságáért teszi, mert ezek segítségével nyerheti el a jutalom túlaradó,
örök mértékét! Szívem ezt mondja: had vegyem ki részemet Krisztussal a
szenvedésből, hogy végül én is részesüljek a dicsőségben.

Isten igazsága sosem volt népszerű. A bűnös szív mindig húzódozik az
igazságtól. Hálát adok Istennek, hogy le kell mondanunk a világ szeretet-
téről, kevély, hiú szívünkről, s mindarról, ami bálványimádás ízű, hogy a
Kálvária emberének követői lehessünk. Az igazságnak engedelmességet
a világ sosem fogja szeretni és megtiszteltetésben részesíteni. Isten-taní-
tónk ajkáról hallották e szavakat, mikor szerényen emberek között járt: „Ha
valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszt-
jét minden nap, és kövessen engem.” Igen, kövesd példaképünket. Urunk
nem kereste emberek dicséretét és tiszteletét! Keressük-e hát mi a világiak
tömjénezését?

Akik nem szeretik Istent, Isten gyermekeit sem fogják szeretni. Hallgasd
meg a mennyei tanító szavát: „Jaj, ha az emberek hízelegnek nektek!” „Bol-
dogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és
szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek
Fiáért. Örüljete az azon a napon, és örvendeztetek; mert íme a ti jutalmatok
bőséges a mennyben.” „De jaj nektek gazdagoknak, mert elvettétek a ti vi-
gasztalásokat.” János evangéliumában újra ott találjuk Krisztus szavait:
„Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek. Ha gyűlöl titeket
a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. Ha e világból
volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e vi-
lágból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl
titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam
nektek. Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is
üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a titeket is megtartják
majd.” „Én a te igédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem
e világból valók. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy
őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, amint hogy én sem e vi-
lágból vagyok.”

János első levelében olvassuk: „Ne szeressétek a világot, sem azt, ami a
világban van.” Pál rómaiakhoz írt levelében Isten irgalmára kérleli őket, adják
testüket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen okos tiszteletük. „Ne
szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek meg-
újulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes aka-
rata.” Jakab is kijelenti: „Nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeske-
dés az Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz

.” Kérlek, mérlegeld gondosan Pál galatákhöz intézett utasítását „Mert

most embereknek engedek-e, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.” Nagyon félek, mert súlyos veszedelem fenyeget, hogy hajótörést szenved a hited. Azt gondoltad, hogy áldozatokat kell hoznod, hogy engedelmeskedni tudj az igazságnak. Tudomásunk szerint eddig is hoztál áldozatokat. De ha alaposabban végeztél volna benső javulást, nem botladozna most lábad. Nem ingadozna a hited. Nem az anyagi áldozatra utalok, hanem ami jobban fáj, ami mélyebben hasít beléd, mint az anyagiak odaadása. Arra, ami érzékenyen érinti önérzetünket. Nem mondtál le a büszkeségről, a hitetlen világ helyeslésének szeretetéről. Szereted, ha jót mondanak rólad.

Nem fogadtad, s nem is gyakorold őszinte odaadással az igazságot. Úgy vélted, hogy leereszkedés, ha elfogadod a népszerűtlen igazságot, amint azt a szombattartó adventisták hirdetik. Igyekeztél megtartani a világ lelkületét, de egyúttal elfogadni az igazságot is. De ez lehetetlen. Krisztus nem fogad el kevesebbet, mint a teljes szívet, teljes szeretetünket. A világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel. Mikor úgy igyekszel élni, hogy elkerüld a gyalázatot, szenvedő Urunk fölé akarsz emelkedni; s míg ilyet teszel, elkülöníted magadat mennyei Atyádtól. Olyan szeretetre váltod be a szeretetét, amelyet nem érdemes megszerezni.

Aggódok érted, testvérnőm, és férjedért is. Mikor tollat ragadtam, hogy írjak nektek, világosan elém tárták eseteteket. Jól ismerem fenyegető veszélyeiteket; tanácsalanságokat és kételyeiteket. Minden ellenetek fordul U. testvérnő, mióta engedelmeskedni iparkodtok Isten törvényének. De semmi sem volt akkora akadály, mint kevélységed. Mindketten szeretitek a hivalkodást, holott ennek semmi helye a jó, az alázatos vallásban. Láttam, hogy tüzes próbán kell átesnetek, hogy az Úr megvizsgáljon, s felszínre hozza, ami bennetek lakik. E tusában Sátán elszántan erőlködik bekötni szemeteket örök jóléteket előtt, s a jelen előnyeit teregetni elétek. Ezét a rövid, röpké életét, mely úgy is annyira bizonytalan. Búbajos ígézetet tereget elétek e földi élet iránt, s ha le nem mondotok a fitogtatás és világi tekintély szeretetéről, nem tudjátok megtartani az Isten szeretetét. Láttam Jézust, amint a menny vonzóerejére mutat, s igyekszik arra terelni tekinteteket, el a világtól: „Melyiket választjátok, engem, vagy a világot? Nem szerethettek engem és a világot is. Ne áldozzatok fel az élet hiúságáért, a világ kincseiért azt, aki meghalt értetek! Válasszatok köztem és a világ között; a világnak nincs része bennem.”

Láttam, hogy botladozik a lábatok, ingadozik a hitetek. Kétség és hitelenség szorongatott, Jézus világossága pedig távozni készült. A hiúság romlott természetetek egyik legerősebb elve – Sátán mindig sikeresen apellál rá. Azokban sem volt hiány, akik segítő kezet nyújtottak neki; hogy hízelegjenek nektek, képességeiteket hozzák fel, s tekintélyeteket, melynek a társada-

lomban örvendezhetnétek. Ezzel unszolnak, hogy milyen kár lenne egyszerű emberekhez csatlakoznotok, s oly társaságba keverednétek, mely szerintük méltóságotokon alul áll. Úgy vélték, hogy súlyos áldozatot hoztok az igazságért. Igaz, a tömegek, akik szeretnék megőrizni tekintélyüket, nem készek feláldozni világi nagyravágásukat, nem hajlandók hátat fordítani a világ szeretetének, a keskeny és szerény ösvényre helyezni lábukat, melyen a Kálvária szenvedő embere járt. Túl értékesnek tartják tehetségeiket és tekintélyüket, hogy Isten ügyének szenteljék, túl értékesnek, hogy visszafordítsák az adományozó dicsőségére, aki a képességeket kölcsönözte nekik, hogy használják ki, s kamatostól térítsék vissza neki. A remélt világi előnyökért odadobják az örökkévalót. Az Úr jóváhagyását az emberek hizelgéséért, aki pedig az ég és a föld alkotója. Eljártsszák a felülről származó dicsőség jogát. Mily kevesen tudják, mi válik javukra! Ti sem értékelitek ezt. Jézus példátlan szenvedés és gyalázatos halál által utat nyitott, melyen az ember a lábnyomába léphet, s végül felemelkedhet királyi székéhez, halhatatlanságot, örök életet nyerhet jutalmul. Az engedelmesség életéért cserébe hervadhatatlan örökséget, bec sületesen nyert, romolhatatlan kincset kap viszonzásul.

Pál első korinthusi levelében olvassuk: „Mert a keresztről való beszéd boldogság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje. Mert meg van írva: Elvesztem a bölcs bölcsességét és az értelmesek értelmét elvetem.” „Mert tekintésétek csak a ti hivatásokatok atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bölcsnek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek. Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának Isten, hogy megszegyenítse az erőseket. És a világ nemteleneit és megvetetteit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse. Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem.” Elöttetek Krisztus példája, igénytelen, kérkedés és ragyogás nélküli élete. Mióta nagyobb a szolga uránál?

Kedves testvérnőm, jó fejed van, és jót is tehetnél. Horgony lehetnél férjednek, és sok másnak erősség. De ha kétfelé sántikálsz, nem békülve meg Isten szerény művével, akkor férjedet is rossz irányba taszítod. Mit olvasunk Isten szavában? Az emberek véleménye helyett fordulj a törvényhez és a bizonyágtételhez. Rekessz ki minden világi szempontot. Dönts az örökkévalóság mellett. Mérlegeld a bizonyítékot e fontos ügyben. Üdvözítőnket követve nem várhatjuk el, hogy kikerüljük a próbát és zaklatást; mert ez az őt követők fizetése. Az Úr világosan megmondta előre, hogy üldözést fognak szenvedni. Földi érdekünket vessük alá az örökkévalóknak. Figyelj Krisztus szavaira: „És Péter kezdé mondani neki: Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangé-

liumért; aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fűtestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövődő világon pedig örök életet.” Örök élet forog itt kockán.

Ne áltasd magadat, hogy ha feladjátok az igazságot, eltávolítottok minden akadályt a vagyonszerzés útjából. Ez csak az ellenfél maszlagja és álokoskodása. Ha Isten áldása nyugszik rajtatok, mert mindeneteket neki adjátok, akkor felvirágoztok. Ha elhagyjátok Istent, ő is elhagy benneteket. Keze gyorsabban szét tud szórni, mint gyűjteni tudnátok. „Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall? Mit is adhatna az ember váltságul az ő lelkéért.”

Neked, szeretett testvérnőm, alaposan meg kell térded az igazsághoz. Ez majd kiöli belőled az önzést és önérzetet. Miért nem bízol Istenben? Kérlek, olvasd el Máté 10:25–40-et. Kérlek, olvasd. el imádkozó szívvél Máté 6:25–34-et is. Tegyenek mély benyomást szívedre e szavak. „Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-e az élet, hogy nem az eledel, és a test, hogy nem az öltözet?” Az Úr itt a jobb életre hivatkozik. A testen a belső ékességet érti, ami az olyan bűnös halandókat értékesé teszi az Úr szemében, mint Énokot, akik magukévá tették Krisztus szelíd-ségét és igaz tetteit, s feljogosítja őket a halhatatlanság utolsó simítására. Megváltónk az ég madaraira mutatott. „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mezők liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak, és nem fonnak. De mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy.” Ezek a liliomok egyszerűségükben és ártatlanságukban jobban eleget tesznek Isten gondolatainak, mint Salamon pompás díszruhájában, mikor hiányzott belőle a• benső mennyei ékesség. „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsiny hitűek?” Ne bírnál megbízni mennye Atyádban? Ne nyugtatna meg kegyes ígérete? „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát, és mindezek megadatnak nektek.” Mily drága ígélet is ez, megnyugodhatunk benne. Feltétlen bizalommal elfogadhatjuk, tudva, hogy hűséges az, aki az ígéletet adta. Kérve kérlek, reszketeg hiteddel ragadd meg újra Isten ígéreteit. Támaszkodj rájuk teljes súlyoddal, tántoríthatatlan hittel. Semmi esetre sem fognak kudarcba fulladni, hiszen az lehetetlen.

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 404-409. A JÓ PÁSZTOR

János 10:1-30.

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. [...] Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért” (Jn 10:11.14-15).

Jézus újból megtalálta az utat hallgatói értelméhez, számukra jól ismert példák segítségével. A Lélek befolyását a hideg, üdítő vízhez hasonlította. Úgy mutatkozott be, mint aki a világosság, az élet forrása, öröm a természetnek és az embernek. Most gyönyörű pásztorképben mutatja be kapcsolatát a Benne hívőkkel. Hallgatói számára nem találhatott volna ennél ismerősebb képet. Ez Krisztus szavai által örökre összekapcsolódott személyével. Sohasem nézhették a tanítványok a nyájukat terelő pásztorokat anélkül, hogy ne emlékeztek volna a Megváltó tanítására. Minden hú pásztorban Krisztust látták. Minden gyámoltalan, tehetetlen nyájban önmagukat látták.

Ésaiás próféta ezt a jelképet alkalmazta a Messiás küldetésére a vigasztaló szavakkal: „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondd Júda városinak: Ímhol Istenetek! [...] Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza”(Ésa 40:9.11). Dávid így énekelt: „Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm” (Zsolt 23:1). A Szentlélek Ezékiel által kijelentette: „És állatok föléljük egyetlenegy pásztor, hogy legeltesse őket. [...] Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem. [...] És szerzek ővelük békességnek frigyét. [...] És nem lesznek többé prédául a pogányoknak, [...] és laknak bátorsággal, s nem lesz, aki feljessze őket” (Ez 34:23.16.25.28).

Krisztus magára alkalmazta ezeket a próféciaikat, és megmutatta, milyen ellentét feszül a saját- és Izrael vezetőinek jelleme között. A farizeusok éppen kirekesztettek valakit az akolból, mert volt bátorsága tanúsítani Krisztus erejét. Elszakítottak egy lelket, akit az igaz Pásztor magához vonzott. Ezzel kimutatták, mennyire nincs fogalmuk a rájuk bízott munkáról, mennyire méltatlanok megbízatásukra, hogy a nyáj pásztorai legyenek. Jézus most elébük tárta köztük és a Jó Pásztor közötti ellentétet, és önmagára mutatott, mint az Úr nyájának valódi őrizőjére. Még mielőtt ezt tette volna, egy másik jelkép segítségével beszélt önmagáról.

Így szólt: «Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztorja az» (Jn 10:1-2). A farizeusok nem vették észre, hogy ezek a szavak ellenük írá-

nyulnak. Szívükben még ennek értelmén töprengtek, amikor Jézus világosan kijelentette: „Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővölködjenek” (Jn 10:9-10).

Krisztus Isten aklának ajtaja. Ősidőktől fogva minden gyermeke ezen az ajtón át léphetett be. Az előképek mutatják, a jelképek előrevetítik, a próféta kinyilatkoztatásai jelzik, a tanítványoknak adott leckék feltárják, az ember fiaieért művelt csodák beszélnek, hogy Jézusban látták Istennek ama bárányát, „aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29), s az emberek általa kerültek kegyelmének nyájába. Sokan jöttek, akik egyéb dolgokra irányították a világ figyelmét. Ceremóniákat, vallási rendszereket találtak ki, mert ezek által reméltek megigazulást, megbékélést Istennel, így akartak bejutni aklába. Az egyetlen ajtó azonban Krisztus, és aki valami mást próbál Krisztus helyére beékelni vagy más úton akar az akolba jutni, az tolvaj, rabló.

A farizeusok nem léptek be az ajtón. Más úton hatoltak az akolba, nem Krisztus által, nem végezték az igaz pásztor munkáját. A papok és főemberek, írástudók és farizeusok tönkretették az élő legelőket, beszennyezték az élő vizek forrásait. Az ihletett ige híven írja le a hamis pásztorokat: „A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok, [...] hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk” (Ez 34:4).

Filozófusok, tanítók minden korban elméleteket adtak elő a világnak, hogy kielégítsék a lélek szükségleteit. Minden pogány népnek megvoltak a maguk nagy tanítói és vallási rendszerei, melyek Krisztusétól eltérő megváltást ajánlottak. Az emberek szemét elfordították az Atya arcáról, s szívük félt Attól, Akitől csak áldást kaptak. Munkájuk arra irányult, hogy megfosszák Istent attól, ami a teremtés és megváltás jogán az Ővé. Ezek a hamis tanítók az embereket is megrabolják. Emberi lények milliói kötődnek szorosan hamis vallásokhoz szolgai félelem rabságában, lélektelen közömbösségben robotolnak mint az igavonó barmok, megfosztva reménytől, örömtől, kilátásoktól itt a földön, tompa félelemmel a túlvilágra nézve. Egyedül Isten kegyelmének evangéliuma emelheti föl a lelket. Ha Istennek Fiában megnyilvánuló szeretetét szemléljük, szívünk megmozdul, s a lélek erői semmi máséhoz nem hasonlíthatóan ébrednek föl. Krisztus eljött, hogy újraalkossa Isten képmását az emberben, s aki az embert elfordítja Krisztustól, az az igazi fejlődés forrásától fordítja el: megfosztja az élet reménységétől, céljától és dicsőségétől. Tolvaj és rabló tehát.

„Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztorja az” (Jn 10:2). Krisztus az ajtó is, a pásztor is. Önmaga által lép be. Saját áldozata árán válik a juhok pásztorává. „Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket, és mikor kiereszti az

ő juhait, előttük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját” (Jn 10: 3-4).

Az összes teremtmény közül a juh a legbátortalanabb, leggyámoltalanabb. Keleten a pásztornak fáradhatatlanul, szüntelen gondoskodnia kell nyájáról. A régi időkben - csakúgy, mint ma - rossz volt a közbiztonság a fallal körülvett városokon kívül. Körös-körül a határszéli nomád törzsek rablóí, sziklák rejtekében meghúzódó ragadozók lesik, hogy megdézsmálhassák a nyáját. A pásztor őrhelyén vigyáz, tudja, hogy saját élete is veszélyben forog. Jákób, aki Lábán nyájait őrizte Hárán pusztáin, így írja le fáradhatatlan munkáját: „Nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől” (IMóz 31:40). Az ifjú Dávid, midőn atyja nyáját őrizte, egyedül találkozott az oroszlánnal és a medvével, s megmentette karmaik közül az elveszett bárányt.

Amint a pásztor vezeti nyáját sziklás dombokon, rengetegen át, vad szakadék mentén a folyóparti dús legelőkre, amint figyelni őket a hegyekben magányos éjszakákon, védi a tolvajoktól, szelíden gondoskodik a gyöngékről, betegekről, élete egybefonódik az övékkel. Erős, de gyöngéd vonzalom fűzi össze gondoskodásának alanyaival. Bármily nagy is legyen a nyáj, a pásztor minden juhot ismer. Mindegyiknek neve van, melyre válaszol, ha a pásztor hívja.

Ahogy a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. „Ti az én [...] juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten” (Ez 34:31). Jézus így szól: „Neveden hívtalak téged enyém vagy!” (Ésa 43:1) „Az én mar-kaimba metszettek fel téged” (Ésa 49:16).

Jézus egyénenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, melyben lakunk, s mindegyik lakó nevét is. Időnként utasítást ad szolgálainak, menjenek el egy bizonyos városba, egy bizonyos utcába, egy házba, és keressék meg egyik juhát.

Minden lelket oly tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinek a bánata fáj szívének. A segélykiáltás fülébe hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: „Kövess engem” (Jn 1:44), s Lelke indítja és vonzza a szívet, hogy Hozzá jöjjen. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan hívását, s készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem” (Jn 10:27). Mindenkiel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén.

„A maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. [...] És a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját” (Jn 10: 3-4). A keleti pásztor nem hajtja juhait. Nem erőszakos, nem félemlít meg, hanem elől jár, úgy hívja őket. Ismerik hangját, engednek hívásának. Így tesz a Megváltó-Pásztor is juhaival. Az Írás

így szól: „Vezetted mint nyáját, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével” (Zsolt 77:21). Jézus kijelenti a próféta által „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat” (Jer 31:3). Senkit sem kényszerít, hogy kövesse. „Emberi kötelékekkel vontam őket, - mondja - szeretetnek köteleivel” (Hós 11: 4).

Nem a büntetéstől való félelem, sem nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútjában a bethlehemi bölcsőtől a Kálvária keresztségig, s az Ő látványa vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred a szemlélők szívében. Hallják hangját és követik Őt.

Ahogy a pásztor nyája előtt jár, s elsőnek találkozik az út veszélyeivel, úgy tesz Jézus is népével. „Mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy” (Jn 10:4). A mennybe vezető utat megszentelik a Megváltó lábnyomai. Lehet az ösvény meredek és rögös - Jézus végigment rajta. Lábai taposták a kegyetlen töviseket, s tették az ösvényt könnyebbé számunkra. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott.

Bár felemelkedett Isten színe elé, s osztozik a világegyetem trónján, Jézus mit sem veszített irgalmas természetéből. Ugyanaz a kedves, együttérző szív ma is nyitva áll az emberiség minden keserve számára. Kinyújtja átszegezett kezét, hogy még bővebb áldást osszon a világban népének. „És soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (Jn 10:28). Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Ha csak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket.

Minden próbánkban olyan segítőnk van, Aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek előtt, hit-fülünkkel hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké” (Jel 1:18). Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egyetlen emberi szívben sem, nézz rám, és élsz. „A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad” (Ésa 54:10).

Bármennyire is szereti egy pásztor a juhait, fiait és leányait még jobban szereti. Jézus nemcsak a mi pásztorunk. Ő a mi örökkévaló Atyánk is. Ezt mondja: „Ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát” (Jn 10:14-15). Micsoda

kijelentés! Az egyszülött Fiú, - aki az Atya keblén van, akit az Atya így nevez: „a férfiú, [...] aki nékem társam” (Zak 13:7) - és az örök Isten közti kapcsolat szemlélteti a közösséget Krisztus és földi gyermekei között!

Mivel Atyjának ajándékai vagyunk, munkájának jutalma, Jézus szeret minket. Gyermekeiként szeret. Szeret téged is! Maga a menny sem nyújthat sem jobbat, sem nagyobbat. Bízzál tehát!

Jézus azokra a lelkekre is gondolt szerte a világon, akiket a hamis pásztorok félrevezettek. Azokat, akik szétszóródtak a farkasok között, össze akarta őket gyűjteni, mint az Ő legelőjének juhait, s így szólt: „más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor” (Jn 10:16).

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt” (Jn 10:17). Azaz: az én Atyám úgy szeretett titeket, hogy még jobban szeret engem, mert életemet adtam megváltásotokért. Helyettesetek, kezesetek lettem, letettem életemet, hogy felvegyem a ti tartozásotokat, törvényszegéseiteket, s ezzel drágább lettem Atyám szemében.

„Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt” (Jn 10:17-18). Krisztus az emberi család tagjaként halandó volt, de Istenként az élet kútfejeként buzgott a világ számára. Ellenállhatott volna a halál közeledtének, visszautasíthatta volna, hogy uralma alá kerüljön, ezzel szemben Ő önként letette életét, hogy világosságra hozza az életet és a halhatatlanságot. Hordozta a világ bűneit, elszenvedte átkát, feláldozta életét, hogy az ember ne haljon meg örökre. «Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá. [...] Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkeit őreá veté” (Ésa 53:4-6).

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY ORVOS LÁBNYOMÁN, 151-154. A BETEGSZOBÁBAN

A beteggondozóknak tisztában kell lenniük azzal, milyen fontos nagy gondot fordítani az egészségügyi törvényekre. Nincs még egy olyan hely, ahol fontosabb lenne engedelmeskedni ezeknek a törvényeknek, mint a betegszoba. Sehol sem múlik olyan sok a híven teljesített apró munkákon, mint ott. Súlyos betegség esetén egy kis hanyagság, vagy akár a legkisebb figyelmetlenség a beteg szükségleteivel vagy az őket fenyegető veszélyekkel szem-

ben; az aggodalmaskodás jelei, felindultság, ingerültség, sőt még az együttérzés hiánya is nyomhat a latban az élet és halál mérlegén, és sírba vihet olyan beteget, aki különben meggyógyulhatott volna.

Az ápoló rátermettsége nagymértékben múlik testi erején. Minél egészségesebb, annál jobban elbírija a betegápolással járó megterhelést, és annál eredményesebben tud eleget tenni kötelezettségeinek. A betegápolónak különleges figyelmet kell fordítania az étrendre, a tisztaságra, a tiszta levegőre és a testmozgásra. Ha a család tagjai is ugyanígy vigyáznak, el tudják viselni a rájuk háruló többlet megterhelést, és csökken megbetegedésük veszélye is.

Súlyos betegség esetén, amikor éjjel-nappal szükség van ápolószemélyzetre, legalább két ügyes ápolónő között kell megosztani a munkát, hogy mindkettőnek legyen alkalma a pihenésre és a szabad levegőn való mozgásra. Ez különösen abban az esetben fontos, ha nehéz a betegszobát bőséges friss levegővel ellátni. Mivel nem mindenki ismeri fel, hogy milyen szükség van friss levegőre, olykor hiányos a szellőztetés, és sok esetben mind a beteg, mind a gondozó élete veszélyben forog.

A megfelelő óvintézkedés betartásával elkerülhető, hogy a ragályos betegséget mások is megkapják. Alakítsunk ki helyes szokásokat; tisztasággal és megfelelő szellőztetéssel tartsuk távol a mérgező okokat a betegszobából. Ha ezt tesszük, sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy a beteg meggyógyul, és az esetek többségében sem a gondozó, sem a családtagok nem kapják meg a betegséget.

NAPFÉNY, SZELLŐZTETÉS ÉS HŐMÉRSÉKLET

A gyógyuláshoz legkedvezőbb feltételek megteremtése érdekében a beteg szobája legyen nagy, világos és derűs, alapos szellőztetési lehetőséggel. A lakásnak azt a szobáját kell betegszobának kiválasztani, amelyik a legjobban megfelel ezeknek a követelményeknek. Sok házban nincs külön szellőző-berendezés, és beszerzése nehéz; de minden lehető intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy a betegszobát éjjel-nappal friss levegő járja át.

Amennyire csak lehetséges, a betegszobát egyenletes hőmérsékleten kell tartani. Figyelni kell a hőmérőt. A beteggondozó – akit az ápolási teendők sok esetben megfosztanak az alvástól, vagy éjszaka felébresztenek – hajlamos a fázásra, és nem tudja elbírálni, hogy mikor egészséges a hőmérséklet.

ÉTREND

Az ápoló egyik fontos feladata, hogy törődjék a beteg étrendjével. Nem szabad megengedni, hogy a beteg táplálék hiányában szenvedjen vagy indokolatlanul legyengüljön, sem pedig azt, hogy legyengült emésztőszerveit túlterhelje. Gondot kell fordítani tápláléka elkészítésére, ízletességére és felszolgálására; de bölcs megítéléssel kell a beteg szükségleteihez alkalmazni mind mennyiségben, mind minőségben. Különösen a lábadozás időszaká-

ban, amikor a betegnek már jó az étvágya, de emésztőszervei még nem erősödtek meg, a helytelen táplálkozás nagy kárt okozhat.

A BETEGÁPOLÓK FELADATAI

Az ápolók és mindazok, akik bejáratosak a betegszobába, legyenek derűsek, nyugodtak és higgadtak. Kerülni kell minden kapkodást, idegességet és zűrzavart. Az ajtót vigyázva kell nyitni és csukni; és az egész ház legyen csendes! Lázás megbetegedés esetén különösen akkor kell vigyázni, amikor beáll a krízis, és a láz szűnik; sokszor elengedhetetlen, hogy a beteget valaki állandóan szemmel tartsa. Tudatlanság, feledékenység és hanyagság sok olyan ember halálát okozta, aki még élhetett volna, ha hozzáértő, figyelmes ápolószemélyzet megfelelő gondozásban részesíti.

BETEGLÁTOGATÁS

Rosszul értelmezett kedvesség és téves udvariasság az, ami a beteg gyakori látogatására készlet. Súlyos beteget nem szabad látogatni. A látogatók fogadásával járó izgalom elfárasztja éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségre volna nyugodt, zavartalan pihenésre.

A lábadozó betegnek vagy a tartós betegségben szenvedőnek sokszor örömet szerez és javára szolgál az a tudat, hogy kedvesen megemlékeznek róla; de a személyes látogatásnál egy együttérző üzenet vagy valamilyen kis ajándék sokszor jobb szolgálatot tesz, és ugyanakkor veszélytelen.

INTÉZMÉNYI ÁPOLÁS

Szanatóriumokban és kórházakban az ápolóknak, akiknek folytonosan több beteggel van dolguk, határozott erőfeszítést kell tenniük azért, hogy mindig kedvesek és derűsek legyenek, és minden szóra és tetre odafigyeljenek. Rendkívül fontos, hogy ezekben az intézményekben az ápolók igyekezzenek munkájukat okosan és jól végezni. Gondoljanak mindig arra, hogy mindennapi feladataik teljesítésével az Úr Jézust szolgálják.

A betegeknek szükségük van arra, hogy okosan szóljanak hozzájuk. Az ápolók tanulmányozzák naponta a Bibliát, hogy olyan dolgokat tudjanak mondani, amelyekkel felvilágosítják és segítik a szenvedőket. Isten angyalai jelen vannak azokban a szobákban, ahol a betegeknek szolgálnak. A kezelést végző személyt körülvevő légkör legyen tiszta, és árásszon jó illatot! Az orvosok és ápolók kövessék Krisztus elveit, és életükben legyenek láthatók az Ő tulajdonságai! Akkor tetteikkel és szavaikkal a Megváltóhoz vonzzák a betegeket.

A keresztény ápoló kezelés közben kedvesen és eredményesen irányítja a betegek figyelmét Krisztusra, a lélek és test gyógyítójára. A szavakba öntött gondolatok – itt egy kicsi, ott egy kicsi – megteszik a hatásukat. Az idősebb ápolók ne veszítsenek el egyetlen kedvező alkalmat sem, amikor fel-

hívhatják a betegek figyelmét Krisztusra. Legyenek mindig készek arra, hogy a lelki gyógyítást társítsák a testi gyógyítással.

Az ápolóknak a legkedvesebben és a legnagyobb szeretettel kell azt tanítaniuk, hogy aki meg akar gyógyulni, annak többé nem szabad Isten törvényét áthágnia. Határozza el, hogy ezentúl nem él bűnös életet. Isten nem áldhatja meg azt az embert, aki a menny törvényeinek tudatos megsértésével folyamatosan betegséget és szenvedést okoz magának. De Krisztus a Szentlélek által gyógyító erőként jelenik meg azoknak, akik megszűnnek cselekedni a bűnt, és megtanulják cselekedni a jót.

Azok, akik nem szeretik Istent, állandóan a lélek és a test legfőbb érdekei ellen dolgoznak. De akik ráébrednek arra, hogy milyen fontos a jelenlegi gonosz világban Istennek engedelmessé válni, azok készek lesznek minden rossz szokástól elhatárolni magukat. Hála és szeretet tölti be szívüket. Tudják, hogy Krisztus a barátjuk. Sok esetben az a felismerés, hogy ilyen barátjuk van, többet jelent a szenvedőknek a betegségből való felépülésben, mint a legjobb gyógy mód. De a szolgálat egyik része sem nélkülözhető. A kettő együtt jár.

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 275-279. Az életadó Krisztus

KRISZTUS A TEREMTŐ ÉS ÉLETADÓ

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ōáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt” (Jn 1:1- 5). A világ nem látott semmi istenit az alázatos názáreti emberben. A végtelen Isten egyszülött Fia a világban volt, és az emberek nem ismerték meg Őt valóságos jelleme alapján.

„Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága” (Jn 1:4). Ez nem a földi életre vonatkozik, hanem a halhatatlanra, amely Isten kizárólagos tulajdona. Az Igének volt ilyen élete, aki Istennél volt, és aki Isten volt. A földi életben mindenkinek része van. Az nem örökkévaló vagy halhatatlan, mert az Életadó visszaveszi. Az embernek nincs hatalma élete felett. Jézus azonban nem kölcsönbe kapta az életét, és azt senki nem vehette el tőle. „Én teszem le azt magamtól” - mondja. Benne eredeti, nem pedig kölcsönkapott vagy átszármazott élet volt. Ez a fajta élet nincs meg az emberben, aki azt egyedül Krisztuson keresztül érheti el. Nem lehet megdolgozni érte, mert in-

gyen ajándékként adatik a Krisztusban mint személyes Megváltóban való hit feltételeként. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül örök Istent” (Jn 17:3). Ez az élet nyitott kútforrása a világ számára.

Pál apostol így szól Timótheusnak adott intelmében: „De te, oh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hivatattál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt. Meghagyom néked Isten előtt, aki megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, aki bizonyosságot tett Pontzius Pilátus alatt ama szép vallástétellel. Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. Amit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak királya és az uraknak Ura. Kié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.” (1Tim 6:11-16.)

Máshol ezt írja Pál: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hiendenek őbenne az örök életre. Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké! Ámen. (1Tim 1:15-17.)

A KRISZTUS ÁLTAL HOZOTT HALHATATLANSÁG

Krisztus „...világosságra hozta pedig az életet és a halhatatlanságot az evangélium által” (2Tim 1:10). Senki nem élhet független lelki életet nélküle. A bűnös nem halhatatlan, mert Isten azt mondta, hogy „...amely lélek vétkezik, annak meg kell halnia” (Ez 18: 4) - és ez így is lesz. A kijelentés nem a mindannyiunk által jól ismert halálról, hanem a második halálról beszél. Az emberek azt mondhatják erről: talán nem több az ember az állatnál? - Ez a gondolat lealacsonyító számukra. De vajon mi az, ami Isten szemében fel-emelő az emberrel kapcsolatban? Talán a pénz felhalmozása? - Nem! Isten azt mondja, hogy az arany és az ezüst az Övé. Ha az ember eltékozolja a rábízott vagyont, Isten hamarabb szétszórhatja azt, mint ahogy ő összegyűjtötte. Az ember rendelkezhet kiváló képességekkel és természeti adottságokkal, de ezeket mind Istenétől, Teremtőjétől kapja. Isten elveheti a gondolkodás ajándékát, és egy pillanat alatt hasonlóvá teheti az embert Nabukodonozorhoz, aki a mezei állatok szintjére süllyedt. Azért tesz ilyet Isten, mert az ember úgy tesz, mintha bölcsességét és hatalmát Istentől függetlenül szerezte volna.

Az ember halandó, és az is marad, ha túl bölcsnek érzi magát ahhoz, hogy elfogadja Krisztust. Az emberi értelem csodálatos dolgokat ért el, de ki adta

az erőt mindehhez, ha nem Isten, a seregek Ura. El fognak veszni azok az emberek, akik a saját maguk által feltételezett hatalmukban örvendeznek és - az özönvíz előtti világ példáját követve felmagasztalják magukat. A korabeli, magas életkort megérő emberiségnek minden gondolata szüntelen csak gonosz volt. Mivel elég okosak voltak a gonoszságra, a föld megromlott lakói alatt. Ha összekötötték volna magukat a végtelen bölcsesség forrásával, akkor Istentől nyert adottságaik és talentumaik által csodálatos dolgokra lehettek volna képesek. Ők azonban elfordultak Istentől, és helyette Sátánt követték, mint ahogy napjainkban is sokan ezt teszik. Az Úr, büszke ismereitekkel együtt, elmosta őket a föld színéről.

A világ magasztalhatja az emberiséget eredményeiért, de az ember nagyon hamar lealacsonyítja magát Isten szemében, ha helytelenül használja a rábízott talentumokat; pedig ha helyesen élne azokkal, akkor lelki épülését szolgálhatnák. Az Úr, noha hosszan tűr és egyetlen lélek vesztét sem kívánja, a bűnre semmiképp nem ad segítséget. „Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülsz fiadat, mint engem, hogy magatokat hizlaljátok az én népem Izrael áldozatának elejével. Azért így szól az Úr, Izraelnek Istene, jóllehet megmondtam, hogy a te házad és atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, akik azonban engem megutálnak, megutáltatnak” (1Sám 2:29-30).

Isten tisztességet szerez az Őt szeretőknak. „Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint - mondja Dávid - kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem; Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől” (Zsolt 18:21-22).

HOGYAN NYERHETÜNK ÖRÖK ÉLETET?

Csak a Krisztusban hívők nyerhetnek örök életet. Csak akkor lehetünk bizonyosak abban, hogy az isteni természet részesei vagyunk, ha szüntelen táplálkozunk Krisztus testéből és véréből. Senki ne legyen közömbös e témát illetően, és ne mondja azt, hogy amennyiben őszinték vagyunk, nem számít miben hiszünk. Az igazság legkisebb részét sem adhatjátok fel a magatok vagy valaki más tetszésére. Ne akarjátok kikerülni a keresztet! Ha nem részesülünk az igazság napjának sugaraiban, akkor nincs kapcsolatunk a világgal. Ha ez a világgal nem lakozik bennünk, akkor soha nem üdvözülhetünk.

Isten mindent megtett annak érdekében, hogy Sátán ne keresztezze az ember teremtésével való célját. Miután Ádám és Éva - engedetlenség által - halált hozott a világba, Krisztus drága áldozatot hozott az emberekért. Nagyobb értékhez jutottak annál, mint ami eredetileg az övéké volt. Isten az egész mennyet adta oda Krisztussal, egyszülött Fiával, a világ Megváltójával.

Krisztus elfogadásával az ember értékessé válik. Az Ő áldozata életet és világgosságot hoz mindazoknak, akik személyes Megváltójuknak tekintik Krisztust. Isten szeretete Jézus Krisztuson keresztül az Ő teste minden tagjának szívében szétárad, s magával viszi az Atya törvényének életerejét. Ekképpen Isten az emberrel, az ember pedig Istennel lakozhat. Pál azt mondta: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20.)

Az ember örök életet nyerhet, ha hit által egygé válik Krisztussal. Isten a Fiához hasonlóan szereti azokat, akiket Krisztus megvált. Micsoda gondolat! Szeretheti-e Isten a bűnöst úgy, mint saját Fiát? - Igen! Ezt Krisztus mondta, és Ő komolyan is gondolja, amit mond. Minden törekvésünket meg fogja áldani, ha élő hit által ígéreteibe kapaszkodunk és Őbelé helyezük bizalmunkat. Tekintsetek rá és éltek! Mindazok, aki engedelmeskednek Istennek, benne foglaltatnak Krisztus Atyjához intézett imájában: „És megismertetem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen őbennök, amellyel engem szeretted, és én is őbennök legyek.” (Jn 17:26.) Csodálatos igazság ez! Túl mély ahhoz, hogy az emberi természet felfoghatná!

Krisztus így szól: „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6:35) „Az pedig annak akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon” (Jn 6:40). „Bizony, bizony mondom néktek: aki én bennem hisz, örök élete van annak” (Jn 6:47). „Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem úgy, amint a ti atyáitok evék a manná, és meghalának: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké” (Jn 6:53-58). „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet” (Jn 6:63). (The Signs of the Times, 1897. április 8.)

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-2IB – Igehirdetések és Beszédék, 1-2.
1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásaiból, 1-3.
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.
AT – Az Apostolok Története
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
EÉ – Előtte az Élet
ESz – Az Evangélium Szolgái
GH – Gondolatok a Hegybeszédéről
JÉ – Jézus Élete
KP – Krisztus Példázatai
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

1-4SP – The Spirit of Prophecy, 1-4.
4aSG – Spiritual Gifts, vol. 4a
CH – Counsels on Health
FE – Fundamentals of Christian Education
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
TMK – That I May Know Him
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevăruului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélekgondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Április 5. Szombat

Az oroszországi prohorovkai imaház újjáépítésére

Legyél részese a világ legnagyobb országában folyó növekvő munkának! (4.old.)

Május 3. Szombat

Misszióra világszerte

Nagyon sok új helyre kellene még eljutni, ezért támogassuk ennek a mennyei feladatnak a befejezését! (25.old.)

Június 7. Szombat

Két imaház részére az indiai Tamil Nadu államban

Dél-Indiának égető szüksége van az evangéliumra; most itt a lehetőség, hogy segítségünk változást elérni! (51.old.)